

Ангел Каралийчев

Български народни приказки

Юначното петле

Яхнал дребното си магаре, дядо Пешо се връщал от пазар. Клатучкал се и нещо си тананикал. Като стигнал дървения мост на край селската река, той смахмузил магарето – да мине по-бързо и го подканил:

– Де, Марко!

Засилило се дядовото Пешово магаре, но додето претупурка през моста, подковата на левия му заден крак се закачила на един чеп и се откъртила. Залъщяла върху моста като сребърен полумесец.

Тъкмо в туй време откъм летния царски дворец се задала една позлатена колесница, теглена от два черни коня с червени звезди на челата и опашки до земята.

– Царската колесница минава! – рекъл старецът чи отбил магарето си, да стори път.

– Конете префучали покрай него. Искри изскачали изпод копитата им. Старецът извърнал глава и се загледал подир конниците, които препускали подир колесницата.

Не щеш ли, позлатената колесница спряла изведнъж на самия мост. Нейната вратичка се отворила, отвътре се подала една глава с корона и нещо заповядала на най-близкия конник. Конникът скочил на земята, навел се, взел нещо и го подал на протегнатата навън ръка. Подир малко и колесницата, и конниците кривнали на завоя и изчезнали от очите на стареца.

– Какво ли намериха на моста? – проговорил озадачен дядо Пешо и подкарал магарето си, но то се залюляло и закуцало.

Дядо Пешо слязъл от самара, прегледал краката на магарето и като разбрал, че едната подкова я няма, поклатил глава, натъжил се и повел Марка към къщи. Като стигнал в тясното дворче на къщур-ката си, той извадил от пазвата си едно вързопче с дребни пари, преброил ги, видял, че няма да стигнат за нова магарешка подкова и тежко въздъхнал:

– Къде ще се дяна с този окуцял Марко?

Дядо Пешо имал едно юначно петле с жълти ботушки и с оскубана опашка. То се изправило пред своя стопанин и рекло:

– Защо въздишаш, дядо Пешо? Горе главата! Аз видях кой отнесе подковата на нашия Марко. Да не ми е името Петлю Пешев, ако не ти я донеса!

И напереното петле тръгнало към царския дворец. Вървяло, вървяло, стигнало до една река без брод и без мост. Спряло се на брега и се замислило как да мине отвъд. Мислило, чудило се, най-сетне си рекло:

– А бе, аз защо ли се чудя?

И като се навело, петлето с оскубаната опашка проточило шията си, отворило гърлото си и захванало да пие. Цялата река пресушило и минало на другия бряг.

Продължило по-нататък. Навлязло в една зашумена гора. Изведнъж напреде му изскочил един лъв и се озъбил:

– Хей ти, дете ходиш на два крака, кой ти позволи да влизаш в моята гора? Връщай се или ще те изям!

– Ще ми изядеш опашката! – отвърнало петлето. – Я се махай от пътя ми!

Лъвът разтворил устата си.

– А бе, ти – кипнало петлето – няма ли да се махаш? И като проточило шия, то клъвнало лъва и го глътнало. Късно вечерта петлето с оскубаната опашка стигнало до царския дворец, прехвъркнало в градината, кацнало върху един клон тъкмо пред отворения прозорец, където спял царят. На стъклената масичка, до царската глава, лъщяла подковата на дядовото Пешово магаре.

– Кукуругууу! – изкукуригало петлето и запляскало с криле. Царят се стреснал и облещил очи:

– Кой смее да нарушава царския ми сън? – грозно изревал той.

– Аз! – отвърнали петлето.

– Какво искаш?

– Подковата!

– Не я давам! Тя ми е късмет! – отвърнал царят, грабнал я от масичката и я мушнал в пазвата си.

Тогаво петлето повторно и още по-силно изкукуригало.

– Докога смяташ да кукуригаш? – попитал царят.

– Цяла нощ ще пея и няма да те оставя да спиш, ако не ми дадеш подковата.

– Тъй ли? – заканил се царят и плеснал три пъти с ръце. Мигом в покоите му нахълтали деветима царедворци и паднали на колене.

– Какво ще заповядаш, господарю?

– Първо: заповядвам да напалите голямата пещ, дете пече хлябовете на цялата ми войска! Второ: заповядвам да хванете онова петле и да го хвърлите живо в пещта!

Както им заповядал царят, тъй направили царедворците. Напалили голямата пещ и когато жарта станала до колене – хвърлили дядовото Пешово петле вътре.

Но петлето не се уплашило. Щом стъпило върху въглените, то зяпнало и рекло:

*Водолей, водолей,
всичката вода излей,
въглените угаси
и петленцето спаси!*

Додето изрече тези думи, цялата река рукнала навън и заляла пещта. Угасила въглените.

На сутринта петлето изскочило живо и здраво и цял ден се разхождало в градината под прозореца на разлютения цар. А вечерта, щом владетелят заспал, то повторно закукуригало.

– Пак ли? – скокнал царят. – Ще те науча аз тебе!

И заповядал на царедворците да го хвърлят в зверилницата, където било пълно с гладни вълци и пустали лисици.

Щом се намерило в зверилницата, петлето, наместо да си глътне езика от страх, отворило клъвката си и викнало:

*Лъвчо, лъвчо, мил и драг,
покажи, че си юнак?*

Лъвът изскочил навън и на бърза ръка издушил всичките вълци и лисици. А петлето изхвъркнало от зверилницата живо и здраво.

На третата нощ то пак закукуригало под отворения прозорец на двореца. И царят се предал, защото никой не може да излезе наглава с такова юначно петле. Извадил подковата от пазвата си, надянал я върху шията на петлето и креснал:

– На ти подковата, па се махай от главата ми!

Петлето си тръгнало към село, да зарадва натъжения дядо Пешо, а лъвът се прибрал в гората.

Вълкът и неговите жертви

Влязла овцата в една кръчма и като обърсала очите си, рекла на кръчмарина:

– Дай ми една паница вино!

Кръчмаринът наточил тригодишно вино. Вдигнала овцата паницата, изпила виното и си поръчала пак:

– Още една паница!

– Защо пиеш толкова много? – попитал я старият кръчмарин.

– Тежко ми е на душата – отвърнала овцата.

– Какво има?

– Нощес вълкът се вмъкнал в кошарата и изял баща ми – стария овен. Няма го вече виторогия ми баща. Само звънецът му остана.

– Пий тогава, ще ти олекне – посъветвал кръчмаринът овцата.

Дял ден пила овцата и като се натаралянкала, излязла навън и почнала да блее с пресипнал глас.

– Защо блееш? – попитала я козата.

– Пияна съм.

– Недей пи много, защото не е хубаво.

– Как да не пия – отговорила овцата, – мъка ме дави, нощес вълкът изяде добрия ми баща.

– Ами къде отиваш сега?

– В гората.

– Какво ще правиш там?

– Ще се боря с вълка. Ако го надвия, ще му смъкна кожата от гърба и ще я дам на цигуларите да си направят тъпан. Тъпанът ще тумка, пък аз ще играя хоро.

Очите на овцата светели от гняв.

– Да дойда и аз, моите рога са остри! – рекла козата.

– Не ми трябваш – отвърнала овцата, – аз сама ще се разправя с вълка.

Излязла пияната овца от село, поела към гората. Срећнала овчарското куче.

– Нека дойда и аз с тебе – помолило се кучето. – Лятос вълкът изяде двамата ми братя. Аз му имам зъб. Додето се бориш с него, аз ще се хвърля на гърба му и ще го ухапя за гърлото.

– Гледай си работата – казала овцата, – моят гняв е толкова голям, че с един удар ще го поваля на земята!

Отишла овцата сама да се бори с вълка и той я одрънкал.

Отишла подире ѝ козата, за да отмъсти за другарката си, и вълкът закусил с козе месо.

Дигнало се овчарското куче, навлязло в гората да дири вълка и да го пита защо е изял братята му, но вече не се върнало.

А вълкът се разхождал из гората, гледал към селото, което димяло, в снега, и си думал:

– Дано не се сетят някога да излязат срещу мене всичките овце, всичките рогати кози и всичките зъбати овчарски кучета тогава гората ще ми стане тясна!

Бабата и мечката

Отишла една баба втората за дренки. Тъкмо се покачила на дряна – и мечката под дряна.

– Слизай, бабо! – изръмжала мецана.

– Защо да сляза? – попитала бабата.

– Да те изям!

– Олелеее! – завайкала се бабата. – Недей, мецано, ме яде, защото съм дърта и жилава, ами ела довечера у дома на гости. Аз си имам три дъщери. Първата е Мекушка, втората е Якушка, а третата – Веченка. Която си избереш – нея изяж.

Излъгала се мечката и оставила бабата. Като си напълнила торбичката с дренки, бабата се прибрала в къщи и заключила вратата. Настъпила нощта. По едно време пристигнала мечката и се провикнала:

– Дай ми, бабо, Мекушка! А бабата се обадила отвътре:

– Мекушка си е меко постлала и си е сладко заспала!

– Дай ми, бабо, Якушка! – захлопала мецана.

– Якушка е яко вратата заключила! – отвърнала бабата.

– Дай ми, бабо, Веченка, или ще те изям! – изревала мечката.

– Не можеш, защото не ходи вече баба самичка в гората за дренки – рекла бабата и угасила светлинката.

А мечката си повлякла опашката към гората.

Орачът и мечката

Един селянин орач нивата си край гората. Изневиделица от гората излязла една мечка и се упътила към орача.

– Чичо – изръмжала мечката, – искаш ли да орем заедно?

– Защо да не искам – отвърнал селянинът, разпрегнал единия вол и на негово място зажеглил мечката. Почнал да я бодее с остена, за да върви по-бързо. Цял ден орали. Набраздил нивата.

На другия ден мечката рекла:

– Хайде пък сега да посеем жито!

– Да посеем – отвърнал орачът и докарал от житницата си един чувал зърно. Почнали да сеят. Орачът пръскал житото, а мечката влачела трънената грапа.

Преминала зимата, настанала пролетта, пекнало лятото. Орачът отишъл в гората, намерил съдружницата си в мечката дупка и викнал:

– Бабо мецо, нашата нива узря, ела да си поделиме житото, нали сме съдружници.

– Ида! – изскочила мечката и се навървила подире му.

Като стигнали на нивата, мечката се изправила, разгледала правите жълти стръкове, изкривените надолу натежали класове, дълго се чудила какво да вземе и най-сетне отсякла:

– Аз ще вземе долното, а пък ти – горното!

– Тъй да бъде! – зарадвал се селянинът и поженал храната. Навързал житото на снопи, овършал, го, отвял го и направил от житото една малка купчина, а от сламата изкамарил голяма купа.

– Малката купчинка е моя, а голямата купа за тебе – рекъл той на мечката и пренесъл зърното в житницата си.

Мечката приближила до купата и захванала да рови сламата. Ровила, ровила и като не намерила нито едно зърно, тежко въздъхнала:

– Излъга ме ти, но до лято аз ще взема горното, а пък ти – долното!

– Тъй да бъде, няма да се караме, нали сме съдружници – усмихнал се селянинът и се прибрал в къщи.

Дошла втората пролет. Орачът впрегнал мечката, изорал нивата и посадил картофи. Щом заесенило, мечката се развикала:

– Горното е мое!

И почнала да скуби картофените стъбла. До едно ги изскубала. А орачът изровил картофите, прибрал ги в чували и ги натоварил на колата си.

– Пак ме излъга! – кипнала мечката, изправила се на задните си крака, разперила големите си лапи и посегнала да сграби съдружника си – ще го яде. Той се дръпнал уплашен.

Тъкмо в тоя миг измежду храстите подала муцунката си една лисица. Мечката съзряла лисицата й си помислила: „Защо да не изям и лисицата? Няма да ми дойде много.”

– Повикай лисицата при нас! – заповядала тя на селянина. Селянинът се провикнал:

– Кумичке, кумичке, я ела насам!

– Не смея – отвърнала лисицата.

– Защо? – попитал селянинът.

– Защото ме е страх от мечката. Мечката се вдървила и тихичко проговорила:

– Кажи й, че не съм мечка, а чер пън. Селянинът повторно се провикнал:

– Ела, кумичке! Туй дето го виждаш, не е мечка, а чер пън.

– Щом като е пън, мушни го в чувала! – казала лисицата.

А мечката се обадила тихичко:

– Мушни ме в чувала!

Селянинът изтърсил картофите от едина чувал и наврял вътре мечката надолу с главата.

– Ха сега – добавила лисицата – завържи чувала с въжето. Върза ли го здраво?

– Вързах го! – отвърнал селянинът.

– Ха сега пък вземи секирата и бухни мечката по главата! Селянинът грабнал секирата и – тупа-лупа – утрепал мечката.

След туй поканил лисицата да се качи на колата, откарал я в село и я пуснал в курника – да си избере най-тлъстата кокошчица за награда.

Магаре и кон

Магарето и конят тръгнали на воденица. Магарето се влачело едвам-едвам, защото на гърба му били натоварени два чувала жито, а охраненият кон препускал празен и бодро цвилел.

– Ох! – изпъшкало магарето. – Колко много тежат пустите му чували! Задъхвам се. Ако падна – ще умра. Моля ти се, кончо, помогни ми! Кажи на стопанина да прехвърли единия чувал на твоя гръб.

Но конят си правел углушки и пет пари не давал за своя претоварен другар.

На едно каменисто място магарето се препънало, строполило се на земята и издъхнало под чувалите.

Тогавя стопанинът на двете животни наместил магарешкия самар и чувалите върху конския гръб, шибнал коня с камшика си и го подкарал напред.

Конят се превил под тежкия товар, въздъхнал, извил глава към магарето и рекъл:

– Ех, братко, ако бях послушал молбата ти, сега щях да нося само един чувал жито.

И захванал да преплита краката си.

Лъвът и лисицата

Натежали годините на стария лъв. Почнал да гони с голяма мъка жертвите си. Не можел вече да си хваща плячка. Повлякъл се гладен из гората. Дълго мислил как да си изкара прехраната и решил да си помогне с измама. Прибрал се в пещерата си и надал рев:

– Братя и сестри – вълци, мечки, елени, зайци и лисици, елате да ме видите, защото е настъпил последният ми час! Отивам си!

Полъгали се горските зверове и се навървили един след друг към лъвската пещера. Там старият лъв ги посрещал със силни удари и ги простирал на земята. Много доверчиви зверове издъхнали под лапите му.

Най-подир се задала и лисицата.

– Как си, господарю – надникнала тя отвън, но вътре в пещерата не влязла.

– Ох-изпъшкал лъвът, – зле съм. Няма да ме бъде. Влизай по-скоро, додето не съм хвърлил топа.

– Благодаря за поканата, господарю, но аз не смея да вляза вътре.

– Защо? – учудено попитал лъвът.

– Защото гледам, че всичките стъпки на зверовете, които са дошли преди мене, са насочени навътре към пещерата. Който е влязъл при тебе – навън не е излязъл. Сбогом, господарю!

И хитрата лисица побягнала здрава и читава.

Справедлива подялба

Лъвът, магарето и лисицата тръгнали на лов. Подгонили зверовете горски. Лисицата си пъхала носа в гъсталаците, откривала изплашените животни, лъвът ги събарял с тежки удари, а магарето мъкнело поваления дивеч на гърба си. Вечерта тримата ловци спрели пред пещерата на лъва. Горският цар погледнал лакомо натрупания дивеч и заповядал на магарето да направи подялбата. Добродушното магаре разпределило най-добросъвестно плячката на три еднакви купчини и рекло:

– Господарю, избирай сега оная купчина, която ти хареса. И трите са еднакви.

Лъвът изгледал магарето с ярост, скочил, хвърлил се върху него и го разкъсал.

– Направи нова подялба! – обърнал се той към лисицата. Хитрата лисица, като видяла какво се случило след първата подялба, събрала трите купчини дивеч на едно място, откъснала едно крилце от врабче, отнесла го настрана и рекла:

– Господарю, смятам, че най-справедливата подялба е тази, която направих: за тебе всичкия дивеч, а за мене – крилцето на врабчето.

– Кой те научи да постъпиш тъй хитро? – попитал лъвът.

– Тъжният край на магарето! – поклонила се лисицата, ухапала крилцето и побягнала.

Лозарят и косето

Напекло топлото мартенско слънце. Закапали весело капчуците. Стопанинът грабнал ножицата и се провикнал към косето:

– Хайде, косе-босе, тръгвай с мене да подрежем лозите!

– Не мога – отвърнало косето, – защото си имам работа: гнездо вия.

И отлетяло за сламчици.

Зашумял развигорът над хълмовете. Избуяли новите ластари на лозите. Бръмнали пчелите по градините. Стопанинът нарамил мотиката и погледнал към гнездото на косето:

– Тръгвай, косе, с мене – да прекопаем лозето!

– Дума да не става! – отвърнало косето. – Аз тъкмо сега съм захванало да снасям яйца!

И се накокошинило в гнездото.

Затрещели юнските гръмотевици. Проливни дъждове окъпали земята. Стопанинът нагърбил пръскачката и пак викнал на косето:

– Косе-босе! Хайде да пръскаме, че маната може да изгори гроздето.

– Върви сам! Не виждаш ли, че аз тука пиленца мътя! – отвърнало косето и притихнало в гнездото.

Гъсти буренаци заглушили лозите. Грижовният стопанин наточил косера си и попитал косето:

– Няма ли, косенце, да дойдеш с мене да оплевим лозето?

– Няма! – отвърнало косето. – Сега пък ще уча пиленцата си да хвърчат.

Настъпила есента. Кехлибарени гроздове натегнали под лозите. Стопанинът подкарал кораба към лозето.

– Къде си, косе-босе? – провикнал се той.

– Тук! – изчуруликало косето.

– Хайде да берем грозде!

– Ида! – пръпнало косето. – Почакай само да повикам пиленцата си. Всички ще береме!

Хитър Петър и гостилничарят

Отишъл веднъж нашият Хитър Петър на панаир. А там – гъмжило от хора. Едни продават, други купуват, трети ядат и пият в гостилниците. Спрял пред една готварница и надникнал през отворената врата. Вътре гостилничарят, опретнал ръкави, подклаждал десетина тенджери с яденета – едно от друго по-хубави. Хитър Петър бил гладен, но си нямал пари. Какво да направи? В торбичката си той носел само един сух крайщник от хляб. Извадил си крайщника и протегнал ръка към една от тенджерите, от която излизала най-гъста пара. Подържал хляба си над захлупената тенджера, додето се понакваси от парата и поомекне. Сетне си го изял сладко-сладко и си тръгнал.

Гостилничарят, който го наблюдавал мълчаливо, му пресякъл пътя:

– Хей, мой човек, къде тръгна, без да платиш?

– За какво да платя?

– За яденето.

– Хубава работа, ти не видя ли, че аз опитах само парата на тенджерата ти?

– Пара, пара, но и тя струва пари. Аз за тая пара, дето я изяде със сухия си хляб, дърва съм горил, вода съм носил, тенджерата съм подклаждал! – занареждал гостилничарят.

– Брате – рекъл кротко Хитър Петър, – разбирам, но какво да ти дам, като нямам пукната пара?

– Щом нямаш пари, ще изядеш десет тояги, че да запомниш кога си лапал чужда пара! – развикал се гостилничарят.

Като почнала разправията, пред гостилницата се насъбрала навалица.

– Удряй! – рекъл Хитър Петър и застанал на слънце. – Вземи тоягата и удрай, но си отваряй очите да не ме докоснеш, тъй както аз не докоснах яденето ти. Инак ще играе дървен господ по гърба ти.

– Какво да удрям? – смаял се гостилничарят.

– Удари десет тояги на сянката ми!

Всички наоколо прихнали да се смеят. Гостилничарят засрамен се скрил в гостилницата.

Свършекът на света

Хитър Петър имал един овен и много, си го обичал. На съседите си той казвал:

– Този овен съм го обрекъл на вас. Когато склопя очи, вие ще се съберете у дома, ще го изпечете, ще си похапнете и ще кажете две-три хубави думи за мене.

Но Хитър Петровите съседи – кръчмаринът и селският чорбаджия, искали час по-скоро да изядат овена. Те отишли при попа и го попитали как да склонят хитреца, че да тегли ножа на овена.

– Тази работа оставете на мене! – рекъл попът, наложил си калимявката и отишъл при Хитър Петра.

– Какво има, дядо попе? – попитал Хитър Петър.

– Лошо, Петре, лошо! – въздъхнал попът. – Вече е дошъл свършекът на света. Утре не, а в други ден ще настъпи краят. Остава ни само един ден живот.

Хитър Петър се почесал по врата и попитал:

– Ти откъде научи тази грозна новина?

– В книгите пише. Нали вярваш в книгите?

– Вярвам – отговорил Хитър Петър. – Ами сега какво ще правим?

– Нищо – отвърнал попът. – Ще се съберем утре на приятелско угощение, за да прекараме весело последния ден от живота си. От нас виното, а от тебе овена, може ли?

– Може, дядо попе, само че тая работа трябва да стане на някое затулено и тихо място. Хайде да направим веселбата доле в ливадите, където тече бистрата река. И още едно: утре всички трябва да си облечеме най-новите дрехи, за да ни бъде още по-весело.

– Винаги съм те смятал за умен човек! – похвалил попът Хитър Петра и си тръгнал.

На другата сутрин рано четиримата веселбари – пременени като за сватба – нагазили в ливадите край реката. Наклали на бърза ръка огън и свършили с овена. Разгорещили се, докато го одерат и набучат на шиш. Попът рекъл:

– Ти, Петре, ще останеш тука и ще въртиш шиша над огъня, докато се изпече хубаво овенът, а пък ние с приятелите ще се изкъпеме в реката, преди да почнем угощението.

И като се разсъблекли, попът, кръчмаринът и селският чорбаджия се бухнали в прохладната вода. А Хитър Петър най-напред завъртял набучения овен над огъня, сетне сграбил дрехите на тримата и ги хвърлил в пламъците. По едно време пристигнали окъпаните и потърсили дрехите си.

– Петре – започнали да викат, – къде си дянал дрехите?

– Изгорих ги – отвърнал спокойно Хитър Петър.

– А бе, ти луд ли си? Утре как ще се покажем голи пред хората.

– Не съм луд – отвърнал Хитър Петър. – Но аз си помислих тъй: утре настъпва свършекът на света. Щом като няма да живеят, защо им са дрехи на моите приятели? А и дядо поп често казва в проповедите си, че на този свят всички са дошли голи и голи трябва да го напуснат.

Хитър Петър и чорбаджията

Събрали се селските главатари под едно дърво да оправят общите работи. Отишъл и Хитър Петър да послуша какво ще решат. Най-старият чорбаджия, който имал зъб на Хитър Петра, намислил да го направи за смях и да го прогони. Пресегнал се, грабнал му калпака и го ударил върху земята.

Хитър Петър нищо не казал. Навел се, взел си калпака, отърсил го и се обърнал към първенците:

– Да ви разкажа ли една приказка?

– Разказвай! – отвърнали всичките.

– Едно време – започнал Хитър Петър – цар Соломон, който разбирал езика на животните, заповядал да се извървят пред него всичките горски жители, за да чуе какво си приказват и да узнае какво става в гората.

Седнал на златния си трон пред двореца, а от двете му страни се наредили неговите големци. Навървйли се животните. Най-напред вървели лъвовете, подире им – слоновете, сетне мечките, вълците, зайците. Всички минавали пред Соломона кротко и прилично. Минавали шепнешком.

Най-сетне дошъл редът и на магарето.

Щом приближило до Соломона, то навирило опашка, опънало шия, захванало да реве, колкото му глас държи, заподскачало и заритало.

– Какво правиш, братовчеде? – възмутил се конят от държането на магарето. – Ти посрами рода ни!

– Аз – отвърнало магарето – на такова високо място и пред толкова народ ако не си покажа магарията, къде другаде?

Старият чорбаджия разбрал накъде бие тая приказка, потънал в земята от срам и тихомълком се измъкнал от събранието.

Назаем брашно тъпкано се връща

Хитър Петър бил сиромаш човек и нали си нямал пари за бръснар, веднъж отишъл при своя богат съсед и му рекъл:

– Съседе, ти имаш остър бръснар, я ме обръсни, защото с тая брада съм замязал на таралеж.

– Сядай! – викнал съседът, който минавал за шегобиец и подал на Хитър Петра стол. Обърнал го срещу слънцето, изкарал бръснача и се заловил да го бръсне, без да му насапуни брадата.

Хитър Петър примрял от болка, сълзи излезли от очите му, но стискал зъби и мълчал. А съседът стържел по сухо и се подсмивал.

– Петре – рекъл той по едно време, – да бях ти дал теслата, че да захапеш дръжката ѝ, защото както си стиснал зъби, можеш да си прехапеш езика.

– Гледай си работата, съседе! – отвърнал Хитър Петър. – Назаем брашно тъпкано се връща.

– Честито! – казал съседът, като свършил.

– Благодаря! – проломотил Хитър Петър. – Няма да ти забравя услугата.

И си отишъл.

Минала една година. Като настъпила пролетта, богатият повикал Хитър Петра и му поръчал:

– Ти, Петре, си спомняш колко добрини съм ти правил. Дошло е време да ми се отплатиш. Хайде иди на лозето ми, да го порежеш, ама хубаво да го порежеш!

Хитър Петър взел косера, отишъл на чорбаджийското лозе, запретнал ръкави и захванал да реже наред. Всичките пръчки изрязал. Оголил лозите до главните.

Като се прибрал в село, чорбаджията го попитал:

– Казвай, поряза ли го?

– Охохо! – отвърнал Хитър Петър. – Цялото! Второ рязане не му е потребно.

– А пръчките?

– Очистих ги до една.

– Ами плаче ли лозето ми?

– Плаче, та се дере – поклатил глава Хитър Петър. – И ти да го видиш – ще ревнеш.

Яйцата на владиката

Веднъж Хитър Петър тръгнал из пазара, да погледа какво продават и какво купуват хората.

– Хей, Петре, ела тук! – викнал му владиката и го помамил с пръст.

– Какво има, дядо владико? – приближил се Хитър Петър.

– Тази кошница – рекъл владиката – е пълна с яйца. Отнеси я в митрополията, защото не е прилично дядо ти владика да се натовари като родопски катър.

– А какво ще ми платиш? – попитал Хитър Петър.

– Пари няма да ти дам, защото владиката знае само да взема, а не да дава, но ще ти се отплатя с три големи мъдрости.

– Може – съгласил се Хитър Петър и нарамил владишката кошница.

Като приближили митрополията, Хитър Петър се обърнал назад към владиката, който крачел важно подире му:

– Казвай, дядо владико, мъдростите! Владиката се поизкашлял и проговорил натъртено:

– Ако някой ти каже, че в колиба се живее по-хубаво, отколкото в дворец – не му вярвай!

– Бива си я тая! А втората? – попитал Хитър Петър.

– Ще ти разкрия и нея: ако някой захване да ти разправя, че една глава лук струва повече от едно печено агне – не му вярвай!

Стигнали прага на митрополията.

– Кажи, дядо владико, и третата си мъдрост! – подканил носачът владиката.

– Третата е такава: ако някой ти каже, че има по-гламав носач от тебе – не му вярвай!

И владиката почнал да се тресе от смях.

Тогавя пред очите на Хитър Петра причерняло, той стиснал с две ръце кошницата, ударил я върху плочите и викнал:

– Ако пък на тебе някой каже, че в кошницата е останало поне едно здраво яйце – съветвам те да не му вярваш!

И си заминал.

Колко са магаретата

Подкарал Настрадаин ходжа пет магарета – да ги продава на пазара. Тичал подире им, гонил ги, додето се уморил и яхнал едно от тях. Като отпочинал малко, той преброил магаретата, които вървели напреде му с клепнали уши.

– Бре, само четири! – викнал ходжата уплашен и скочил на земята. – Едното се е отлъчило, ще се върна да го намеря!

Но преди да се върне, той преброил магаретата още веднъж и видял, че са пет. Зарадван до уши, ходжата пак се метнал на едно от магаретата и подгонил другите напреде си.

Подир някое и друго време той се заловил отново да ги брои!

– Пак четири! – извикал Настрадаин ходжа и почнал да мига. Тъкмо в туй време насреща му се задал Хитър Петър.

– Хитър Петре, моля ти се, кажи ми колко са магаретата, които виждаш напреде си, защото, когато ги броя от земята, излизат пет, а щом се метна на самара – едното се губи.

Хитър Петър се усмихнал и отвърнал:

– Магаретата са шест, само че едното е с два крака.

Царят с магарешките уши

Цар Траян имал магарешки уши, но ги криел под короната си. Никой не знаел, че негово величество е клепоух. След всяко бръснене тоз час влизал царският палач и погубвал злополучния бръснар, за да не разкаже никому за магарешките уши на царя. Два пъти седмично в двореца падали бръснарски глави. Намалял броят на бръснарите в Траяновото царство. Дошъл редът и на едно голобрадо бръснарче. То влязло в двореца разтреперано. Като обръснало царя и видяло ушите, момчето захванало плахо да се озърта. Царят го попитал:

– Ти, момче, имаш ли други братя?

– Нямам – отвърнало бръснарчето, – едничък съм на мама.

– Щом си едничък, ще те пощадя, но ми дай дума, че на никого няма да казваш какво си видял на главата ми. Кажеш ли някому – загубен си!

Момчето се врекло, че ще мълчи, и си отишло. Прибрало се в къщи живо и здраво, но оттогава насетне захванало да линее. Заприличало на суха вейка. Да го духнеш, ще падне. Тайната го мъчела. Затъжила се неговата майка, като го гледала как се топи, и му рекла:

– Кажи ми, сине, каква болка имаш на сърцето си.

– Не мога, майко, ти каза, защото съм дал дума да мълча пред хората. Проговоря ли – свършено е с мене.

Тогава умната майка научила момчето си да иде в гората, да изкопае един дълбок трап, да се наведе и три пъти да изговори онова, що му тежи на сърцето.

Както го научила майката – тъй сторило бръснарчето. Като изкопало трапа, то коленичило и до три пъти извикало:

– Цар Траян има магарешки уши!

– Царските уши са магарешки!

– Нашият цар е клепоух! И заринало трапа.

Изведнъж му олекнало. Тръгнало си весело към дома.

Минало, що минало, и на мястото, където копало момчето, поникнала свирчовина. Веднъж селските воловарчета видели свирчовината, отсекли си пръчки, направили си свирки и ги надули. Тогава свирките заговорили с човешки гласове:

– Цар Траян има магарешки уши!

– Царските уши са магарешки!

– Нашият цар е клепоух!

Бре! До вечерта новината се разнесла по цялата страна. Узнал самият цар и заповядал да му доведат бръснарчето. То му разправило какво се е случило. Тогава клепоухият сам си издялал една свирка, надул я, чул думите ѝ, па си рекъл:

– Няма вече полза от криене. И си открил магарешките уши.

Момчето, кученцето, котенцето и жабчето

Една жена си имала момченце, което ходело на училище. Всяка заран, когато момченцето тръгвало на учение, майката му давала по една парица и му думала:

– Вземи, чедо, тая парица, за да си купиш кравайче от хлебарницата.

Веднъж, като вървяло по пътя, момчето видяло три лоши деца, които биели жестоко с пръчки едно малко кученце.

– Хей – извикало момчето, – защо биете кученцето?

– То не е твоя работа. Върви си по пътя или ще натупаме и тебе!
Кученцето жално квичало. Момченцето пак викнало на побойниците:

– Слушайте, ако ми дадете кученцето, ще ви дам една паричка, с която можете да си купите кравайче. Съгласни ли сте?

– Може – отвърнало едно от лошите деца, – дай паричката! Дало момчето паричката си и прибрало кученцето. През тоя ден то не яло кравайче. Като се върнало в къщи, майката видяла кученцето, намръщила се, но нищо не казала на сина си.

На другия ден тя пак му дала паричка и го изпроводила на училище. Като минавало по моста, то видяло същите лоши момчета. Сега те мъкнели едно котенце. На шията му вързали тежък камък и се гласели да хвърлят нещастното животинче в реката. Котенцето мяукало като разплакано дете. Момчето съжалило животинката и се провикнало към злите деца:

– Стойте, не го хвърляйте в реката! Продайте ми го за една парица.

– Дай парицата! – рекло най-голямото лошо дете и му подало котенцето.

Момчето отвързало камъка от шията на котенцето, прибрало животинчето в торбичката си, отишло на училище и пак гладувало до вечерта. Като се прибрало в къщи и майка му видяла котенцето, намръщила се още повече, но и този път нищо не му рекла.

На третия ден момчето дало паричката си, за да отърве от ръцете на лошите деца едно жабче, което било изскочило от дълбокия вир, без да го види майка му. Като се прибрало вечерта в къщи и пуснало жабчето на рогозката при кученцето и котенцето, майката избухнала:

– Защо ми носиш тези гадини в къщи? Кой ще ги храни? Не виждаш ли какви сме сиромаси!

– Не се люти, майко – отвърнало момчето, – всяка гадинка иде с късмета си.

– Да ги махаш от къщи, не ги искам! – развикала се майката.

– Добре, майко, ще ги махна, но и аз ще отида с тях.

– Върви, където щеш! – провикнала се ядосаната майка и заключила вратата след момчето си.

Тръгнало момчето по големия път, а кученцето, котенцето и жабчето се навървели подире му. Вървели, вървели, приближили един голям град. Седнали да си починат. Момчето започнало тежко да въздиша.

– Какво ти е, батче? – попитало жабчето. – Защо въздишаш?

– Мъчно ми е, защото нямаме хляб. Какво ще правим?

– Ще печелим – отвърнало жабчето.

– Как ще печелим?

– Ще ти кажа как. Аз имам хубав глас и ще пея, а пък кученцето и котенцето ще играят. Ще веселим децата и те ще ни дават по някоя паричка, за да си купуваме хляб. Хайде да опитаме!

Станали и пак тръгнали. Влезли в града и спрели в училищния двор. Жабчето почнало да пее, а кученцето и котенцето захванали да подскачат толкова чевръсто, че децата се захласнали и напълнили калпака на момчето с парички. Момчето много се зарадвало, като видяло парите. За себе си то купило едно кравайче, за жабчето – цяла кибритена кутийка с мухи, за кученцето – парче месо, а за котенцето – една рибка. Нахранили се хубавичко, излезли въвн от града и пренощували в една купа сено. На втория ден отишли в друг град. И там си изкарвали хляба с песни и игри. Продължили пътя си по-нататък, много села и градове обходили. И много дни и години изтекли. Гласът на жабчето станал още по-хубав, вратът на кученцето надебелял, на котенцето пораснала опашката, а под носа на момчето наболи мустаци.

Веднъж жабчето рекло:

– Бате, омръзна ми да ходя по света и да пея.

– Ами какво искаш? – попитало момчето.

– Искам да се върна в дълбокия вир при мама. Дожаля ми за нея.

– И на мене ми дожаля за моята майка – рекло момчето. – Хайде да си идем у дома.

– Като ме заведеш при мама – продължило жабчето, – тя ще се зарадва много и ще посегне да те награди с пари. Ти, батенце, пари не вземай, ами поискай сребърната кутийка, която мама държи под езика си.

Върнали се нашите пътници по същия път, по който минали на отиване. Когато стигнали до дълбокия вир, жабчето се провикнало:

– Майко, връщам се, излез да ме посрещнеш!

Старата жаба подскочила от радост толкова високо, че прескочила воденицата.

– Къде се губиш, мамина рожбо? – попитала тя жабчето си. Жабчето й разказало всичко.

– С какво да те наградя? – обърнала се благодарната жаба към момчето.

– Нищо друго не ща, искам само кутийката, която носиш под езика си! – рекло момчето.

– Знаеш ти какво да искаш – изквакала жабата. – Не си вчерашен. Вземи я. Когато ти потрябва нещо, отвори й капачето. Тогава ще видиш какво ще стане.

Оставило момчето жабчето при старата жаба и се упътило към къщата, гдето живеела майка му. Кученцето и котенцето затепкали подире му. Като застанало на прага, майката плеснала с ръце:

– Ех, сине, колко си пораснал! Вече имаш мустачки. Ти си станал момък за женене.

– Да, майко, решил съм вече да се ожения. Като се връщах към нашето село, в съседния град видях едно момиче – налива вода на чешмата със златна стомна. За него искам да се ожения. Иди да ми го поискаш.

– Как ще ти го поискам, бре сине? Че ти знаеш ли кое е туй момиче? Ами че то е царската дъщеря, чедо.

– Че какво като е царската дъщеря? Ние не сме ли хора?

– Хора сме, ала сме сиромаси.

– Ти иди ми го поискай, че после ще видим какво ще правим. Дигнала се майката и отишла в царския дворец. Старият цар я изгледал от главата до петите и тропнал с крак.

– Защо си дошла? – попитал той строго. Сиромахкинята разказала защо е дошла.

– Аз ще дам дъщеря си – викнал царят – на оня, който издигне дворец, по-голям и по-хубав от моя. Тъй да кажеш на твоя син. А сега си върви.

Отишла си сиромахкинята в къщи и разказала на момчето си какво иска старият цар.

Като изслушало майка си, момчето си спомнило за кутийката на жабата, извадило я от джоба си и отворило капачето ѝ, което било голямо колкото нокът. Изведнъж от кутийката започнала да излиза тънка струя бял дим, сетне този дим се превърнал нае дин великан, като топола висок.

– Какво ще заповядаш, господарю? – обърнал се великанът към момчето.

– Искам да ми построиш дворец – по-голям и по-хубав от царския.

– Дадено – рекъл великанът и завчас издигнал невидан дворец, висок до небесата.

Като видял този дворец, старият цар прехапал устните си, но нямало какво да стори и дал дъщеря си за невеста на момчето. Заживели си младоженците в двореца. Веднъж момчето рекло на жена си:

– Ще ида да видя какво става по света, а ти стой в къщи и ме чакай, докато се върна.

Тръгнало момчето по големия път, потеглили подире му кученцето и котенцето. Цял ден вървели. Надвечер приближили един град. Котенцето почнало да мяучи:

– Бате, гладно съм.

– Ей сега ще получим храна! – рекло момчето и бръкнало в джоба за кутийката си.

– Къде ми е кутийката? – извикало уплашено момчето. – Аз съм я забравил в къщи на полицата под паницата. Хайде да се върнем за възшебната кутийка. Сетне ще продължим пътя си.

И тръгнали назад. Но да видите какво се случило с кутийката! Невестата на момчето, като разтребвала, намерила кутийката на полицата под паницата. Тя не знаела каква е тая кутийка и я изхвърлила през прозореца. Кутийката паднала насред улицата и някой извикал вътре в нея:

– Ох!

Тъкмо по туй време по улицата минавал един вехтошар. Той чул охането, навел се, взел кутийката и отворил капачето ѝ. Изведнъж се появил великанът.

– Какво ще заповядаш, господарю? – обърнал се той към купувача на старите вещи.

– Заповядам ти да вземеш тоя дворец и да го пренесеш заедно с мене и с момичето, дето наднича през прозореца, на най-пустия остров сред морето!

– Дадено! – рекъл великанът и грабнал двореца.

Късно вечерта момчето, кученцето и котенцето стигнали до мястото, където бил техният дворец, но двореца го нямало. Момчето седнало на един камък и горчиво заплакало.

– Бате, защо плачеш? – попитало го кученцето.

– За невестата си плача, за двореца плача. Ех, защо я няма сега кутийката ми!

– Не плачи, бате, ние ще ти я донесем – рекло котенцето и двенките тръгнали към морето.

Като стигнали на брега, те се втренчили и видели самотния остров с двореца. Тогава котенцето се качило върху гърба на кученцето и тъй преплували до острова. Щом влезли в двореца, котенцето се изкачило на тавана и подгонило мишките. Един стар плъх се изправил пред котенцето и го попитал:

– Защо си подгонило мишките ми?

– Защото ме е яд на господаря ти. – Какво ти е направил?

– Взел кутийката на бате. Къде е сега твоят господар?

– Спи.

– А кутийката?

– Тя е скрита в носа му. Ако ти трябва тая кутийка, аз ще ти я донеса, но обещавай, че ще оставиш на мира мишките ми.

– Обещавам! – рекло котенцето.

Тогава плъхът отишъл в готварницата, натопил опашката си в червения пипер и се намъкнал в спалнята. Тихичко запълзъл по юргана и наврял опашката си в носа на заспалия вехтошар. Щом червеният пипер влязъл в носа му, вехтошарят се напънал и кихнал силно. Кутийката изхвъркнала от носа му. Плъхът я ухапал и отнесъл на котенцето.

– На – рекъл той, – носи я на батя си, да не плаче. Котенцето рекло:

– Благодаря! – размахало лапичката си и изскочило на двора, където го чакало кученцето.

И двете си тръгнали.

Отново котенцето стъпило върху гърба на кученцето и двете плувнали през морето. Но щом стигнали сред морето, кученцето рекло: – Дай кутийката на мене, аз искам да я нося!

– Не може! – отвърнало котенцето.

– Защо?

– Защото плъхът я даде на мене.

От дума на дума двете другарчета се скарали. Сборичкали се във водата и котенцето изтървало кутийката. Запляскало с лапичките си и викнало:

– Стой!

– Какво има? – попитало кученцето.

– Изтървах кутийката в морето!

– Сега я свърши като кучето на нивата.

Измъкнали се двете другарчета на брега, клекнали до един камък и загледали с голяма мъка морето...

Тъкмо в туй време пристигнал един рибар. Той натъкмил мрежата си, метнал я в морето, изкарал я на пясъка и ахнал: в мрежата се била заплела една голяма риба.

Рибарят изкормил рибата, хвърлил червата на пясъка, мушнал рибата в торбичката и си отминал.

Котенцето се облизало.

– Ела поне да хапнем рибешко ядене. Навели се двете другарчета и почнали да ядат.

Кученцето налапало половината черва, но се задавило и почнало да квичи.

– Олеле, нещо заседна на гърлото ми!

– Отвори устата си! – рекло котенцето.

Кученцето си отворило устата. Тогава котенцето бръкнало с лапичката си в кучешкото гърло и какво мислите извадило? Извадило вълшебната кутийка. Голямата риба, която хванал рибарят, я била глътнала.

Много се зарадвали двете другарчета, като намерили кутийката, и търтили да я отнесат на батя си. Заварили го, че още седи на камъка и плаче.

– Бате, чакай, не плачи, аз ти нося кутийката! – викнало котенцето и подало кутийката на разплаканото момче.

Момчето си избърсало очите и отворило капачето на кутийката. Мигом се появил великанът.

– Какво ще заповядаш, господарю? – попитал той.

– Заповядвам ти да ми донесеш двореца, невестата и крадеца!

И ето че дворецът пак си дошъл на мястото. Момчето влязло вътре, почнало да тропа, разбудило крадеца, който още спял дълбоко, ударило му една плесница и викнало:

– Друг път да не крадеш чуждите, дворци, защото ще заповядам на великана да ти намести кокалите. Сега да те няма!

Вехтошарят си грабнал шапката и побягнал. А в двореца останали: момчето с невестата си в двореца, котенцето на тавана, а кученцето на двора. Всяка вечер жабчето излизало от дълбокия вир и им пеело песни, докато другите заспят.

Чудната воденичка

Тръгнал един ловец в планината, лов да бие. Стигнал до тъмната гора и що да види? Запалила се старата гора. Дърветата пращят и падат. Услушал се ловецът и чул жален писък. Някой пищи в огъня. Упътил се към гласа и видял, че на едно обгоряло и почерняло дърво се гърчи пъстра змия, пищи и не смее да слезе, защото под нея пламти огън.

– Брат да ми си, ловецо, отърви ме от тая напаст! – помолила се змията.

Ловецът на бърза ръка отсякъл един прът, протегнал го към дървото и змията тозчас се навила около пръта. Смъкнал я на влажната трева. Змията се разхладила, посъвзела се и рекла:

– Ти ми спаси живота, затуй ще те наградя. Видиш ли оная вита ела! Там има гнездо. В гнездото една птичка е снесла три яйчица. Вземи едното, а двете ѝ остави – да си ги мъти. За яйчицето ще получиш добри пари.

Ловецът отишъл, където му каза змията, покачил се на елата и намерил гнездото. Взел едното яйце и почнал да го разглежда: яйце като яйце, само че на черупката му имало написани някакви тайни слова. Озадачен, той се върнал в града и показал яйцето на един златар. Златарят си сложил очилата, разчел тайните слова, бързо развързал кесията ѝ, хвърлил на ловеца една жълтица и му рекъл:

– Ако хванеш самата птичка и ми я донесеш жива или мъртва – цял ще те позлатя!

Да видим сега какво е било написано върху черупката на яйцето. Там пишело, че оня, който изяде воденичката на птичката, ще намира всяка сутрин, като се събуди от сън, под възглавницата си кесия с жълтици; а който изяде сърцето на птичката, ще добие способност да чете чуждите мисли.

Дигнал се ловецът и отишъл пак в гората. Издебнал птичката, гръмнал я и – право в златарницата. Ръцете на златарина се разтреперили, като поел чудната птичка. Дал, каквото дал, на ловеца и го изпроводил. Сетне повикал ратайкинята си и поръчал:

– Сготви ми тая птичка за обяд и никому нищо да не си посмяла да дадеш, защото искам самичък да си я изям цялата.

Златарската ратайкин्या имала две момчета. Като разпрала птичката и извадила сърцето и воденичката, децата ѝ се заусуквали:

– Мамо, моля ти се, изпечи ми воденичката! – викнало по-голямото.

– А на мене сърцето – обадило се другото, по-малкото. Ратайкинята хвърлила върху въглените сърцето и воденичката, опекла ги и ги дала на момчетата си. Едното налупало сърцето и го глътнало, другото се опитало да изяде воденичката, но тя заседнала на езика му.

На обяд златаринът се върнал, надникнал в тенджерата и почнал да рови за воденичката и сърцето. Двете деца на ратайкинята играели в градината. Изведнъж онова, което изяло сърцето, пребледняло, разтреперило се и рекло тихо на братчето си:

– Бате, хайде да бягаме!

– Защо да бягаме? – попитало другото, дете изяло воденичката.

– Защото господарят мисли да ни заколи!

– Откъде знаеш?

– Прочетох мислите му. Сега той си мисли: ще тегля ножа на ония, които са ми изяли воденичката и сърцето.

Плюли си на петите момчетата на ратайкинята и побягнали от златарския дом. Цял ден бягали. Загръкнали в една току-що окосена ливада, легнали в мекото сено и заспали дълбоко. Като се пробудили на другия ден, онова, що изяло воденичката, намерило в сеното, там където била главата му, кесия с жълтици.

– Ама че късмет! – спогледали се двете братчета и продължили весело пътя си.

Вървели, вървели, стигнали до един голям град. Накупили си каквото им трябва: нови дрехи, ботуши, астраганени калпаци. На етанили се в най-хубавата къща и заживели безгрижно. Всяка сутрин по-голямото братче намирало под възглавницата си по една кесия жълтици. За година време напълнили два козлени чувала, а подир пет години имането им станало десет чувала. Натрупали ги в зимника,

направили желязна врата и я заключили. Ключа носел в джоба си по-малкият брат.

Тъкмо срещу къщата, където живеели момчетата на златарската ратайкия, се намирал царският дворец. Царят имал две дъщери, които по хубост нямали равни на себе си. Толкова били хубави, че ги показвали на хората за пари. Който дадял една жълтица, имал право да гледа царските дъщери един час. Влезли синовете на ратайкията в двореца, да видят и те царските дъщери, и толкова се заплеснали, че вече не излизали от мраморния дворец. Всеки ден плащали по дванайсет жълтици за дванайсет часа и се разхождали е двете хубавици в градината на двореца. Веднъж по-голямата царска дъщеря попитала оня, дето изял воденичката:

– Каж ми, откъде вземате с брата си толкова жълтици? Три месеца плащате по дващест и четири жълтици на ден. От земята да извираха тия жълтици, пак щяха да се свършат.

– Ще ти кажа – отговорил големият, – ако ме целунеш по челото.

Царската дъщеря, го целунала и момъкът ѝ разказал за воденичката.

– Къде е сега тази воденичка? – хитро го попитала княгинята.

– Под езика ми.

На другия ден царските дъщери поканили двамата братя в градината на угощение. Нахранили ги, напоили ги хубаво. Когато двамата братя направили главите, легнали на тревата под едно сенчесто дърво и заспали дълбоко. Тогав княгините се заловили за работа. По-голямата хванала главата на оня, дето държал воденичката под езика си, отворила му устата, бръкнала под езика му и измъкнала воденичката. Без да му мисли, тя я лапнала и я глътнала, преди да заседне под езика ѝ. А по-малката претършувала джоба на втория брат, тихичко измъкнала ключа на желязната врата, дала го на слугите си и ги проводила с две каруци, да задигнат кожените чували и да ги откарат в царската съкровищница. Като свършили това, царските слуги ограбили заспалите братя и ги изхвърлили на улицата.

На другия ден по-големият брат се събудил и потърсил най-напред кесия под главата си, но нищо не намерил. Бръкнал под езика си, но и воденичката я нямало. Бре, ами сега? Сритал брата си, дигнал го и двамата се затекли към къщи. Най-напред потърсили чувалите, но видели, че желязната врата е отключена, а от пълните чували няма помен. Цял ден се въртели покрай двореца и надничали през оградата. По едно време оня, дето четял чуждите мисли, рекъл на брата си:

– Бате, знаеш ли какво мислят за нас царските дъщери?

– Какво? – попитал го по-големият.

– Те мислят, че по-глупави магарета от нас няма на земята.

Засрамени и обидени, двамата братя излезли от града и се залутали в гората. Цял ден ходили насам-натам. Огладнели здравата. По едно време, като навлезли още по-дълбоко в пущинака, видели, че по клоните на един стар ясен се вие лозница с черни и бели гроздове. Зарадвали се момците и посегнали към провисналите черни гроздове. Но щом глътнали първите зърна, мигом се превърнали на магарета – с дълги уши, е опашки, с по четири крака и копита.

– Бре – рекли си уплашените братя, – каква стана тя? Как ще влачим тоя магарешки живот? Хайде поне да се наядем хубаво с грозде!

Като се назобили с черно грозде, протегнали нагоре шии да зобнат и от бялото. Налапали бели гроздове и щом ги, глътнали – веднага се превърнали пак на хора.

– Тъкмо такава грозде ни трябва! – си рекли зарадвани братята и се заловили за работа.

Насекли лешникови пръчки, изплели две кошници, напълнили ги догоре – едната с бяло, другата с черно грозде, и се върнали пак в града.

Тръгнали покрай двореца и почнали да викат:

– Грозде, грозде продаваме!

Двете княгини тъкмо брояли жълтиците в позлатената царска съкровищница. Като чули гласовете на продавачите, те се показали на прозореца.

– Как го давате? – попитала по-голямата.

– За бялото искаме една жълтица и за черното – една! – отвърнали братята.

Княгинята хвърлила една жълтица, поела през прозореца кошницата с бялото грозде и двете със сестра си го изяли на бърза ръка.

– Дайте и черното – извикала тя на братята, които чакали под прозореца, и им хвърлила още една жълтица.

Големият брат подал и втората кошница. Няма да ви разказвам какво е станало в царската съкровищница. Подир един час време по мраморната стълба към съкровищницата затропал самият цар: с корона на главата, със златен жезъл в ръката. И той искал да се порадва на чувалите с жълтиците. Отворил вратата и се стъписал: жълтиците разпилени по земята, а между чувалите се разхождат две магарици.

– Кой е посмял да вкара тия магарици в съкровищницата ми? – грозно се развикал царят. – Вън! Вън! Вън!

И започнал да удря магариците с жезъла си. Магариците заревали и се строполили по мраморните стълби, изскочили от двореца и тръгнали По улиците. Двамата братя ги настигнали,

оглавили ги, яхнали ги и се упътили пак към гората. Изплели си четири големи коша, наместили по два на всяка и почнали да смъкват най-напред бяло грозде. Всеки ден продавали на пазара по четири коша. Евтино го продавали, затуй сиромасите се надваряли кой по-напред да вземе. Като обрали всичкото бяло грозде, братята напълнили четири коша с черно – и право в двореца. Царят тъкмо бил свикал министрите си на угощение. Когато на трапезата поднесли черните гроздове в златни паници – всички протегнали ръце да си зобнат – и царят, и министрите, и съветниците, и музикантите.

Страшен магарешки рев разтърсил двореца.

Тогава двамата братя зарязали магариците, напуснали града и вече не се върнали.

Вълкът и кучето

Остаряло кучето, което вардело стадото на овчарите в планината. Отслабнали му очите, изпадали му зъбите, запрели му краката.

– Туй куче – рекъл единият от овчарите – вече не е за нас. Не може да се опре на вълците. Някоя нощ зверовете ще се вмъкнат в кошарата и ще ни издушат овцете.

– Какво да го правим? – попитал вторият овчар.

– Ще му вържа аз утре заран един камък на шията – заканил се първият – и ще го бутна в дълбокия вир над воденицата. Сетне ще слеза в село и ще намеря друго – по-младо и по-яко.

А кучето в туй време подслушвало. Като разбрало какво го чака, то изтръпнало, повъртяло се насам-натам като щуроглаво и решило да побегне. Изоставило стадото и хукнало към гората. В най-големия пущинак го срещнал сивият вълк.

– Къде бягаш, братовчеде? – спрял го вълкът. Овчарското куче му разказало неволята си. Като го изслушал, вълкът поклатил глава:

– Неблагодарни хора са твоите стопани – рекъл той, – но аз ще ти помогна да останеш в кошарата. Чувай какво ще направиме. Ти се върни пак при овчарите и легни под кърмилото. Довечера като притъмнее, аз ще пристигна, ще прескоча оградата, ще грабна една овца, ще се спусна към гората, но няма да бягам през глава, а ще потичвам едвам-едвам. Ти пък почни да лаеш, колкото глас имаш, дигни олелия, додето изскочат навън овчарите. Сетне бягай подире ми. Накрай гората аз ще ти дам овцата непокътната. И да видиш какво ще стане.

Вечерта, щом овчарите се прибрали и легнали да спят – вълкът грабнал виторогия овен на стадото и го помъкнал към гората. Бре, че като лавнало старото куче, всичко живо събудило и – беж подир вълка. Сивият горски звяр на два-три пъти се поспирал, додето го

настигне немощното куче. По едно време овчарите чули давичкане, ръмжене, тракане на зъби и когато стигнали до гората, заварили своето старо куче – запъхтяно, овена – непокътнат, а вълка го нямало – побягнал.

По-големият брат помилвал кучето по главата и рекъл на по-малкия:

– Видя ли каква юначина излезе! А пък ти искаше да го давиш...

– Аз го гледай как се влачи й ей мислех, че с него е свършено – замислено отвърнал по-малкият и подкарал напреде си овена.

Като стигнали в кошарата, овчарите дали на кучето за награда цяла копаня суроватка.

Минало лятото. Рукнали есенните дъждове, задухали зимните виелици. През една тъмна нощ кучето усетило, че някой дращи по вратата. Отворило я с предния си крак и що да види? Напреде му седи клекнал сивият вълк – измършавял, грохнал, само кожа и кокали.

– Тука ли са овчарите? – попитал вълкът.

– Няма ги. Отидоха на сватба. Ще женят по-младия.

– Моля ти се, дай ми едно агне, защото умирам от глад.

– Дума да не става – отвърнало кучето. – Ако ти отнесеш тая нощ агне от стадото, знаеш утре какво ме чака: камък на шията. Но аз не съм забравило добрината, която ми стори, и за да ти се отплатя – ще те заведа в селото на сватбата. В готварницата има седем печени агнета. Тая вечер им теглиха ножа. Което щеш – него изяж!

– А как ще вляза? – попитал вълкът и сладко преглътнал.

– Лесна работа. Готварницата е затворена с дървено мандало. Натиснеш ли с крак Дръжката му – вратата сама се отваря. Само че трябва да ти кажа още едно нещо: под полицата има две дървени ведра, пълни с вино. Не пий вино, защото може да те сполети беда. Хайде сега слизай в село!

Затекъл се гладният вълк надолу и – право в къщата на овчарите. Лесно я намерил, защото там свирели гайди и тумкали тъпани. Приближил се крадешком до готварницата, изправил се на задните си крака, погледнал през прозорчето: вътре няма никой. Само печените агнета наредени в големи тави – едно до друго. Бутнал с крак мандалото, открянал вратата, влязъл вътре и на бърза ръка опер-дашил две агнета. След като си засолил, сивият вълк, наместо да бяга, клекнал над едното ведро – да опита виното. Смръкнал малко – усладило му се. Захванал да лочи, додето направил главата. Станало му весело. Олюлял се назад-напред и надал силен вълчи вой.

Сватбарите, които били вътре в къщата, наскочили от трапезата, грабясали кой каквото намери и хубаво наложили гърба на опопения

гостенин. Смазан от бой, сивият вълк едвам се завлякъл в планината при кучето и му рекъл:

– Аз те отървах от камъка, дето щяха да го нахлузят на шията ти, а ти ме проводи в село, да ме пребият. Но аз няма да оставя тая работа току-тъй. Ще се бия с тебе. Отивам да повикам съюзниците си.

– Щом като не можем да се спогодим – ще се бием! – отвърнало кучето.

На другия ден вълкът събрал всичките горски зверове: мечки, лисици, зайци, таралежи, и ги повел срещу противника си, а кучето изкарало на бойното поле само една котка и една гъска, защото други домашни животни в кошарата нямало.

Вълчите съюзници се наредили в боен строй накрай гората и вперили очи. Вълкът поръчал на заека да се покатери на едно дърво и да гледа идат ли враговете. По едно време заекът се развикал от върха на дървото:

– Идат! Идат!

– Кой води войската им? – попитал вълкът.

– Най-напред крачи едно мустакато чудовище със светнали очи. То си размахва сабята и вика:

– Ей така ще ги сечем! Ей така! Ей така!

(То било котката, която си мяткала опашката наляво и надясно.)

– А подир чудовището – попитала мечката.

– Подир него тича нещо по-страшно и само вика: така, така, така! (А то било гъската, която винаги си грачи: ка, ка, ка!)

– А най-подир? – извикала лисицата към заека.

– Най-подир тича един опитомен лъв.

– Бягайте, като е тъй, да бягаме, защото косъм няма да остане от нас! – ревнонала мечката и се въртнала назад.

Подире ѝ се навървили и другите горски зверове. А заекът се хвърлил от дървото, дигнал лапичките си и се предал.

Мечката навлязла в една нива с висока ръж, току-що изкласила. Както бягала, класовете я удряли отзад и горката мецана, додето излезе от нивата, изгубила ума и дума. Вълкът кривнал настрани и се сринал по един сипей, подгонен от съборените камъни, които го удряли по кълките. Преекундил се презглава. Насмалко щяло да му се пукне сърцето.

Най-сетне съюзниците спрели, да отдъхнат на една тиха горска полянка.

– Страшна работа – рекла мецана. – Едвам отървах кожата. По едно време, като зачаткаха подире ми ония ми ти куршуми-същинска градушка. Добре, че кожата ми е яка, не можах да я пробият.

– Ами аз какво изпатих! – въздъхнал вълкът. – Кучето ме настигна на един сипей и почна да събаря цели канари отгоре ми. Изпотроши ми кокалите. Хей, братя, да знаете, че отсега нататък няма да мина край кошарата му!

Момчето, което искало всичко да знае

Имало едно момче, което искало всичко да знае. За всяко нещо питало дядо си:

– Кажи, дядо, кой клати дърветата?

– Вятърът – отвръщал дядо му.

– А кой духа вятъра?

– Де да знам – аз вятъра съм го чувал, като свири през комина, но не съм го виждал. Щом го срещна – ще го попитам.

– Ами можеш ли ми каза кой пали нощем звездите? – упорито питало момчето.

– Как да ти кажа, като не съм бил на небето. Питай орлите я щъркелите, които летят над облаците.

– Тъкмо стана дума за щъркелите. Тази сутрин ги, видях: събрали се заедно, заминават. Къде отиват?

– Всяко пеленаче знае къде: в топлите страни, където не пада сняг.

– А вярно ли е, че щъркелите можели да се превръщат на хора?

– Не зная дали е вярно, но съм чувал, че отвъд планината със зъбатите върхове имало голямо море. Зад морето – пустиня. Понататък се ширела гъста гора. Сред гората на потайно място блещукало едно малко езеро колкото харман. То било къпалнята на щъркелите. Щом се натопели в неговата вода, крилатите птици се превръщали изведнъж на хора.

– Сетне?

– Сетне си отивали у дома си.

– Ще я разбере аз тази работа – си рекло момчето и рано на другата сутрин яхнало своето дървено конче. А кончето му било една гладко издялана дрянова тояжка, каквито са кончетата и на другите селски деца.

– Де, кончее! – викнало момчето и запрашило към планината със зъбатите върхове.

Тичало, тичало, спряло за малко да си поеме дъх, закрилило с ръка очите си, погледнало към далечните планински върхове и рекло:

– Хайде, конче, ако прехвърлиш ония зъбати върхове, ще те назобя с един калпак златен ечемик от дядовата житница.

Кончето, като чуло тези думи, мигом оживяло, изцвилило, подскочило и хвъркнало. Зареяло се към вишното небе.

– Бре, че хвърковато нещо! – зарадвало се момчето и размахало калпака си на прощаване.

До пладне хвърковатото конче стигнало зъбатите върхове, а надвечер се понесло над синята морска шир. От време на време момчето поглеждало надолу и търсело с очи пясъците, но водата сякаш нямала край. Тук-таме над вълните пляскали риби като лодки. Уплашило се момчето и тъкмо когато се накарало да обърне кончето си назад – забелязало наблизко висок каменист бряг. По канарите накацали ято бели птици.

– Нашите щъркели! Настигнах ги! – рекло си момчето и се спуснало към тях.

Кацнало. Щъркелите мълчаливо го изгледали, поседели малко, отпочинали си и пак се дигнали.

– Къде без мене? – знало момчето и отново смахмузило тояжката си.

Понесло се с птиците над жълтата пустиня. Цели седем дни щъркелите и момчето, което искало всичко да знае, летели над пустинята. Нощем птиците кацали в дълбеите на горещия пясък, отпусkali от-малнелите си крила и заспивали дълбоко, а момчето стояло право и ги вардело с тояжката си от пустинните зверове.

На осмия ден пустинята се свършила. Появила се гората. Насред гората блеснала водата на потайното езеро. Ожъднелите птици накацали край брега, проточили шии; напили се хубаво, сетне плувнали в езерото, запляскали с криле, и се потопили във водата. Щом крилете им се намокрили – всичките щъркели до един се превърнали на мъже с дънести гащи, червени пояси, бели калцуни и овчи калпаци.

– Ти защо си тръгнало подире ни? – обърнал се единият от щъркелите към момчето.

Той бил водачът на ятото. Бялата му брада стигала до пояса.

– Искам да видя къде прекарвате през зимата – отговорило момчето.

– Тръгвай с нас! – дружно викнали щъркелите и се навървили един след друг по една горска пътечка.

Като излезли от гората, пътниците кривнали надясно и влезли в един, многолюден град; където имало стотици малки дюкянчета. Щъркелите закупили герданчета, захарни петлета, пищялки, кравайчета, напълнили си торбите и напуснали града. Сега пък кривнали наляво и преди: залез слънце стигнали до едно нищо и никакво селце с къщурки, изградени от тръстика. То било щъркелското село. Всичките къщурки били наредени една до друга и се оглеждали в бързотечно пенливо поточе. Накрай село гостите били посрещнати

от цял орляк жени, баби и малки деца. Те били пък домашните на щъркелите. Оня с дългата брада рекъл на момчето:

– Мене никой не ме посреща, защото бабичката ми се помина, а дечицата ми веднъж отлетяха на небето и не се върнаха. Я ела у дома – да живеем двамата.

И го отвел в своята колиба. Момчето, преди да пристъпи прага, си изправило тоягата във вратата, сетне влязло в колибата. Навечеряли се двамата и легнали да спят. Рано на другата сутрин, когато всички спели – покрай колибата минал един камилар. Той водел двугърба камила, натоварена с два коша. Кошовете – пълни с портокали. Камиларят се подпирал на една чепата вършина. Щом видял дряновата тояжка, той хвърлил своята вършина, взел тая тояжка и си отминал.

По едно време момчето, което искало всичко да знае, се събудило, потърсило си тояжката, че като ревнало:

– Дядо щъркеле, някой ми е откраднал тояжката!

– Друга ще ти отсека – захванал да го теши брадатият.

– Ти не знаеш каква крилата беше тя! – бършело си очите момчето. – Сега как ще се върна при мама?

– Лесна работа. Напролет, като тръгнем към вашето село, няма да те оставим тука. Хайде сега да идем за риба. Ние с тебе ще ловиме рибки от поточето, а другите щъркели ще идат за портокали и банани в гората. Довечера ще си направим угощение.

Отвел старият щъркел момчето до брега на поточето, отсякъл две тръстикови пръчки, вързал им въдички и захванали да вадят рибки със златни опашки и червени очета. Додето мръкне, напълнили едно кошче. Прибрали се в колибата, насекли дърва, наклали огъня и сварили цяло казанче рибена чорба. Подправили я с мащерка. Вечерта, като се върнали другите щъркели, щели да си изядат пръстите. Толкова сладка била чорбицата. А момчето изяло три портокала и четири банана.

Тъй минали шест месеца. Когато се пукнала пролетта, щъркелите от тръстиковото село се простили с домашните си и тръгнали към потайното езеро в гората. Щом се окъпали – всичките до един пак се превърнали на щъркели. Момчето гледало, гледало, па се гмурнало й то в езерото. Във водата влязло като момче, а на брега излязло като щъркелче. И краката му щъркелски, и крилата му – на раменете, а наместо нос между очите му се провесил дълъг клюн.

Щъркеловото ято прехвърлило пустинята, морето, планината със зъбатите върхове и един ден стигнало в селото на момчето. Щъркелчето отдалеч познало дядовата си къща. Върху нейния комин имало вехто гняздо, направено от клечетак. Водачът на ятото кацнал върху дядовата му черница, другите щъркели се пръснали По ливадите, а малкото щъркелче се спуснало на двора и закрачило към

прага на отворената врата. Отвътре се показала майка му със запретната престилка. Щом го съзряла, тя размахала ръце и захванала да го пъди:

– Ишу! Ишу! Отивай горе в гняздото! Защо се навираш в къщи? На щъркелчето домъчняло много, литнало нагоре, кацнало в гняздото и жално захванало да трака. По едно време майка му излязла от къщи, нарамила дървеното корито с непраните дрехи и се упътила към, речния брод да пере. Щъркелчето се спуснало подире й, но не посмяло да се приближи до нея, а кацнало на една крайбрежна върба. Най-напред майката снела пендарата от шията си, оставила я на един камък, сетне натопила дрехите в коритото, запретила си ръкавите и се заловила да пере. Като изпрала дядовите му потури, тя мръднала към близкия градински плет – да ги простре на слънце. Тъкмо в туй време щъркелчето прошумяло към коритото, ухапало връвта с пендарата и отлетяло в гняздото. Потулило пендарата в перушината, с която било постлано гняздото, и всяка нощ, преди да заспи, казвало на златната пара „лека нощ”, тъй както думало на майка си по-рано.

Търкулнало се лятото. Щъркелите пак се нагласили за път. Малкото щъркелче с голяма мъка се откъснало от родния си дом. Додето прехвърлят планината със зъбатите върхове, все се обръщало назад. Щом стигнали до потайното езеро, отвъд пустинята, щъркелите се нахвърляли във водата и пак станали хора. И окъпаното щъркелче станало човек.

Брадатият водач на щъркелите го отвел в своята колиба и рано на другата сутрин го завел на риболов. Омърлушено седяло момчето над водата, мислело за майка си и от очите му течели сълзи. По едно време една рибка дръпнала силно конеца. Момчето дигнало пръчката и пред очите му запърхала пъргава златоперка.

– Защо плачеш, бате? – попитала рибката насълзеното рибарче.
– Мъчно ми е за нашето село.
– Че защо не си идеш, щом като ти е мъчно?
– Няма как. Откраднаха ми хвърковатата тояжка.
– Слушай – рекла рибката, – ако ме пуснеш във водата, ще ти кажа къде можеш да намериш тояжката си.

Момчето откачило рибката от кукичката и я хвърлило в поточето. Тя плеснала, гмурнала се в дълбочината, но подир малко си подала главичката и рекла:

– Лани, додето ти спеше, покрай колибата на дядо Щъркел мина един камилар. Той ти взе тояжката, да се подпира с нея, но когато поведе камилата си по дървеното мостче, без да ще, изтърва тояжката си. Поточето я понесе надолу и я отнесе пред воденичния яз. Там тояжката се заплете в раки така и сега се плакне до самия бряг.

Като чуло тия думи, момчето ее затекло към воденичката на щъркелите, стигнало до големия яз и тършувало, тършувало, додето си намерило тояжката.

Обкрачило я и викнало:

– Де, кончеее!

Дряновицата хвъркнала нагоре и се понесла над тръстиковото село. Момчето снело калпака си, размахнало го на прощаване и хвъркнало към своя роден край. Подир седем дни кацнало в бащиния си двор и се затекло към отворената врата, но майка му не го познала, защото било пораснало, две педи по-високо станало.

– Аз съм твоят син! – извикало момчето.

– Моят син – тъжно поклатила глава майката – беше по-малък. Той се изгуби преди две години. Сякаш потъна в земята.

Тогаво момчето й разказало къде е било и що е видяло.

– С какво ще ме накараш да повярвам, че си мое момче, а не чуждо? – попитала майката.

Момчето помислило малко и заприказвало за пендарата, как я взело от камъка и как я укрило в перушината на щърковото гнездо.

И като изправило една стълба върху стряхата, то се изкачило на покрива, разровило перушината на гнездото и изкарало златната пендара. Майката разбрала, че тука няма лъжа, познала си момчето и го прегърнала сърдечно.

– Обещай ми – рекла тя, – че никога вече няма да бягаш от къщи и да се превръщаш на щъркел.

– Обещавам, мамо – врекло се момчето и прибрало хвърковатата си дряновица на тавана.

Двамата старци и месечината

– Дядо, дядооо – рекла една вечер бабичката, – къде ще се денем отсега нататък – очите ни слабо виждат, краката ни запряха, ръцете ни отмалняха. Как ще да си изкарваме прехраната, като си нямаме помощница!

– Не знам – отвърнал старецът и тежко въздъхнал.

– Де да имахме една дъщеричка – друго щеше да е! – оборила глава бабичката.

А в туй време месечинката подслушвала разговора им и голяма жалба изпълнила сърцето й. Сянка засенчила челото й.

– Хайде, старо, да опитаме и този път. Може пък късметът ни да проработи. Иди и заложи в реката вехтия кош, с който ловиш риба. Каквото ни донесе водата – ще си го приберем в къщи и то ще ни бъде чедо.

Дигнал се дядото и отишъл на реката – там където сребреела водата на големия брод. Заложил коша, полегнал на брега и задрямал. Когато пропели трети петли, той станал и нагазил във водата, да търси коша. Набутал го, издигнал го нагоре и що да види – в коша се намърдало едно пате с шарена перушина, – със златна човка и сребърни крачета. Отнесъл го тичешком у дома си и викнал:

– Гледай, бабо, какво се хванало нощес в нашия кош!

– Ох, на баба патенцето! – зарадвала се старицата и захванала да милва гостенчето по мокрите крила. – То не може нищо да върши, но барем ще ни бъде дружинка. Жива душичка! Нека се навърта покрай мене, защото много ми е додеяла самотията. Кажй нещо, бабиното!

Патето извило нагоре главата си, отворило човката си и рекло:

– Га!

– Да си ми живо и здраво – рекла старицата. – Никой на света не може тъй хубаво да грачи.

И като смъкнала от тавана едно продънено кринче, тя наместила иатето вътре и му казала:

– Тука ти е мястото!

– Га! – повторно гракнало гостенчето.

Щом станало видело, бабичката попарила трички, наляла вода в една паничка и поръчала тъй:

– Ние, патенце, отиваме за гъби в гората, а пък ти ще седиш тука, да ни вардиш къщата. Навън не бива да излизаш, защото под дръвника се е загнездила една байнювичка*. Щом те зърне – ще те удуши. Варди се, патенце, нали занаяд ти ще ни бъдеш дъщеричката.

[* Невестулка.]

И двамата старци нарамили по една торбичка, заключили вратата и куцук-куцук – заминали към гората. Щом притихнали стъпките им, патето излязло от кринчето, разтворило крилата си, плеснало три пъти и гракнало четири пъти. Тогава мигом от него се смъкнала всичката перушина и то се превърнало на стройно момиче със златна коса и сребърни чехли на краката.

– Хайде сега на работа! – си рекло момичето и грабнало метлата.

Измело цялата къща, подредило дървения пат* на старците, донесло вода с кобилицата и медниците, поляло цветята в градинката пред, къщата, насякло дърва, подклало огъня, окачило черното менче на камината, смъкнало от тавана една връвс нанизани сушени гъби и ги сложило да врат. Додето стане гъбената чорбица, работното момиче извадило от бабината ракла един топ бяло платно, скроило две ризи, на бърза ръка ги ушило и извезало пазвите им с чудни

шевици. До късна вечер се трудило и протвило. Щом залязло слънцето, то размахало ръцете си три пъти като криле, гракнало четири пъти и пак се превърнало на пате. Всяко перце отишло на мястото си. Влязло пак в кринчето.

[* Дървено легло.]

Върнали се старците. Като видели разтребената къща, топлата чорбица и новите ризи, те се слисали и смаяли. Захванали да питат патето:

- Кой беше тук?
- Кой накладе огъня?
- Кой уши ризите?

Но патето си лежало в кринчето и мълчало. Уморените старци се навечеряли сладко, наспали се и на другата сутрин пак отишли втората този път за дренки. След завръщането ей вечерта заварили къщата още по-хубаво наредена, под камината къкрело гърненце с уврял боб, а на куките висели окачени два нови кожуха, тъкани от мека вълна, подплатени със заешки коки.

– Такъв сладък бобец ям за първи път в живота си! – рекъл старецът, щом преглътнал първата лъжица.

През цялата нощ двамата старци не могли да мигнат. Въртели се в леглото и си шепнели:

- Тука има нещо. Някой влиза в къщи, когато ни няма!
- Трябва да узнаем кой шета, разтребва и ни шие нови дрехи!
- Как?

– Как ли? – рекла хитрата бабичка. – Утре наместо да идем в гората, ние ще се изкачим върху къщата и ще гледаме през коминя.

Както намислили – тъй направили. На сутринта, щом завъртели ключа, старците тихомълком изправили стълбата върху стряхата зад къщата, изкачили се на покрива и се надвесили да гледат през комина. По едно време патето се дигнало, плеснало три пъти с криле, гракнало четири пъти, превърнало се на момиче и рекло:

– Сега на работа! Най-напред ще премета, сетне ще отсея брашно със струйката, ще замеся хляб, ще напая пещта и ще го метна. Додето хлябът се изпече – ще ушия на дядото калцуни, а на бабичката – лапчуни, да не им мръзнат краката.

Запретнало ръкави и се заловило за работа, а старците седели на покрива и сърцата им тупкали от радост.

– Ех, че късмет сме имали! На стари години ще добруваме! – си шепнели двамата.

Когато девойката напалила пещта и излязла навън да търси гомет, за да измете жаравата, бабичката рекла:

– Не ща дъщеря ни да се превръща пак на пате. Искам да си остане момиче!

– Какво можем да направим? – попитал дядото.

– Ако ѝ изгорим патешките дрехи – тя ще си остане такава, каквато е сега!

– Хайде! – извикал старецът и се спуснал през комина по веригата.

Подире му скочила и бабата. Озърнала се, грабнала патешката перушина и без да му мисли много, я хвърлила в пламтящата пещ. Тъкмо в тоя миг влязла девойката.

– Какво сте направили? – извикала тя, като видяла своята патешка премяна в пещта. – Вие сте ми подпалили крилата. Отсега нататък аз не ще мога да ходя по небето, защото нямам крила.

– Че защо пък трябва да ходиш по небето? – попитала бабичката.

– Ох – зачупила ръце девойката, – вие нищо не знаете. Аз не съм пате, ами съм оная, дето грее нощем по небето. Аз съм месечината! Една вечер, като надничах през отвореното прозорче на вашата къща, чух какво си приказвахте и жалба напълни сърцето ми. Тогава отидох при старата знахарка, която сбира билки, за да лекува всяка жива душичка, и я попитах какво да направя, за да ви помогна. Знахарката ми каза, че нощем съм длъжна да греея на небето, а денем, ако искам, мога да слизам при вас и да ви помагам, но ще ми са потребни патешки крила. И като плесна три пъти с ръце, многознайницата събра всичките горски крилати гадини и рече:

– Нашата виторога месечника иска денем да слиза при двамина самотни старци. За да върши тая работа, тя трябва да сложи на раменете си патешки крила. Много ви се моля да отскубнете от крилата си по едно перце и по едно влакънце от гушките си, за да измайсторя от тях крила за месечинката.

Всичките крилати гадини дадоха на знахарката по едно перце и по едно пухено влакънце и тя само за една нощ ми измайстори патешките крила, които сега догарят в пещта! Като ми ги подаде, знахарката ми поръча:

– Виторожке, пази крилата като очите си, ако ги изгубиш, никога няма да можеш да се дигнеш на небето и нощем по цялата земя ще настъпи дълбок мрак.

– Сега какво ще правим? – уплашено замигала бабичката.

– Ще тръгнете с дядото по гората, да събирате пухени влакънца и перца от крилца. От всяка крилата гадинка ще искате по едничко. Когато съберете перушината – ще идете в Тилилейските усои и ще намерите знахарката в една сламена колиба. Ще ѝ паднете на колене и ще я молите да измайстори още две патешки крила. Като ги вземете – ще ми ги донесете в Старопланинската пещера. Аз ще се потуля

вдън пещерата и додето не ми донесете крилата, няма да се покажа пред очите на хората.

Като изрекла тези думи, девойката изскочила навън, блъснала вратата зад себе си и изчезнала.

С клюмнали глави старците потеглили към гората. От птичка на птичка, от гнездо на гнездо те ходели в горските дебри и протягали ръце за перца и влакънца. Капнали от умора, вечерно време заспивали, дето ги сварата свари, и дълго се взирали нагоре, дано видят своята месечника, но небето било винаги покрито с мрачни облаци. От всички птици те измолили по едно перце и по едно влакънце, само стърчиопашката се опънала:

– Не си давам аз перцата – рекла, – на какво ще замяза опашката ми без едно перо! Моята опашка е най-хубава от всичките опашки на света. Вижте я само как стърчи!

И като я вирнала нагоре, тя захванала да я клати. Три дни дядото и бабата стояли под гнездото на стърчиопашката с протегнати нагоре ръце. Най-сетне тя склонила да им отскубне едно влакънце от гушката си, ако бабата ѝ даде една огърличка от бисер.

Като си нямала бисерни зърна, бабичката оборила, глава и заплакала. От очите ѝ закапали една след друга горещи сълзи. И всяка сълза, щом паднела на земята, мигом се превръщала на бисерно зърно. Събрала бабичката тия зърна, нанизала огърличка и я сложила върху шията на горделивата птичка. Тогава стърчиопашката отскубнала най-малкото влакънце от гушката си и го пуснала, но вятърът го грабнал, и понесъл. Цял ден тичали старците през трънаците, охкали, пъшкали, най-сетне хванали влакъncето и се упътили към Тилилейските усои. Намерили знахарката и всичко ѝ разказали. Многознайницата се понамръщила, но взела перцата и влакъncата. През нощта измайсторила още две патешки крила. От Тилилейските усои старците, заминали към Старопланинската каменна пещера. Късно през нощта стигнали до входа на пещерата и почнали да викат:

– Излез, излез, месечинке!

Девойката изскочила, размахала ръце, гракнала, превърнала се на пате и литнала нагоре. Грейнала.

Всичките хора се показали навън, да я гледат, защото по-хубава месечина никога не били виждали.

Железният човек

Един баща имал троица синове. Като пораснали, той повикал зидари, поръчал им да измайсторят три къщи и рекъл на синовете си:

– Чеда мои, настана време да се задомите. Къщите, в които ще живеете, са готови. Няма ги само невестите. Трябва да ги доведете.

– Откъде? – попитал най-големият.

– Ще ви кажа – вдигнал се бащата и излязъл на двора, където растяло едно старо ябълково дърво.

Посегнал с десницата си нагоре и откъснал три зачервени ябълки.

– На ви – рекъл – тези ябълки. Хвърлете ги на три страни. Където паднат ябълките, там ще намерите невестите си.

Братята поели ябълките от бащината си ръка. Най-големият се изправил срещу изгрев слънце, замахнал силно и хвърлил ябълката. Тя улучила поповата къща и паднала в градинката, където попската дъщеря седяла под едно бадемово дърво и шиела на гергеф. Щом видяла ябълката, която паднала от небето, девойката, я грабнала и я мушнала в пазвата си. Вторият брат замахнал срещу залез слънце и ябълката му паднала до прага на кметовата къща. Дъщерята на кмета мигом изскочила от къщи и я грабнала. Най-малкият въздъхнал:

– Ех, за мене богати къщи не останаха! – и хвърлил своята ябълка към гората. Тя се понесла като малка месечина над горските върхари и тупнала в най-големия пущинак, до дънера на един стогодишен дъб, където кротичко си пълзяла една костенурка. Като зърнала ябълката, костенурката протегнала едното си краче, примъкнала румения плод до главата си и зачакала.

– Тръгвайте сега – поръчал бащата на синовете си – да доведете невестите си.

Най-големият закрачил към къщата на попа и подир малко се върнал с попската дъщеря.

Средният довел дъщерята на кмета, а най-малкият дълго се щурал из гората, додето намерил ябълката си, и като видял пред кого се е търкулнала, горчиво се усмихнал:

– Ех, няма що, такъв ми е бил късметът.

И като се навел, той взел костенурката и ябълката, пуснал ги в торбичката си и се прибрал в новата си къща. Повъртял се насам-нататък, захлупил костенурката под коритото и понечил да излезе, но се досетил, че обречената за него горска жителка може да е гладна, затуй подигнал коритото и сложил ябълката до главата на костенурката.

Заклучил вратата и отишъл на нивата, Цял ден орал. Вечерта се върнал уморен и гладен. Отворил вратата и що да види: цялата къща светнала – преметена и подредена. Всяко нещо сложено на мястото му, а край огъня наредени тенджери с яденета, едно от друго похубави.

– Бре! – зачудил се орачът, – Кой ли ми е подредил къщата и ми е сготвил такава богата вечеря?

Преди да седне на трапезата, той се досетил за костенурката и повдигнал коритото. Нищо. Костенурката си дремела в костените си захлупци. Само ябълката била малко нахапана.

Нахранил се най-малкият брат, изтегнал се в мекото легло, наспал се и на другия ден пак заключил вратата и отишъл да оре. Вечерта заварил къщата още по-хубаво наредена, а тенджерите два пъти по-много.

– Чудна работа! – озадачил се орачът. – Кой влиза в къщата ми и шета, когато вратата е заключена? Трябва да узная тая работа!

На другата сутрин той станал в зори и впрегнал колата. Заминал уж да оре на нивата, но щом излязъл от селото, разпрегнал воловете, пуснал ги да пасат и се върнал у дома си. Скрил се зад къщата, където имало едно малко прозорче, и вторачил очи към стаята. Не щеш ли, по едно време коритото, под което лежала костенурката, се повдигнало. Изпод него се подала костенурката и бутнала с краче ябълката напреде си. Ябълката се търкулнала под полицата, но костенурката запълзяла припряно, източила шия навън и ухапала сладкия плод. Щом преглътнала отхапаното парче – тя мигом се превърнала на девойка, по-хубава от месечината. Запретнала ръкави, измела къщата, наклала огъня, сложила три-четири тенджери с ядене и се заловила да меси хляб. Чевръсто затепкала струйката в ръцете ѝ, а под нея се сипело меко и бяло брашънце. Като замесила хляба, шътачката насякла дърва на дръвника и опалила пещта.

– Ама че късмет съм имал с тази костенурка! – се улыбнал най-малкият брат и захванал да си свирука, но като си помислил, че щом ошета, хубавицата пак ще се навре в костената черупка, посърнал и решил да изгори черупката. По едно време девойката нарамила кобилицата с празните менци и отишла на кладенеца за вода. Додето се върне, оня влязъл в къщи, взел черупката и я хвърлил на двора. В същия миг от небето към облаците се спуснал един сокол, грабнал с нокти черупката и я отнесъл.

– Какво си направил? – викнала девойката, като разбрала, че нейното костено облекло е отнесено от грабливата птица. – Ще има много да патиш!

– За тебе съм готов на всичко – отвърнал момъкът и се захласнал в нея.

До вечерта цялото село научило, че костенурката се е превърнала на девойка, по-хубава от попската и от кметската дъщеря и от всичките други момичета в страната. Вестта за нейната хубост стигнала до ушите и на стария цар. Дигнал се той, разположил се в една златна кочия и отишъл право в къщата на най-малкия брат. Домакинята изскочила да го посрещне, както му е редът. Царят сложил очилата си, изгледал я от главата до петите и изломотил, като се обърнал към момъка:

– Тази девойка не е за тебе. Тя ще дойде в двореца ми, защото е достойна да стане царица!

– Не си давам аз невестата! – отсякъл най-малкият брат.

– Ще я дадеш, сине майчин, и песен ще пееш! – креснал царят й заповядал на слугите си да ударят на упорития момък сто дряновици.

Озверените царедворци прострели невинния човек на земята и почнали да го налагат, а невестата му си чупела ръцете и викала:

– Ах, защо ми хвърли черупката? Ако ми беше тука, щях да се смаля, да се скрия вътре и да не гледам как те бият тези побеснели хора.

Подир стоте дряновици царят попитал момъка:

– А сега даваш ли я?

– И на кол да ме набиеш – пак не си я давам! – изпъшкар пребитият.

Царят скръцнал със зъби и заповядал на слугите си бързо да докарат девет козлени чували, пълни догоре – три с просо, три с жито и три с ориз.

Слугите докарали чувалите.

– Изсипете ги на земята и разбъркайте зърното! – повторно заповядал царят.

Слугите натрупали една голяма камара с разбъркано зърно.

– Хайде сега, давам ти срок една нощ – обърнал се царят към най-малкия брат, – залавяй се да отделиш житото от просото и ориза.

Ако свършиш тая работа, додето пропеят първи петли – ще ти оставя невестата. Ако не сколасаш – ще я откарам в двореца си!

– Изгубих си невестицата! – проговорил клетникът и сълзи потекли от очите му.

Но девойката му избърсала очите с кърпичката си и рекла:

– Не плачи, а тичай по-скоро в горския пущинак, там където е стогодишният дъб. Вземи един камък, почукай до три пъти върху дънера на дъба и речи тъй:

*„Стара горо осенова,
осенова, росенова,
поръча ми най-милото –
да му пратиш гъмжилото!”*

Щом изречеш тези думи, тръгвай пак насам и тичай, без да се обърнеш.

Отишъл най-малкият брат в горския пущинак и с един камък почукал до три пъти върху кората на стогодишния дъб. Изрекъл думите, които невестата му поръчала да каже, и си тръгнал. Тогава

подире му се навървили девет милиона мравки. Като чер ручей зашумели към Неговия дом. Стигнали до купчината със зърното и се заловили за работа. Додето пропеят първи петли, мравките отделили смесените зърна и направили три купчини: едната само от житени зърна, втората – само от просени, а третата – от оризови.

Рано в зори се домъкнал царят и като видял, че работата е свършена – прехапал устни и рекъл на момъка:

– Още едно нещо искам от тебе!

– Какво? – попитал момъкът.

– Искам да ми направиш един железен човек, който да може да ходи и да говори. Щом пристигна утре заран, железният човек трябва да излезе пред мене и да ми се поклони.

Повторно посърнал най-малкият брат, но невестата му го утешила;

– Не се съкрущавай, а тичай в гората пак на същото място и речи тъй:

*„Стара горо осенова,
осенова, росенова,
поръча ми най-милото –
да изпратиш страшилото!”*

Най-малкият брат свършил всичко тъй, както му поръчала невестата, и си тръгнал. Вървял към дома си, без да се обръща, а онова ми ти страшило трополяло, дрънчало, скърцало и ломяло гората. Като стигнал у дома си, най-малкият брат извикал на царя:

– Ей го железния човек!

Царят се облещил и зъбите му затракали от страх. Такъв човек той не бил виждал никога. Ръцете му – стоманени, главата му – бакърена, ботушите – от желязо. Искри изскачали изпод краката му. Щом зърнал царят, железникът тръгнал срещу него и наместо да му се поклони, дигнал десницата си и замахнал. Зашлевил му една желязна плесница.

Царят се олюлял, паднал на земята и не се дигнал вече.

Тогава царските слуги се разбягали, железният човек се върнал пак в гората, а най-малкият брат заживял честито с хубавата си невеста.

На лъжата краката са къси

Един старец на име Делю имал трима синове. Те били яки мъже, хубавичко си похапвали, но работа не пипали никаква. Излежавали се под дебелиите сенки и очите им били все в самуните. Всяка сутрин,

като тръгвал на нивата, дядо Делю им оставял по един самун и казвал:

– Яжте, момчета, додето съм жив!

Но когато старецът хвърлил топа, тримата братя объркали конците.

– Ами сега накъде? – рекъл най-големият.

– Хайде пък да идем на нивата! – обмълвил се най-малкият.

– Коя нива? – попитал средният.

– А че оная, дето я работеше баща ни.

– Какво ще правим там?

– Ще яизорем, ще посеем жито и ще чакаме да узрее.

– Сетне? – нетърпеливо го пресякъл най-големият.

– Ще пожънем нивата, ще вържем житото на снопи, ще го овършеем, ще откараме зърното на воденица, ще го смелим на брашно, а от брашното ще умесиме ей такива големи самуни.

– Ех, кутре недорасло – поклатил глава най-големият, – додето стигнем до самуните, ще изпукаме от глад.

– Ами как ще си изкарваме прехраната? – попитал най-малкият.

– С хитрина, момчето ми. Ние сме три умни глави, а светът е пълен с глупци. Тогова ще излъжем, оногова ще метнем, додето напълним коремите.

– А на другия ден?

– На другия ден ще намерим други глупци.

Напуснали дядовите Делюви синове бащината си къща, зарязали хлебородната нива и потеглили на път. Цял ден вървели и замръкнали в едно село. Почукали на първата вратня. Излязъл стопанинът.

– Какво търсите? – попитал той.

– Ние сме хора пътници. Приемаш ли ни да пренощуваме в твоя дом? – рекъл най-големият.

– Влезте! – поканил ги стопанинът. – Моят дом е тесничък, но за вас ще намеря място, само че вечеря нямаме и не зная с какво да ви нагостя.

– Ние не сме от ония, дето много придирят – обадил се средният, брат, – по едно печено яйце ни стига.

Домакинята изпекла на бърза ръка три яйца и търколила пред гостите една погача. Братята обелили яйцата, налапали ги на един залък, облизали се и захванали да се озъртат.

– Какво има? – попитал ги домакинът.

– Много ти са дребни яйцата! – рекъл най-големият.

– Дребни са, защото ги снасят кокошки, а не биволи. А вашите?

– Нашите са като дини. Петима души не могат да изядат едно яйце – излъгал средният.

– А кокошките колчави са? – слисала се домакинята.

– Те са като крави.

– Свят широк – кокошки всякакви! – поклатил глава домакинът, като разбрал с какви хора има работа, и подканил жена си да постели на гостите, защото са уморени от път.

– Че сме уморени, уморени сме – казал вторият брат, – но как ще заспим гладни? Да бяхте ни изпекли по една наденица.

– Ех, да имаше наденици, и ние щяхме да похапнем! – въздъхнала домакинята и се заловила да постила чергата.

– Чудно нещо, у нас селяните заплитат плетищата си с наденици наместо с пръти – пак излъгал средният.

– Аз като станах отзарана – донадил най-малкият – и погледнах през прозореца, видях, едно куче яде и ръмжи – половината плет на градината беше излапало през нощта. Ако щеш, вярвай!

– Как да не вярвам – усмихнал се под мустак домакинът, – хайде сега лека ви нощ!

На заранта братята се дигнали рано и се измъкнали, без да се простят с домакинята.

– Тука няма хляб за нас! – рекли те и ударили по нивите. Вървели, що вървели, приближили до един орач, който орял нивата си с два вола.

– Искате ли да му откраднем единия вол? – рекъл най-големият.

– Как? – попитал най-малкият.

– Много лесно. Аз ще се потуля в оная ливада и ще почна да викам: „Чудооо! Чудооо!” Орачът, като ме чуе, ще остави воловете си и ще дойде при мене да разбере какво е чудото, а в туй време вие вземете по-хубавия му вол и го отмъкнете в оная дълбок дол!

Подир малко гласът на най-големия брат се понесъл над ливадата:

– Чудоооо! Чудоооо!

Орачът спрял ралото, оставил воловете си и закрачил към ливадата.

– А бе, брате – попитал смаяният човек, – какво си се развикал и на що се чудиш?

– На тебе! – отвърнал най-големият брат.

– Че кое ми е чудното?

– Дето ореш само с един вол!

– Как тъй с един? Аз си ора с два вола!

– Не са два, ами един. Откак съм захванал да викам, ти ореш само с един вол. Иди да видиш, ако не вярваш!

Додето най-големият брат и орачът се разправяли, другите двама отмъкнали единия вол.

Тръгнал орачът към нивата си, а най-големият брат се смъкнал в дълбокия дол. На едно потулено място лъжците заклали вола и го одрали. Най-големият поръчал на най-малкия:

– Ти ще изпечеш вола, а ние с баща ти ще идем да намерим хляб и вино. Като се върнем, ще си направим богато угощение.

И двамата се упътили към близкия град. Средният се отбил в една хлебарница, където вадели хляб за войниците.

– Аз съм – рекъл – новият доставчик на войниците. Старият доставчик ме проводи да прибера хлябовете.

– Вземай ги! – отвърнал хлебарят. – Онзи чувал, пълният, е за войниците. Дигай го, защото ми пречи.

Лъжецът грабясал чувала и го отнесъл към дола. В туй време най-големият купил на пазара една стомна, която събирала десет оки, напълнил я до половината с вода и се вмъкнал в първата механа.

– Имаш ли хубаво винце? – попитал той механджията.

– Виното ми е незнайно – отвърнал оня.

– Налей ми, като е тъй, пет оки. Механджията отмерил пет оки и рекъл:

– Плащай!

– Сега не мога – заусуквал се най-големият брат, – но на връщане ще ти платя. Аз съм търговец. Нямах ли ми доверие?

– Никакво доверие! – извикал механджията. – Щом нямаш пари, връщай виното!

– Да ти го върна – съгласил се лъжецът. И отлял половината от разводненото вино.

Сетне отишъл в други механи. Повторил същата история. Наливал и отливал, додето водата в стомната се превърнала на искрящо вино, и се върнал при братята си. Цяла неделя дядовите Делюви синове прекарвали в дола, додето най-сетне изяли вола.

– Сега пък ми се прияде кокошчица! – прозял се най-големият и пак се обърнал към най-малкия: – Ти – рекъл – наклади огъня, батю ти ще иде за вино, а пък аз ще намина към пазара за кокошчици.

Най-малкият се заловил да събира сухи дърва, а двамата големи се упътили пак за града. Средният се отбил в една механа със стомната, а най-големият отишъл на пазара. Озърнал се и видял един селянин, който носел пет кокошки, вързани за краката.

– Тези кокошки са тъкмо за дядо владика! – рекъл най-големият. – Тръгвай подире ми!

– Къде? – попитал селянинът.

– В митрополията. Там дядо владика ще ти ги плати.

– Ти какъв си му на владиката? – попитал продавачът.

– Прислужник – отвърнал лъжецът.

Стигнали до митрополията. Пред вратата лъжецът рекъл на селянина:

– Почакай малко, додето кажа на – дядо владика, че си донесъл кокошките.

И влязъл вътре. Почукал на владишката врата.

– Какво има? – показала се една брадата глава.

– Дядо владико, довел съм ти един голям грешник да се изповяда. Може ли да влезе?

– Може! – отвърнал владиката.

Лъжецът изскочил навън и бутнал селянина:

– Влизай вътре – рекъл, – владиката да ти брои парите, а кокошките дай на мене, да ги заколя, защото на обед ще ни дойдат гости деветима попове.

Селянинът подал кокошките и тихо пристъпил към владишката стая. Почукал и влязъл.

Владиката го измерил строго с очи и попитал:

– Колко са?

– Пет – отвърнал селянинът.

– Само пет ли? Малко ми се виждат.

– Малко, дядо владико, но са големи и струват скъпичко.

– Не е хубаво да правиш големи грехове – почнал да нарежда владиката, но селянинът го пресякъл:

– За какви грехове ми опяваш, аз ти приказвам за кокошките.

Додето двамата се разберат – оня с кокошките офейкал. В дълбокия дол лесугерите изяли кокошките, изпили виното, но им се видяло малко, затуй най-малкият въздъхнал:

– Ех, да можем тази вечер да се вмъкнем в някоя изба, където има пълни бъчви!

– Защо да не можем – отвърнал най-големият. – Щом свечери, ще идем в най-голямата винарница. Ще кажем, че сме търговци на вино. Додето ние с батя ти залъгваме стопанина, ти ще се вмъкнеш в някоя празна каца и ще останеш там. Настане ли нощта, стопанинът ще иде да спи, а ти ще ни отключиш вратата отвътре и ние ще се намърдаме. Цяла нощ ще смучим!

Както го скроили – тъй направили. През нощта, когато всичко живо заспало, нац-малкият, дете бил скрит в кацата, отключил вратата на винарницата и по-големите се вмъкнали. Всеки надигнал по един медник. Пили, пили, додето се натряскали. Като се нагласили хубаво, най-малкият изломотил: – Хайде сега пък да си попеем!

И почнали да реват, колкото им глас държи.

Но винаринът чул тупурдията, повикал съседите на помощ и заловил умните глави.

На другия ден тримата безделници били отведени с вързани ръце, където им е мястото.

Правдолюбецът и кривдолюбецът

Двама братя захванали да се наддумват помежду си: кое е по-добро на този свят – правдата или кривдата. По-големият бил защитник на правдата и казал, че оня, който върви по пътеката на правдата, може да направи чудеса. По-малкият държал за кривдата. Подир дълга препирня братята сторили облог: да тръгнат по света и питат де когото срещнат, кое е по-добро – правдата или кривдата. Ако излезе прав по-големият брат – той ще извади очите на по-малкия. Ако хората кажат, че кривдата е по-добро нещо от правдата – по-малкият ще извади очите на по-големия.

Дигнали се и тръгнали. Ходили, що ходили, най-напред срещнали един поп. Този поп бил самият дявол, облечен в расо.

– Дядо попе – спрял го по-големият брат, – поспри за малко да те питаме нещо, но те молим да ни кажеш истината.

– Питайте! – спрял се попът.

– Кое е по-добро на този свят – правда или кривда?

– Ех, синко – отвърнал попът, – иска ли питане? На тази земя тъй е било от памтивека, тъй ще бъде, додето свят светува: оня, който държи за правдата, може от глад да умре, в тъмница да влезе, на бесило да увисне. А оня, който се опира на кривдата, гладен няма да остане никога, в дворци ще живее, купища пари може да натрупа.

– Чу ли, братко, какво рече дядо поп? – зарадвал се по-малкият брат. – Хайде сега да изпълним облога!

– Почакай още малко – отвърнал по-големият брат, – нека политаме и други хора, да видиме те пък какво ще рекат.

Продължили пътя си. В туй време дяволът на бърза ръка съблякъл попското расо, облякъл калугерско и пак преварил братята.

– Тъкмо ти ни трябваш – викнал по-големият брат на калугера, – ще ми се да вярвам, че от твоята уста ще излезе самата истина. Кажи, калугерино, кое е по-добро на този свят – правда или кривда?

Калугерът се засмял:

– Иска ли питане – отвърнал той, – кривдата, братя мои, подир кривдата върви днес светът. От най-долния човек до най-горния – всички живеят с кривда.

И отминал.

Големият брат уплашено гледал подир този манастирски служителка малкият се изправил напреде му и викнал:

– Дай сега да ти извадя очите!

– Извади ги – промълвил големият брат, – да не гледам този свят, който е тръгнал с главата надолу.

Жестокият малък брат не пощадил очите на по-големия. Като извършил пъкленото си дело, той се прибрал и почнал да се разполага над целия си бащин имот, а ослепеният тръгнал немилнедраг от къща на къща, от село на село, да проси къшей хляб. Дълго време протягал правдолюбецът ръка за милостиня и плакал за изгубената правда. Веднъж той замръкнал в гората. Спрял да ношува под едно дърво, но като си помислил, че по тия места има вълци и мечки, качил се на дървото, наместил се между клоните и там задрямал. Когато настъпила потайна доба, слепият през сън дочул гласове. Потъркал си очите и се послушал: гласовете идели изпод дървото. Напрегнал угух още повече и разбрал, че на полянката има цяло сорище от някакви хора, които крещели, надвиквали се и един през друг разправяли на своя големец кой какво е сторил през деня.

– Тихо! – провикнал се главатарят с важен глас. – Не се блъскайте, а говорете един след друг. Най-напред да каже най-старият дявол къде е бил и кого е срещнал.

Като чул тия думи, слепецът на дървото изтръпнал.

– Дано не ме усетят – прошепнал той и притаил дъх. А най-старият дявол започнал:

– Аз, главатарю, се превърнах на бълха и влязох в стаята на царската дъщеря през ключовата дупка. Царската дъщеря тъкмо се беше изправила пред огледалото и си скубеше веждите – да ги направи по-тънки и да се понрави на годеника си. Без да ме усети, подскокнах на рамото ѝ, от рамото – на носа и я ухапах. Княгинята почна да чеше ухапаното място и носът ѝ се зачерви, стана като морков. Тъкмо в туй време някой почука на вратата и в стаята влезе годеникът. Щом видя носа ѝ, той зина, плесна с ръце и викна: – „Колко ти е зачервен носът, княгиньо! Той мяза на същински морков!”

– „Защо ми оскърбяваш носа – кресна княгинята, – вълн! Веднага да напуснеш двореца!”

Слисаният годеник затропа надолу по стълбите, а княгинята хвърли подире му годежния пръстен. Тъй развалих годежа им – самодоволно свършил разказа си най-старият дявол.

– Добре си направил! – чул се гласът на главатаря. – Утре ще ти позлатя левия дяволски рог. Да се яви напреде ми вторият дявол!

– Аз – рекъл вторият – вчера съборих прогнилия дървен мост, който свързва селото с нивите. Провалих в дълбоката вода една биволска кола, натоварена със снопи. Удавиха се биволиците, потъна и стопанинът. Седем невръстни сирачета останаха без хляб. Селяните се заловиха да правят нов мост, но моят първи приятел – селският

чорбаджия, им продаде едно гнило дърво за основна греда. Щом затрополи първата тежка кола по новия мост, и той ще падне!

– И ти излезе голям дявол! – похвалил го главатарят. – А къде е най-малкото дяволче!

– Тука съм! – обадило се едно пискливо остро гласче.

– Ти с какво ще се похвалиш? – попитал главатарят.

– Аз ли? И аз свърших една работа. Накарах двама братя да се наддумват за правдата и кривдата. Препираха се, препираха и сториха облог. Аз се превърнах най-напред на поп, сетне на калугер, убедих ги, че кривдата е по-хубаво нещо, и по-малкият, кривдолюбецът де, извади очите на батя си, защото такъв им беше облогът.

– Ти си постъпил най-хитро – похвалил го главатарят. – Ще те направя мой заместник, но знаеш ли, че отвъд хълма, в долината, има едно кладенче с чудотворна вода? Ако слепият отиде там и умие очите си – мигом ще прогледне. Ако пък някой нагребне шъпа от същото кладенче и поръси гредите на моста – никоя сила не ще може да го събори.

Слепият слушал отгоре и си мълчал. На сутринта, когато запели птичките и дяволите се пръснали, той слязъл от дървото, минал хълма, дълго се лутал и най-сетне намерил кладенчето. Щом си намокрил очите – мигом прогледнал. Нагребал вода с кратунката си и потеглил към реката. Там заварил селяните – завили се и замаяли какво да правят – основната греда на новия им мост се огънала като дъга – и щом изпращи, целият мост ще се строполи във водата.

– Аз мога да изправа голямата греда и да я направя яка като стомана. Но и вие трябва да ми помогнете с нещо, защото съм сетен сиромаш – рекъл правдолюбецът.

– Калпака ти ще напълниме с жълтици – отвърнали селяните.

– Довършете моста! – рекъл правдолюбецът, седнал на брега и вечерта поръсил основната греда с чудната вода.

Селяните, като видели на другия ден, че основната греда на новия мост се е изправила, напълнили калпака на странника с жълтици и го изпроводили със здраве да си ходи.

Прибрал се правдолюбецът в къщи и заживял нашироко, зер у него жълтици, колкрто щеш. А малкият се пукал от завист. Заразпитвал го той как е излекувал очите си и откъде е взел толкова много жълтици. Големият брат нищо не скрил, а му разказал всичко от игла до конец.

– Извади ми по-скоро очите! – скочил нетърпеливо, малкият. – И аз искам да забогатея!

– Не мога да те ослепя – поклатил глава големият, – защото разбрах колко е тежко да бъдеш без очи.

Тогава малкият сам си извадил очите и тръгнал към гората. Пипнешком намерил дървото, под което се сбирали дяволите, изкачил се горе и се потулил между клоните.

Към полунощ дяволите пак пристигнали. Но този път главатарят им бил разгневен – пламъци изскачали от очите му. Гласът му гърмял тъй, че цялата гора ехтяла:

– Кой от вас преди една неделя – ревял той – издаде тайната на кладенчовата вода? Кой излекува очите на слепия? Кой поправи прогнилата греда на моста? Отговаряйте или ще ви смъкна кожата с бой. И главатарят захванал да бие дяволите наред с една волска жила.

Дяволите пискали, подскачали, пъшкали и викали:

– Олеле, главатарю, не сме ние!

– Ами кой?

– Ей го кой! – показало нагоре с пръст най-малкото дяволче. – Оня, дето се е потулил между клоните! Той ни е подслушал!

Тогава дяволите настръхнали, покатерили се на дървото, смъкнали кривдолюбеца и го разкъсали на парчета.

Сиромашка правда

Живееел един грънчар – сиромаш човек. Той правел гърнета, паници и стомни от глина, изпичал ги хубаво в грънчарската си пещ и обикалял селата – да разменя стоката си със зърно. Този грънчар имал един дръглив кон, който теглел каручката му, и един син – Иванчо, – много отракано и умно момче. Когато момчето станало на осемнайсет години, бащата натоварил каручката с грънци и рекъл:

– Сине Иванчо, ти си вече мъж. Време е да ме отмениш. Сядай на каручката и тръгвай да продадеш грънците. Додето се върнеш, аз ще измайсторя други. Няма да те уча какво да правиш, защото ти си имаш ум и разум. Ще ти кажа само едно: на отиване мини по горния път, а на връщане – по долния. Насред полето има един кръстопът. Като стигнеш там на връщане – изправи се с лице срещу месечината и дигни лявата си ръка. Тя ще ти покаже правия път. Ако тръгнеш надясно – ще стигнеш до свърталището на разбойниците. Хайде на добър час!

Подкарал Иванчо каручката и пътувал седем дни. На осмия осъмнал в едно село, потънало до гуша в сиромашия. В селото имало само десетина богати хора – кметът и неговите брадати съветници. Те дерели кожата на селяните и живеели нашироко. Разпрегнал Иванчо коня си на пазара и почнал да вика:

– Грънци продавам! Евтино ги давам! Паничка жито за шарена делва!

Но никой не излезнал да купи нещичко, защото житниците на селяните били отколе изпразнени. Младият грънчар се поомърлушил: ще пренощувам – рекъл си – и ще бягам оттука.

Вечерта на мегдана се изправил селският барабанчик и затумкал барабана:

– Продава се – викнал той – стогодишното общинско торище, натрупано покрай село. Който го вземе – няма да загуби!

– Я да го купя аз! – рекъл си Иванчо и тръгнал към общината.

– Ти какво ще дадеш за нашия стогодишен тор? – попитал го кметът.

– Давам – отвърнал Иванчо – каручката е всичките грънци.

– Малко е – поклатил глава брататият кмет, – понади още!

– Давам и дръгливия си кон! – викнал грънчарят. Кметът се обърнал към деветимата си съветници:

– Какво ще кажете, да му дадем ли нашето непотребно торище?

– Давай го – отвърнали съветниците. – Ти ще вземеш каручката и дръгливия кон – да се разхождаш с кметицата, а пък ние ще си поделиме грънциите.

Направили продажбата. Като станал стопанин на стогодишното общинско торище, Иванчо дълго мислил що да стори с него и най-сетне решил да го раздаде на сиромасите. Извадил последната си пари, платил на барабанчика и го накарал да удари още веднъж барабана и да обади на селяните, че който има пустала нива, може да си откара безплатно тор, колкото иска. Впрегнали сиромасите колите си и загребали торището. Цели двацет дни карали угнил тор по нивите си. Най-сетне пристигнал последният сиромас и почнал да обира пепелчука. Не щеш ли, лопатата му ударила в камък. Като разринал пръстта, сиромасът открил една голяма гладка плоча.

– Стой! – викнал Иванчо. – Аз да видя какво има под плочата! – и се навел.

Отместил плочата и прехапал устни: под камъка била наместена сребърна делва, догоре пълна с жълтици.

Сиромасите си глътнали езиците. Кметът и брататите съветници почнали да го усукват:

– Ние – рекли – сме ти продали торището, но делвата под камъка си е наша.

Тогава се намесил благодарният народ. Сиромасите почнали да викат:

– Делвата е на момчето! Тя беше заровена в самото торище. Никой няма право да му я отнема!

Ура-тута, най-сетне се спогодили: сребърната делва да остане за общината, а жълтиците – за Иванчо. Купил си Иванчо един хубав кон като мряна, с черна опашка до земята, пресипал жълтиците в нови

мешинени дисаги, праметнал ги на коня, наместил се върху седлото и потеглил назад – към своето село. Поел по долния път, както му поръчал бащата.

Но преди да се отдалечи, кметът събрал своите брадати съветници и викнал:

– Ние трябва да отнемем жълтиците на оня грънчарски син. Изведнъж деветимата съветници дръпнали брадите си и останали голобради.

– Препашете ятаганите! – повторно извикал кметът.

Девет черни ръце се протегнали към стената, откачили девет тежки ятагана и ги препасали на кръстовете си.

– Яхнете най-бързите коне, преварете оня с дисагите, отсечете му главата и преди да пропеят първи петли, искам дисагите тук да бъдат!

Деветимата разбойници изскочили навън, влезли в заключения с три ключа общински яхър, яхнали най-бързите коне и изчезнали в нощта.

В туй време Иванчо безгрижно се клател на конското седло и свирукал. Греела пълна месечина. Конят вървял по едно равно поле. Насред полето, сякаш изпод земята излязъл, насреща му се задал друг конник – млад човек с висок калпак като Иванчовия, с черни огнени очи и секира през лявата ръка.

– Къде, побратиме? – попитал чужденецът. – Отивам ей – отвърнал Иванчо.

– Ще ме приемеш ли да ти бъда дружина?

– На драго сърце – отвърнал Иванчо, – аз за другар душата си давам.

Тръгнали двамата един до друг и заприказвали сърдечно. Стигнали на един кръстопът.

– Сега накъде? – спрял коня си Иванчо, но изведнъж се досетил за бащината си поръка, обърнал се с лице към месечината и дигнал лявата си ръка. – Нататък – рекъл той, – там е правият път.

И бутнал коня си наляво, но чужденецът отбил надясно и викнал със заповеднически глас:

– Върви след мен!

– Чакай, побратиме – рекъл Иванчо, – този път не води към хубаво място. Той ще ни изведе в свърталището на разбойниците.

– Ти щом си с мене, от никакви разбойници да не се боиш! – обърнал се чужденецът и размахал секирата си.

Иванчо покорно препуснал подире му.

Извървели полето. Навлезли в една гора. Цяла нощ се блъскали в тъмнината. Наближавало да съмне, когато стигнали в едно непознато село. Тръгнали по улиците, но никъде не видели жива

душа, нито светлинка. Спрели пред една кръчма. Вратата – отворена, а вътре – никой. Слезли от конете, запалили една свещица, седнали до една маса и изкарали, каквото носели, да похапнат. Пили по една паничка вино, което наточили от кръчмарското буренце. Иванчо почнал да се прозява. Другарят му рекъл:

– Ти, побратиме, лягай да поспиш, а пък аз ще ида да разбера какво има в селото.

Иванчо се изтегнал до камината, а оня със секирата излязъл. Дълго ходил насам-нататък и се слушвал. Мъртва тишина, хората сякаш били измрели. Но ето че както пристъпвал лекичко като елен, момъкът изведнъж замръзнал на мястото си и притаил дъх. Наблизо изпод земята се чули сподавени човешки гласове. Наближил крадешком до мястото, където се чували гласовете, и видял гривна на кладенец. Трябва да е пресъхнал, щом има вътре хора. Но да ги чуем какво приказват.

– Грънчарският син отколе е влязъл в кръчмата! – обадил се един от гласовете.

– Той е уморен, ще пие паница вино и ще заспи като заклан – прошепнал втори глас.

– Трябва вече да е заспал, защото още преди един час чухме тропота на коня му – изръмжал трети глас.

– Време е! Излизайте един по един навън! – изкомандувал първият глас.

Иванчовият побратим стиснал здраво дръжката на секирата си и приближил до кладенеца. Ето го първия разбойник! Щом си подал главата над гривната – момъкът замахнал.

– Веднъж удрям – извикал той, – дважд не повтарям! – и главата на разбойника се търкулнала.

Появил се вторият.

И с него се случило същото.

Третият.

Четвъртият.

Петият...

Най-сетне – троп! троп! троп! – подал глава и последният.

– Къде сте? – извикал той, но само за един миг Иванчовият побратим свършил и с него.

След това се върнал в кръчмата и събудил Иванча.

– Ставай – рекъл той – да ходиме, защото ни чака дълъг път.

Пак яхнали конете. Цял ден препускали. Девет реки прегазили, осем планини прехвърлили. Затъмнели в един голям град. Отбили се в най-големия градски хан, хубаво се навечеряли и легнали да спят.

В тоя град госпоцарувал един зъл цар. Щом узнал, че в хана са отседнали незнайни пътници, той изпратил своите слуги, да узнаят що за хора са, откъде идват и какво носят. Слугите на бърза ръка узнали всичко и като разправили на царя, че пътниците носят дисаги с жълтици и само една малка секира, очите на злия цар пламнали:

– Ще им вземем и парите, и главите. Поканете ги в двореца утре! На другия ден самият царски виночерпец отнесъл в големия хан бъклицата и поканата на царя.

– Хубав ли е дворецът на царя? – попитал Иванчо пратеника.

– Дворецът е хубав и не толкоз, но княгинята няма равна на себе си в целия свят.

– Бре, хайде тогава да я видим! – скочил Иванчовият побратим. Купили си нови дрехи, обръснали се, засукали мустаците и се упътили, към двореца. Парите оставили в хана – под ключ.

Царят посрещнал гостите, плеснал с ръце й поръчал да ги нагостят с най-хубавото ядене. Когато се нахранили, както трябва, царят пак плеснал с ръце и викнал:

– Донесете виното!

Тогава се появила със златна бъклица на сребърен танур самата царска дъщеря и цялата стая грейнала. Иванчо онемял: което е право-право, такава хубавица не бил виждал през живота си. Момата го изгледала много жално, когато му подала бъклицата, но нищо не рекла. Додето се изреждали другите на трапезата да опитат царското вино – Иванчо не снемал очи от нея.

– Харесва ли ти? – попитал го царят. – Много – отвърнал Иванчо.

– Да тия дам за жена, щом е тъй.

Иванчо погледнал побратима си.

– Вземи я – пошепнал пратеникът, – аз като съм с тебе, от нищо се не бой.

Направили голяма сватба. Додето всички се веселили, царската дъщеря, която също се била захласнала подир Иванча, тайно-ронела сълзи и бършела очите си с копринена кърпичка. Защо плачела хубавицата? Тя плачела, защото знаела, че на този момък е настъпил последният час. Четиридесет пъти нейният баща я женил за какви ли не момци и всяка нощ, когато тя и младоженецът се прибирали да спят, злият цар изпращал своята змия-пепелянка да клъвне момъка между веждите. Пепелянката се промъквала в младоженската стая през ключовата дупка. За другите, които били царски и болярски синове, княгинята плакала и не плакала, но за Иванча й се късало сърцето.

Свършила сватбата. Млъкнали певците и цигуларите. Прибрали се Иванчо и невестата да спят в една стая. Заклучили позлатената

врата. А Иванчовият побратим се изтегнал до прага на стаята, постлал си кожухчето и легнал, като сложил главата си на секирата.

Минало полунощ. Иванчо и царската дъщеря заспали, а побратимът лежал, гледал към тавана и слухтял. Като се обадил първият петел в царската градина, той чул тихо шумолене. Извил очи и видял, че по стълбите пълзи една пепелянка, с вирната нагоре глава. Затворил си очите. Престорил се на заспал. Змията се плъзнала по гърдите му, изправила се на вратата и тъкмо когато си навряла главата в ключовата дупка – Иванчовият побратим скочил на крака, грабнал секирата, замахнал и ударил пепелянката.

– Веднъж удрям, дважд не повтарям! – викнал той.

В стаята на младоженците паднала отсечената змийска глава, а пред краката му се свлякло люспестото тяло на влечугото.

Като свършил и тая работа, побратимът похлопал на вратата, събудил младоженците и ги извел тихомълком от двореца. Отишли в хана, прибрали дисагите и преди да се събуди царят, двамата конници препуснали към гората. Седнала напреки на коня пред Иванча, царската дъщеря треперела като лист, но Иванчо ѝ шепнел на ухото:

– Не бой се, докато е с нас моят верен побратим!

Седем дни и нощи препускали през гори и планини. Най-сетне стигнали Иванчовото село. Преди да влязат в селото, Иванчовият побратим спрял коня си и рекъл:

– Моят път беше дотука. Приберете се в грънчарския дом и живеете честито и справедливо. Прощавайте!

– Какъв човек си ти и кой те проводи да ме вардиш по пътя? – попитал Иванчо.

– Аз съм народен воин. Проводи ме моята майка да те пазя, защото стори голямо добро на сиромасите.

– Как се казва твоята майка?

– Правда сиромашка.

И щом изрекъл тия думи, побратимът изведнъж се изгубил, сякаш потънал в земята.

– Чуден човек! – промълвил Иванчо и препуснал към грънчарницата с царската дъщеря на коня.

Слепият змей

Живял някога един ковач. Той поминувал честито със своята добра стопанка и мъжката си рожба. Наковалнята му звънтяла от сутрин до вечер, а момчето се въртяло край него и учело занаята. Дори си измайсторило само една желязна ножка. Но скоро настанал край на ковашкото добруване. Стопанката се поболяла и умряла. Ковачът се оженил за друга и тя бързо му народила цял орляк

момчета. Машехата обичала своите деца и не давала прашина да падне отгоре им, но завареничето гледала накриво и ката ден думала на мъжа си.

– Да го махнеш от къщи, додето е малко, защото, щом порасне, то ще се намести в работилницата и – нали го виждаш какво е сръчно – ще надмине братята си и ще им вземе хляба от ръцете. Всички в село ще се надварят при него да си поръчват мотики, сърпове и секири, а братята му ще гладуват.

– Къде да го дъна? – попитал ковачът.

– Отведи го вдън-гората, където върлуват вълците, вържи го за някое дърво и го остави там.

– Дума да не става! Аз рожбата си не мога да затрия! – отвръщал ковачът.

Но ковашката жена не мирясала. Веднъж тя тайно от мъжа си повикала ковашкия помощник, почерпила го със скоросмъртница и му предала момчето да го; отвлече в гората.

– Ще те наградя богато, ако го махнеш от главата ми! – рекла машехата на помощника.

Оня завел момчето в най-тъмните дебери на гората, извадил едно въже от торбата си и почнал да го размотава. Момчето гледало, гледало и го попитало:

– Бате, какво ще правиш с туй въже?

Със задавен глас ковашкият помощник му разказал всичко.

– Ако си добър човек и имаш милост в сърцето си – рекло ковашкото дете, – пощади ми живота! Не ме връзвай, а ме остави в гората. Аз ще се погрижа за себе си.

Ковашкият помощник се засрамил от детето и решил да послуша молбата му. Захвърлил въжето в един дол и оставил сиротинчето сред гората. То се озърнало плахо и тръгнало под дърветата. Цял ден се лутало из пущинаците, додето най-сетне намерило една козя пътека. Тръгнало по нея.

Дето ме изведе тая пътека, там ще ида – рекло си.

Вървяло до вечерта. Подир залез слънце стигнало до един чуден дворец. Влязло вътре. „Дано ме приберат хората, които живеят в тоя дворец” – помислило си то. – Но дворецът бил пуст, жива душа не се мяркала по двора. Момчето обходило навсякъде, всичките кътища разгледало, най-сетне в дъното на двора видяло един стар сляп змей. Той седял на столче пред един голям казан, а до казана обикаляло лениво куцо магаре. Приближило се момчето на пръсти и надникнало в казана. Нищо нямало в него. Но ето че след малко се чули звънци и в двореца нахълтало цяло стадо кози без козар. Слепият змей станал, взел едно ведро и се заловил да дои козите. Млякото от ведрото наливал в казана. Като издоил всичките кози, той

се навел над казана и захванал лакомо да пие. Малкото гостенче, което умираше от глад, гледало, гледало, па се навело и то над казана, хубаво се насмукало. Но то не се обадило на слепия змей, защото се страхувало да не го изяде.

Минали пет-шест дни. Всяка вечер змеят си лягал малко гладен, защото детето пиело юнашки и млякото в казана намалявало.

„Чудна работа – помислил си слепият змей, – защо млякото вече не ми стига, да не би някой скришом да го пие? Чакай да разбере тази работа.”

И на другия ден, като пиел мляко, протегнал ръце, захванал да пипа около казана. Додето момчето се досети да побегне, змеят го спипал.

Като го хванал, уплашеното момче ревноло и се замолило:

– Пусни ме, чичо змей! Моля ти се! Ако ми пощадиш живота, ще ти върша цялата работа в двореца.

– Добре – казал змеят, – тъкмо навреме се яви. Аз остарях и няма кой да ми дои козите. Отсега нататък ти ще ги доиш, а млякото ще изливаш в казана. Когато свършиш доенето, ще метеш двора на моя дом. Мляко яж, колкото щеш. Искам хубаво да се охраниш и да напълнееш, че тогава ще те изям. Откак съм ослепял, не съм хапвал Човешко месце. На младини съм изял толкова хора, колкото пясъчинки има край морето.

– А що щеш тука? – попитало го момчето.

– Аз съм последният змей. Потомък съм на ония великански чудовища, които са живели на земята преди милиони години. Много съм стар. Всичките ми зъби изпадаха.

Пуснал змеят момчето и то се запретнало да му шета. И нали било работливо и сръчно, господарят на пустия дворец скоро свикнал с него и веднъж му рекъл:

– Ти си добро момче. Досега метеше само двора на моя дворец. Сега вземи ключовете – да преметеш и стаите. Позволявам ти да отключиш всичките стаи, само двете, най-крайните, няма да буташ. Инак – да му мислиш!

Момчето взело ключовете, отключило всичките стаи, хубаво измело, додето стигнало до последните две. Спряло се пред вратите им и си рекло: – Тука трябва да има нещо необикновено, щом като змеят ми забранява да ги отключвам. Я да видя какво има! – И отключило забранените стаи.

В първата видяло една чешма, но тя била чудна чешма – наместо вода течало от чучура ѝ чисто злато. Ратайчето протегнало ръцете си, потопило ги в коритото – и те пожълтели.

– Такава чешма – рекло си то – виждам за първи път в живота си!

Сетне минало във втората стая. Там заварило един хубав чер кон. В къта на стаята мъждукала светлинка в пръстена паничка. Щом отворило вратата, конят дигнал глава и проговорил с човешки глас:

– Яхни ме бързо и бягай, защото тука няма живот за мене! Но тогава проговорила конската опашка, която била вярна слугиня на змея:

– Ще бягате, но аз ще обадя на змея и той ще ви изяде.

– Отрежи опашката ми! – викнал конят.

Момчето отрязало с ножката си опашката на коня, но от опашката останал един косъм неотрязан. Яхнало коня. На излизане от стаята конят му поръчал:

– Вземи оная пръстена паничка, в която гори шикалка, вземи още гребена ми и карай, през гората!

Момчето сторило тъй, както го накарал конят. Но щом излезли от двореца, неотрязаният косъм от конската опашка, като се разфучал, като запищял – цялата гора екнала. Змеят чул писъка. Мигом подскочил, метнал се на куцото си магаре и погнал бегълците. Магарето било куцо, а летяло като вятър. Запращели дърветата. Накрай гората, където почвало широкото поле, змеят приближил до черния кон. Момчето затреперало от страх.

– Хвърли гребена! – извикал конят.

Момчето хвърлило гребена зад гърба си и в същия миг пред змея и магарето изникнала цяла гора от гребени, наредени със зъбците нагоре. Додето магарето прегази тая зъбата гора, наранило и другия си крак, закуцало с два, но пак зафучало, запряхтяло и догонило черния кон. Тогава конят отново се обадил:

– Хвърли паничката с маслото!

Момчето хвърлило паничката и в същия миг зад гърба му се ширнало дълбоко маслено езеро. Магарето се бухнало слепешката в езерото и се удавило. Удавил се и слепият човекоядец.

Тогава момчето се върнало назад в змейския дворец, настанило се, наредило си ковачница и се заловило да прави сърпове, мотики, секири, лемежи за ралата. И тъй като златната му чешма никога не пресеквала, то всеки ден си миело ръцете със златна вода и затуй всички почнали да го наричат: „Ковачът със златните ръце”.

Тримата братя и златната ябълка

БАЩАТА РАЗКАЗВА ЗА ГУЩЕРЧЕТО

Имаше един стар селски дом, направен от дърво и камък. Покривът му приличаше на овехтяла ръждива шапка с отпуснато надолу кръжило. Изпод шапката гледаха към двора две дълбоки прозорчета, замрежени с кръстовидни дървени решетки. Щърково

гняздо се беше наместило върху каменната плоча на белосания комин. Над гняздото шумолеше, разперил клони, вековен сенчест орех. Тежка дъбова врата, нашита с ковашки гвоздеи, скърцаше продължително и жаловито. Наперен петел се разхождаше пред вратата и кълвеше разпилени овесени зърна.

Един ден, щом петелът разпери крила, проточи шия и гръмогласно изкукурига – приказката започна.

Най-напред се разтвори дъбовата врата. Блеснаха озарените от, изгряващото слънце шарени паници и медници, окачени на дървени куки под полицата. Котката, задрямала до камината, стана, протегна се изгърбена и бавно прекрачи прага. Крадешком тръгна към градината да гони врабчета. Миндерът в широката стая беше постлан с дългорунни китени алища и шарени възглавници. Върху мия дера седеше старец на преклонни години. Над главата му върху два побити гвоздеи висяха на стената дървен лък и колчан със стрели.

Пред стареца стоеха прави трима мъже. Гологлави. Калпаците си държаха в ръцете.

Те бяха тримата синове на стареца:

Най-големият,
Средният и
Най-малкият.

Първите двама се пъчеха пременени и накичени. На калпаците им се ветрееха пера паунови. Копринените им пояси спускаха дълги алени ресни до бедрата. Ботушите им стигаха до коленете. Най-малкият се гушеше зад тях, нескопосно облечен, опасан с колан от лико, несресан, както му е редът. Босоног. Перчемът му паднал върху челото. Очите му горяха като два живи въглена.

Белобрадият старец изгледа синовете си, от главите до петите и рече:

– Повикал съм ви, чеда мои, да ви кажа, че тази нощ ще пристигне ламята!

При тия думи Най-големият брат и Средният се стъписаха, стреснати и уплашени. Най-малкият прехапа устни и направи една крачка напред, приближи се до баща си.

– Що думаш, тате? Каква ламя? – попита Най-големият.

– Ще ви кажа. Затворете първом вратата. Натиснете и заключалката. Никой друг не трябва да узнае какво съм ви казал. Само вие.

Тогава Най-големият брат се обърна към Средния и му каза:

– Заклучи вратата!

А Средният блъсна Най-малкия:

– Тичай да заключиш вратата!

Най-малкият покорно изпълни поръката. Затвори вратата и намести ключалката. Сетне се върна и седна на чергата до бащините си нозе. Големият и Средният се отпуснаха върху миндера от двете страни на баща си.

Старецът се втренчи към светлите прозорчета сякаш призова спомените си, поглади с длан брадата си и започна:

– Преди много, много години, когато бях малък, вашият дядо ме води да напаса козичката в Камендолската гора. Там, както знаете, има едно сухо каменисто корито. По онова време на двата бряга вишеха клони престарели дървета с напукани дънери. Над коренищата им растеше златистозелен мъх. Моята козичка се беше възправила на една леска и се мъчеше да захапе най-долното клонче. Звънчето й трепкаво дрънколеше, а брадицата й се мяткаше насам-натам. Аз бях седнал на един напечен пън и надувах дудучето си. През рамото ми тегнеше торбичка, пълна с диви крушки, на кръста ми висеше кратунка.

В суходолието имаше островръх сив камък. Най-отгоре беше изпълзяло гущерче, такова едно малахитово, с рубинени очички, а гърбецът му сякаш беше посипан със скъпоценни камъчета. Извило очички към мене, то ме гледаше и слушаше захласнато свирката ми.

Изведнъж тежък тътнеж разтърси гората и се понесе в дълбочината като грохот на кервански коли, натоварени с празни бъчви-возилници.

Аз погледнах към небето: там се носеха страшни буреносни облаци. Една светкавица разкъса облаците. Силна гръмотевица удари гората. Изплашени птици изхвъркнаха с писък от гнездата си и се пръснаха в пущинаците – където им видят очите. Едри дъждовни капки захванаха да ръсят шумака, затупкаха по напечените камъни, изведнъж окъпаха гущерчето. Но то не мърдаше от мястото си, с наслада размахваше опашката си и се радваше на дъждовната прохлада.

Аз оставих свирнята, изтичах към козичката, хванах я за нашийника и я повлякох към сухия дънер на един дъб, изтърбушен от гръмотевица. Подслонихме се двамата в хралупата. Само носът ми остана да стърчи навън.

Рукна проливен дъжд, сякаш се изливаше из ведро, а гущерчето все още не мърдаше от мястото си. Стоеше като заковано.

По едно време гръмотевиците заглъхнаха. Облаците отминаха бързо, насметени от невидимата метла на вятъра. Разлюлените клони се укротиха. Дъждът изведнъж секна. Слънцето подаде главата си върху избистреното небе и цялата гора блесна с елмазна хубост. Птичките се залюляха върху клончетата с намокрени опашки и весело зачуруликаха.

Измъкнах козичката от хралупата и я пузнах да тича по влажната трева.

Но ето че суходолието изведнъж оживя. Като стена пристигна мътен порой. Той мъкнеше камъни, прекатуряше дървета, подкопаваше ронливия бряг. На бърза ръка заля цялото корито. Всичко наоколо захвана да бучи.

Само острият камък с гущерчето стърчеше над клокочещатавода, Злочестото животинче се беше вкопчило в камъка, въртеше главичката си, махаше тревожно с опашката си, мигаше уплашено и тънко писукаше с гущерското си гласче: „Олелеее! Няма ли кой да ми помогне?“

Аз чух неговия вик за помощ, извърнах се изведнъж и като видях на какъв огън се пече малката гадинка, сърцето ми се сви от болка. А гущерчето пискаше още по-силно: „Батенце! Батенце!“ – „Не бой се, ида!“ – отговорих му и като грабнах от земята козарската си тояга, насочих я с разтреперани ръце над мътната вода, но тоягата излезе къса. Не можа да стигне до камъка. Бре, ами сега? Огледах се безпомощно наоколо.

А гущерчето се беше изправило на задните си крачета, махаше с предните и пискаше сърцераздирателно: „Отиде на татя гущерчето! Загива наследникът на гущерския престол!“ – „Я, то се побърка от страх!“ – рекох си аз и бързо съблякох дрехите си. Безстрашно се бухнах в поройната вода. Стихията ме блъсна с голяма сила и се опита да ме повлече надолу, но аз напрегнах сили, почнах да гребя с ръце като с лопати и най-сетне се добрах до камъка. Като наближих, махнах нагоре с ръка и викнах на гущерчето: „Скочи върху главата ми!“

Гущерчето рипна върху главата ми и вкопчи ноктите си в косата ми. Обърнах се назад, но реката ме надви и ме повлече надолу. Опита се да ме удави. Захвана да ме блъска ту към брега, ту навътре. Набута ме в един опасен въртоп. Задъхан и омаломощен, най-сетне се докопах до един корен, напрегнах сетне сили и се измъкнах на брега. Търкулнах се и отпуснах хлава на тревата. Дишах тежко, едвам си поемах дъх.

Гущерчето запълзя по гърдите ми и се ослушваше дали бие сърцето ми.

Когато дойдох на себе си, аз се надигнах, потърках си очите и отидох за дрехите си. Облякох се, подсуших се и се наведох да взема гущерчето от земята. Помилвах си го кротичко, а то ми проговори и рече: „Хайде, батко, да вървим!“ – „Къде?“ – попитах го аз. – „В Голямата пещера при цар Гушер. Той ми е баща. Голям владетел е моят баща. В негови ръце се намират всичките подземни съкровища. Баща ми е много добър. Като узнае какво си направил, за да ми спасиш живота, ще сграби с две шъпи скъпоценни камъни и ще

посегне да ти ги изсипе в торбичката, но ти камъни не вземай!” – „А какво да поискам?” – рекох му. – „Искай белокорото дръвче, дето е посадено в пръстеното гърне!”

В ГОЛЯМАТА ПЕЩЕРА

Дълго вървахме по една камениста козя пътечка, додето стигнем гущерската пещера. Гущерчето стоеше на рамото ми, гледаше напред и викаше на ухото ми: „Още малко! Още малко!”

Най-сетне пред очите ми блесна вратата на пещерата, направена от слюдени плочки, цялата поръсена със звездички като очите на гущерчето.

„Стигнахме!” – радостно извика гущерчето и скочи на земята.

Чевръсто изпълзя към вратата, хвана се с нокътчетата си и се покатери нагоре между звездичките до ключовата дупка. Надникна през нея и рече: „Куку!”

Пещерната врата скръцна и се отвори. Две вкаменени кучета с очи като големи паници мигом оживяха и ни преградиха пътя, но гущерчето им викна „циба!” я те подвиха опашки, дадоха ни път, застанаха на местата си и пак се вкамениха. Влязохме вътре.

Пещерата беше приказно хубава. Навсякъде блещукаха кристали, големи като лешници и орехи, а имаше и блестящи камъни колкото кокоши яйца.

На трон, направен от ръката на нечуван майстор, седеше цар Гушер с коронка на главата. На коронката му горяха три реда камъни: първият ред – тъмночервени рубини като малини, вторият ред – жълтозелени изумруди като бистра морска вода, а третият – огнени топази като очи на папагали. Цар Гушер беше големичък като котарак. Жезълът му – издялан от златист планински кристал. На шията му имаше гранатова огърлица, на раменете му – наметало, изтъкано от тънки златни жички.

Щом видя своето малко гущерче, той се изправи на задните си крака, подпря се на жезъла си и почна да трепери от радост.

„Къде се дяваш, чедо мило?” – със задаван глас се обърна той към гущерчето.

А то подскочи като рибка и по жезъла се изкачи върху рамото на баща си. Захвана да му шепне нещо на ухото. Старият Гушер, опулен, плесна с ръце и се хвана за главата. Гущерчето пак приближи главичката си до ухото му и продължи да му разказва на каква опасност съм изложил живота си, за да го спася. Когато млъкна, царят, покъртен от всичко, което чу, се обърна към мене, изгледа ме с благодарност и мълчаливо ми направи знак да вървя след него.

Закрачи, цар Гуцер напреде ми под сводовете на пещерата. Кристалният му жезъл почукваше по стъклените плочи на пода, опашката му се влачеше като зелена змия.

Аз пристъпвах плахо подир него и гледах, зяпнал от учудване. Главата ми се завъртя, очите ми се замрежиха. Такава вълшебна пещера и насън не бях виждал. Стигнахме на едно място, където скъпоценните камъни грееха като разрината жар в пещ. Тогава цар Гуцер изви глава към мене и рече: „Избирай! Което си харесаш, твое да бъде!”

Аз наведох глава и тихо отвърнах: „Камъни не ща” – „А какво!” – панавъси се Гуцерът. – „Искам белокорото дръвче, дето расте в пръстено гърне!”

Цар Гуцер се стъписа изненадан, сякаш искаше да каже: „Знаеш ти какво да избереш, не си вчерашен.”

И бързо закрачи. Златното му наметало се развя и зашумоля, Като стигна дъното на пещерата, той се наведе и хвана с две ръце едно просто гърне, в което току-що се беше разлистила млада фиданка, Пристъпи към мене предпазливо, сякаш носеше скъпоценна чаша, пълна с вълшебно питие, подаде ми гърнето и започна да подсмърча и да си бърше очите, С мъка се разделяше от фиданката; „Сине човешки – рече той, – отнеси тая чудна фиданка у дома си, Посади я на потайно място, където никой не стъпва. Когато десет пъти опадат листата на дърветата, тя ще почне да ражда всяка година по един златен плод. Плодовете на фиданката изяж, а семките им пръсни по градините – да поникнат още много фиданки и да се развъдят по цялата земя. За туй добро поколенията не ще те забравят никога.”

Аз отнесох гуцерското гърне вдън гората Тилилейска и посадих фиданката там, където човешки крак не е стъпвал. Десет пъти окапваха листата на дърветата и на мястото им се раждаха нови. На единадесетата година, през оная нощ, когато кошутата извежда за първи път сърнето си на водопой, върху най-горното клонче на моето дърво се появи розов цвят. До полунощ листенцата на цвета окапаха, плодчето наедря, стана като юмрук и почна да жълтее. Но щом ябълката узря, от Долна земя с гръм и трясък пристигна Ламята, захапа ябълката и я отнесе. На другата година се случи същото. Цели петдесет лета Ламята ми отнася ябълките. Не можах да откъсна нито една. Снощи вечер, като вървах през гората, видях кошутата и сърненцето ѝ – тичат между дърветата. И се досетих, че днес в полунощ ще дойде Ламята за петдесет и първи път. Един от вас трябва да я убие!

Като чува бащините си думи, Най-големият и Средният брат скочиха на крака и се уплашиха.

Средният каза:

– То се знае, че тази работа ще я свърши Най-големият. Негово право е, защото е първороден син.

Най-големият трепна и отвърна:

– Отстъпвам ти правото си!

Тогава Най-малкият излезе напред и застана решително пред баща си:

– Тате, нека ида аз!

Най-големият, го погледна с присмех, хвана го за ръкава и го дръпна назад.

– Ти ли, бе? – рече той. – Щом зърнеш Ламята, ще си глътнеш езика от страх и ще ти затреперат гащите! Махай се оттук! Иди да правиш къщичка от пепел!

Бащата дигна десница, да ги помири, и рече кротко:

– Не се карайте, ами се надхващайте!

И като взе патерицата си от къта, където беше изправена, той я подаде на Най-големия:

– Дръж!

Най-големият хвана патерицата за най-долния край. До неговата ръка сложи десница Средният брат, а над него – Най-малкият. Десниците се изредиха до три пъти, докато най-горния край на патерицата остана в ръката на най-големия:

Най-малкият викна със завист:

– Блазе ти, бате!

Най-големият се накокошини като пуяк и се изпъчи: – Добре, ще ида да покажа кой съм аз! Дай ми, тате, оръжията! И като се обърна към Най-малкия, той го блъсна към вратата.

– Не ме гледай като теле в шарена каруца, ами бягай вконюшната да ми оседлаеш коня!

СРЕЦАТА НА НАЙ-ГОЛЕМИЯ С ЛАМЯТА

Най-големият брат излезе през отворената порта на кон. Беше въоръжен до зъби. През рамо праметнал един огромен лък. Десетина стрели подаваха перките си от колчана му. Над пояса му лъщяха кока лените дръжки на два габровски ножа и един черногорски пищов. На дясното му бедро висеше ножница на крива сабя и се клатушкаше топчест боздуган с шипове, на лявото се люшкаше топоришката на секира, остра като бръснач. Конят едвам мъкнеше конника и оръжията му. Наближаваше полунощ. Целият свят беше заспал дълбоко. Всяко око – затворено, всяка уста – замлъкнала, всяка ръка – отпусната. Месечината, като го видя, трепна и се направи на изплашена:

– Малеее – прошепна тя, – колко си страшен!

– Не съм страшен, а съм безстрашен! – отговори натъртено Най-големият.

– А мога ли да попитам къде отиваш? – попита светлата небесна скитница.

Най-големият брат отговори, без да погледне нагоре:

– Не е твоя работа!

– Тогава няма да ти светя! – разсърди се месечината и се потули зад един облак.

Настана мрак. Далечно в глухата тишина забуха бухал. Конникът страхливо се озърна, смахмузи коня и препусна стремглаво. Конските копита затупуркаха по камъните към пустата гора Тилилейска. Когато навлезе между дърветата, Най-големият брат дръпна юздата на коня и го спря. Сложи ръка на челото си и дълго се взира. Нищо не се виждаше. Само мънички светулки прелитаха в пущинаците и тътнеше гласът на бухала. Пак препусна. Додето стигне на потайното място, гореща пот обля гърба на коня под седлото. Любопитната месечина крадешком погледна през пролуката между два облака и за миг огря едно старо ябълково дърво. Върху най-горното клонче на дървото блестеше и се люшкеше златна ябълка, голяма колкото юмрук. Наляво от ябълката стоеше като замръзнал страж висока тъмна копа.

Конникът скочи на земята. Хвана запъхтения кон за юздата и го отведе при копата. Пусна го да пасе. Сниши се и коленичи в тревата. Сложи секирата до себе си. Измъкна от пояса си единия нож и го захапа. Втренчи очи към ябълката и почна да се блещи, за да изглежда страшен. По едно време се досети за лъка, сне го от рамото си, изкара стрела от колчана, опъна тетивата и пак се вторачи в полумрака.

Месечината зашепи устни, за да не прихне от смях, измъкна се изпод облака като търкулнато кълбо и грейна с цялата си хубост. Наоколо стана видно и светло. Изневиделица срещу въоръжения пазач размаха разперените си ръце едно дрипаво бостанско уплашило.

– Ламята иде! – проговори на себе си Най-големият брат и зъбите му затракаха. Ножът падна от устата – му. С уплашен глас той се провикна: – Предай се или ще ти забия една стрела в кратуната!

Бостанското плашило направи с едничкия си крак два скока напред към него и кресна:

– Ти ли, бе? Знаеш ли кого плашиш? Най-големият брат захвана да мънка:

– Аз... аз... не искам да те плаша.

– Тогава що щеш тука?

– Дошъл съм... за ябълката!

– Ябълката ли? Ей сега ще ти дам аз една ябълка, че да ме запомниш!

И като подскочи още един път, плашилото разпери заплашително ръцете си. Най-големият брат захвърли лъка, изправи се и обърна гръб. Втурна се да бяга в нощта. И както тичаше, окаченият на колана му боздуган го удряше отзад.

– Олелеее! – викаше бегачът и цепеше тъмнината.

– Дръжте го! Крадец! – разлютено крещеше плашилото и смешно подскачаше подире му.

Но ето че оня с боздугана се препъна в ножницата на кривата си сабя, падна и захвана да рита. Плашилото го настигна. Наведе се, хвана несръчно, както куклите го правят, с две ръце дръжката на сабята си, изкара я от ножницата и почна до го бие: – На! На! На ти ябълка! Искаш ли още? А Най-големият брат си дереше гърлото:

– Не ща ябълка! Само ти се моля да ме оставиш жив!

– Тъкмо в тоя миг Ламята – пристигна с гръм и трясък: Очите ѝ грееха като прожектори. Всяко листенце на ябълковото дърво се виждаше.

Плодът най-горе блещукаше като малка зачервена месечина. Чудовището отвори устата на едната си глава, без да бърза, изкара навън дълъг огнен език, откъсна с него ябълката и я намъкна в зиналото си гърло. Конят, който пасеше до копата, се подскрижи и тревожно изцвили.

Ламята трепна, насочи към него ламските си очи и го закова на място. Спусна се към копата, разтвори широко устата си и го налапа. Намъкна го в гърлото си заедно със седлото и се облиза.

– Много сладко било – рече си тя конското месо. Сега разбирам защо вълците налитат на коне.

Сетне се обърна изведнъж, разтвори страшните си крила и се понесе над горските върхари. Подире ѝ остана само една дълга огнена опашка.

След малко на полянката се върна плашилото – и промърмори:

– Прогоних го! Мене тука старецът ме е поставил давардя златната ябълка. И ще я увардя!

И замръзна на мястото си.

Месечината, която беше свидетелка на всичко, що се беше случило, поделата замислено глава.

СРЕДНИЯТ БРАТ ОТИВА ДА ВАРДИ ЯБЪЛКАТА

На другата година доде ред на Средния брат да варди златната ябълка. Той беше мъж едър и наклан. Коланът опасваше корема му

като обръч на бъчва. Очите му час по час се затваряха за сън. Прозаяката не слизаше от устата му. Бащата му каза:

– Сине мой, миналата година твоят брат не можа да уварди ябълката. Той изтърва и коня, с който замина да убие Ламята. Сега надеждата ми е в тебе. Вземи втория кон от яхъра и тръгвай към Тилилейска-та гора!

Средният брат се почеса по тила и като бутна с лакът Най-малкия, продума:

– Иди да ми доведеш коня!

Неохотно окачи лъка през рамото си, намести стрелника на кръста си, дигна боздугана, но като усети колко е тежък, пак го остави на мястото му. Попита баща си:

– Тате бе, тази нощ къде ще спя? Бащата тъжно отвърна:

– Няма да ти остане време за сън, синко!

Най-малкият брат доведе коня пред вратата. Средният запухтя, засили се и се опита да прехвърли единия си крак през седлото, но не можа да яхне добичето. Тогава Най-малкият го хвана през кръста, повдигна го мъжки и го намести върху седлото. Подаде му калпака. Изтича напред и отвори портата.

Конникът потегли и излезе навън кандил-мандил. Когато навлезе в Тилилейската гора, за да не заспи, той започна да си тананика:

*Юнак върви през горица зелена,
той отива люта ламя да бие...*

Ето я потайната полянка с ябълковото дърво и копата. Конникът пристигна едвам-едвам, прозя се продължително, дигна ръцете си нагоре и се протегна:

– Аааах!

Изневиделица напреде му изскочи плашилото и се развика:

– Стооой!

Средният брат му отвърна:

– А бе, не видиш ли, че съм спрял? Плашилото строго попита:

– Защо си дошъл?

– Дошъл съм да гоня Михаля – отвърна Средният брат.

– А не те ли е страх да ходиш нощем в тая опасна гора?

– Тц! Не ме е страх – поклати глава конникът, – но страшно ми се спи. А ти кой си?

– Аз съм Петко Страшника! – отвърна плашилото.

– Какво правиш тука?

– Вардя ябълката.

– Кой те е наредил на тая служба?

– Дядо Върбан, стопанинът на ябълката.

– Баща ми значи – кимна с глава Средният брат. – Чудесно. Слушай, Петканчо, тази нощ, както е казано в приказката, ще пристигне Ламята от Долна земя. Аз трябва да ѝ светя маслото, но как, когато умирам за сън! Моля ти се, бъди добър, убий я ти вместо мене! На ти лъка, на ти стрелите!

И като сне лъка от рамото си и извади стрелите от колчана, Средният брат ги подаде на плашилото.

Петко протегна напред ръцете си да хване лъка, но нали нямаше пръсти, изтърва го на земята.

Средният брат слезе от коня, взе лъка от земята и го окачи върху едната Петкова ръка. Колчана със стрелите надяна на шията му. Сетне занарежда:

– Ей там от оная копа ще си наскубя меко сенце, ще си го постеля и ще се изтегна. Щом месечинката ме погали със златното си перце – аз ще заспя, а ти убий Ламята! Няма да я жалиш! Като я свършиш, донеси ми златната ябълка и не забравяй да наглеждаш коня ми. Ох, как ми се спии!

Прозя се дълго и сладко. Сетне приближи до колата, наскуба си сено, постла го и легна възак. Загледа се към месечината, която му се усмихна дяволито, и притвори очи. Захърка.

Петко Страшника Стоеше замръзнал на пост и въртеше очите си наоколо.

Настъпи полунощ. Под ябълката като видение преминаха безшумно кошутата и сърненцето ѝ. Мушнаха се в гъсталака и слязоха към езерото.

Изведнъж тежък гръм и трясък разтърси гората. Месечината пробягна надолу, сянката на копата се удължи и закри заспалия Среден брат. Над горските върхари се понесоха шест светлини, които бързо се уголемиха. Те бяха очите на приближаващата троеглава Ламя. Петко се възправи срещу чудовището и с разтреперани ръце се опита да опъне тетивата на лъка, но нали нямаше пръсти – лъкът се изхлузи от ръцете му и падна на земята. Тогава той се уплаши здравата и се опита да извика, ала не можа да каже гък, защото езикът му се беше сковал.

Ламята зина, пое с огнения съскащ език на средната си глава ябълката от върха на дървото ѝ се огледа наоколо. Видя коня.

– И тая година са ми докарали кон! – рече тя зарадвана и се спусна към животното. Отвори уста, рече – ам! – и го лапна. Протегна шия, удължи я, за да не заседне на гърлото ѝ.

Сетне се обърна към Петка, който трепереше като лист, помириса го и запръхтя недоволен.

– Не си бил жив, а мязаш на човек! – викна тя презрително и се обърна назад.

Литна над горските върхари. Затрещяха клоните, приведоха се тревичките. Подир чудовищната гостенка остана лъкатушна огнена сянка.

НАЙ-МАЛКИЯТ БРАТ ПОЕМА ЛЪКА

Търкулна се още една година. Най-малкият син рече на баща си:

– Настана моят ред. Тате, тая нощ аз ще вардя ябълката! Дядо Върбан поклати глава с горчива усмивка:

– Твоите по-големи братя не можах да я увардят, че ти ли, момче големеше? Но щом като си рекъл – опитай!

И като му подаде лъка и стрелите, старецът продължи:

– Кон не мога да ти дам, защото Ламята изяде хранените ми коне. В яхъра има само едно магаре. Ако не те е срам да яхаш магаре – вземи го.

– Защо да ме е срам? – усмихна се Най-малкият и отиде в яхъра да изведе магарето.

Хвана го за поводата и го дръпна от яслата, но магарето се опъна. Той го теглеше напред, а то се дърпаше назад. Ура-тута, най-сетне го измъкна на двора и се метна пъргаво отгоре, му. Като видяха братата си върху магарето, големите почнаха да му се присмиват. Единият рече:

– Пила коза вино, че тръгнала към гората да се бори с вълка!

А другият попита:

– Къде отиваш, братче, с този крилат змей? Най-малкият нищо не им отговори, а смахмузи магарето и препусна. Магарето ревно гороломно, хвъркна нагоре и наместо да мине през отворената порта – прескочи високия дядо Върбанов зид и се понесе като същински вихрогон. Дим се дигна подире му. Месечината, която гледаше отвисоко, прехапа устни: такъв ездач и такова пламенно магаре тя не беше виждала никога.

Когато магарето навлезе в гората – дърветата се оттеглиха изпоплашени наляво и надясно, за да му сторят път. Птиченцата в гнездата, се стреснаха, подадоха главички изпод крилата на майките си и се ококориха, но щом видяха хвърковатото нещо – мигом се мушнаха в перушината и зашепнаха:

– Олеле мале, че страшно!

Но Петко Страшника се възправи неустрашим пред запъхтяното магаре и викна:

– Стооой!

Най-малкият брат закри очите си с ръка, ужким беше уплашен, и рече:

– Моля ти се, Петко, не ме плаши, защото сърцето ми ще се пукне от страх. Остави ме да убия Ламята!

Плашилото размаха ръце:

– Убий я, бате! Но без мене къде? Ако аз не ти помогна – твоята песен е изпята!

– А как ще ми помогнеш, Петканчо? – попита Най-малкият.

– Как ли? – щом се зададе Ламята, аз ще изрева страшно като мечка, тя ще се уплаши, а пък ти удрай по главата.

– Добре си го намислил – рече Най-малкият брат и скочи от магарето. – Сега стой и не мърдай, а пък аз ще се потуля в клоните на онуй дърво, дето е зад копата.

И като отиде при дървото, момчето прегърна дънера му с две ръце и се изкачи нагоре като котка. Сгуши се в разлистените клони и опъна тетивата на лъка. Замръзна на мястото си с очи втренчени нататък, откъдето щеше да се зададе Ламята. А Петко, за да не остане назад, подскокна, тъй както може да подскача всяко бостанско плашило, и се хопна върху копата. Поби единствения си крак най-горе в сеното, сложи ръка върху челото си и се облеци.

Зъби трака – ламя чака!

Настана полунощ. Под ябълката безмълвно се плъзна кошутата със сърненцето си.

Изведнъж в далечината затътна гръм, трясък разтърси нощната тишина. Пристигна Ламята. Този път тя беше сърдита за нещо. Очите ѝ грозно пламтяха. Цялата гора се запали. Петко се опита да изрее, но не можа, защото му се беше схванал езикът от страх. Магарето вихром обиколи три пъти около ябълката и процвили като кон.

Ламята се втурна право към дървото. Отвори устата си. Езикът ѝ се подаде навън като огнена лопата. Тъкмо когато дъхът на чудовището разклати клончето със златната ябълка – една стрела звънна и прониза ламския език.

Ламята нададе страховит рев. Магарето са прескунди три пъти; презглава, а Петко падна в несвяст, олюля се насам-нататък, размаха вдървените си ръце и се събори от копата надолу с главата.

– Щом зарасте раната ми – пак ще се върна! Тогава да му мислите! Дърветата с корените ще изтръгна! – закани се Ламята.

И като се втурна яростно – тя помете цялата гора. А Петко Страшника се беше проснал на очите си и не мърдаше.

ПО СЛЕДИТЕ НА ЛАМЯТА

Дядо Върбан и двамата му големи синове стояха прави пред пътната врата и се взираха в далечината. Чакаха.

– Изведнъж се чу силен тропот. Пристигна вихреното магаре. От него скочи Най-малкият брат – възбуден, запъхтян. Бащата протегна ръце към него и попита с тревога:

– Какво стана, сине, уби ли я?

– Не съм, тате – отвърна Най-малкият, – само езика й пронизах с една стрела.

– А златната ябълка?

– И този път я отнесе!

Като чу какво е станало, бащата въздъхна-дълбоко и съкрушено отпусна, глава.

Тогава Най-малкият брат му рече:

– Не се съкрушавай, тате! Аз ще довърша Ламята.

– Не е то лесна работа – изпъшка старецът, – как ще я намериш?

– Как ли – живо заговори Малкият, – нали я нараних със стрелата – ще тръгна по кървавите капки, които са отбелязали нейния път. Накрай света ще ида, но ще я намеря.

Бащата се съживи. Очите му се разведриха:

– Върви, сине – рече той, – дано я намериш. Ламята трябва да бъде наказана.

– И аз ще ида! – извика Най-големият.

– И аз! – обади се Средният брат, макар че не му се ходеше. Той се срамуваше да остане надире от братята си.

Дядо Върбан дигна ръка и ги благослови:

– Облягайте се един на друг, синове мои, защото сговорната дружина планина повдига. Недейте се разделя никога! Елате подире ми да ви дам оръжие!

И той бавно заслиза по каменните стъпала на домашното подземие. Отвори вратата. Светлина нахлу вътре и озари наредените в дъното винени бъчви, корабът за грозде, обърнат надолу с рогата, голямото сито от биволска кожа, с което отделяха зърното от плевата. На голата стена висяха три меча с потъмнели ножници. Старецът приближи до тях, откачи първия, дигна го нагоре и като го размаха, рече с развълнуван глас:

– С този меч през младите си години съм убил в Тилилейската гора мечка-стръвница. Тя беше звяр нечуван. Нападаше и хора, и добитък. Но една нощ аз я причаках, потулен в шумака край говедарника – и я съсякох.

– Дай го на мене! – втурна се Най-големият брат и посегна да грабяса меч.

Дядо Върбан му го подаде тържествено и откачи втория меч, чиято дръжка беше поръсена с коралови капчици.

– С този съм отървал три синджира роби! Какъв бой съм водил с поробителите, додето ги прокудя!

– Той е за мене! – извика Средният брат, пое го от ръцете на стареца и го окачи на бедрото си.

– А този, с простата желязна дръжка и липова ножница, може да сече дърво и камък. Направи ми го ковачът Данаил от един железен камък, който падна от небето през същата оная година, когато посадих ябълковото дърво в горския пущинак.

– Той е за мене! – обади се Най-малкият брат. Бащата му го подаде и разтвори ръце:

– А коне, както знаете – нямаме! Остана само магарето, което макар че има дълги уши – не е за изхвърляне. Надхващайте се на патерицата за него.

Най-големият брат се начумери:

– Аз не приемам да яхам на магаре!

– И аз не приемам! – повтори Средният.

– А Пък аз ще го яхам! – викна Най-малкият.

На изпроводяк дядо Върбан прегърна и тримата свои синове, изгледа ги за последен път и рече:

– Помнете още едно: който убие Ламята и ми донесе поне една златна ябълка – той ще наследи имота ми!

НА ПЪТ

Път. Широк и безконечен. Коловозните дири се бяха врязали дълбоко в земята. Като монети лъщяха накапалите кървави капки от езика на ране ната Ламя.

Тримата братя се точеха един подир друг.

Най-напред вървеше Най-големият, подир него мудно се мотаеше Средният, а най-отдире тупуркаше магарето на Най-малкия. Мина пролетта с нацъфтели дървета и птичи яйца в гнездата, а тримата все вървяха, вървяха, вървяха.

Мина лятото. Жетварите натрупаха снопи по нивите. От гнездата излетяха всичките нови птички със заякнали крилца. Зачервиха се плодовете в градините. А тримата не спираха. Ботушите, които първите двама получиха от баща си, бяха продънени. Тръгнаха боси, както пътуваше Най-малкият.

Настъпи есен. Вятърът забрули листата на дърветата. Жеравите се упътиха на юг. Тримата уморени пътуваха. Стигнаха на един кръстопът.

Отляво се зададе странник с тояжка на рамо. На тояжката си той носеше торбичка. Краката му бяха напрашени, но ризата му се

белееше като сняг. Крачеше безшумно и леко, макар че беше малко прегърбен.

Като наближи първия брат, странникът се обърна към него и рече:

– Добра ти среща побратиме! Накъде си тръгнал?

– Не я твоя работа! – отговори троснато Най-големият и отмина.

Странникът го изгледа и поклати глава с горчива усмивка. Дочака Средния брат. Поздрави и него:

– Добра ти среща, побратиме! Накъде?

Но Средният брат не го почете с отговор. Странникът учудено го попита:

– Защо мълчиш? Толкова ли не зачиташ хората?

Тогава Средният продума:

– Как не те мързи да изговаряш толкова думи? Сякаш някой ти плаща за всяко отваряне на устата.

Странникът повторно поклати глава. Зададе се Най-малкият.

– Добра ти среща, юначе! – викна странникът.

– Жив да си ми, дядо! – отвърна приветливо Най-малкият. – Накъде биеш път?

Странникът премести тоягата с торбичката на другото си рамо и отговори тъй:

– Аз отивам към оная земя, където свършва най-дългият път. А ти?

– Ние с братята, дето отминаха, сме тръгнали да убием Ламята, но къде е тя – не знаем.

– Вие без мене не ще можете да стигнете до нейното свърталище, затуй трябва и аз да тръгна с вас. Не зная дали ще ме приемете за другар, но аз съм решил да ви съпроводя.

– Приемаме, дядо, защо да не те приемаме. С другар и с разговорка пътят винаги минава леко! – рече Най-малкият и слезе от магарето. Намести му хубаво седлото и се обърна към странника: – Качи се на моето място да се поносиш. Виждам, че си уморен. А пък аз ще походя пеш, нали съм по-млад. Дай си тоягата и торбичката, додето се покачиш.

Странникът му подаде тояжката с торбичката, но торбичката беше толкова тежка, че Най-малкият щеше да я изтърве, ако не я беше подхванал с две ръце. Прехапа-устни, изпъшка и попита:

– Много ти е тежка торбичката. Какво носиш вътре?

– Вътре ли? – тихо отговори чужденецът. – Там е мъдростта на годините ми. Който е ходил повече между хората – много неща научава. Дай ми торбичката, защото виждам, че не можеш да я носиш.

И като пое торбичката е една ръка, странникът я метна лекичко през рамо.

– Де, Марко! – подкани той магарето.

От тежината на торбичката кокалите на магарето изпращяха, но то се затече напред, защото беше упорито магаре.

Вечерта четиримата пътници и магарето спряха до една чешма с три каменни корита, в които бълбукаше бистра вода.

Над хълмовете се беше показал изтънелият рог на месечината. Горите глухо шумяха.

Двамата по-големи братя седнаха да, вечерят отделно. Извадиха от торбите си един бял самун, захлупци със сирене и варена кокошка. Те се бяха наместили гърбом към другите двама и лапаха бързо, сякаш някой ги гонеше.

Най-малкият изкара от торбичката си една питка просеничена, корава като камък, и я разчупи на три. Едното парче подаде на странника, второто – на магарето, а третото захвана да яде сам.

Странникът отрони само две-три трохи в шепата си, внимателно ги изсипа в устата си, върна парчето на Най-малкия и му каза:

– Изяж и този хляб. На мене, за да се нахраня, ми стигат две-три трохички.

От близката гора излетяха ято гарвани, понесоха се над посърналата земя и зловещо почнаха да грачат. Странникът потръпна от хлад, наметна посивялата си дрешка и рече на Най-малкия:

– Задал се е студен вятър. Нощес ще падне сняг. Най-малкият изпъшка разтревожен:

– Ох! Той ще засипе следите на Ламята, как ще я намерим?

– Утрото е по-мъдро от вечерта, момче! Лягай да спиш! – му отговори наставнически странникът. – А за магарето не се бой: аз ще го наглеждам през нощта.

Най-малкият сложи торбичката под главата си, сви се на кравай, навря си ръцете в пазвата, за да му е по-топло, и заспа. Щом клепките му паднаха, странникът съблече дрехата си и я метна отгоре му. Големите братя също заспаха завчас, изтегнаха се върху тревата, сложили глави върху самара на братовото си магаре.

Странникът погледна през рамо към тях и като чу хъркането им, полека се изправи. Посегна към торбичката си, която беше сложена до първото корито на чешмата, бръкна вътре и извади две големи на – диплени крила. Разпери ги. И след като устните му се раздвижиха и изговориха някакви нечути думи, той намести сръчно крилата върху раменете си. В бялата си риза заприлича на жерав, изостанал от ятото. Отиде към Най-малкия и го подхвана от земята с две ръце като агне. Раздвижи крилето си и литна нагоре.

Понесе се над горските върхари, позлатени от лунната светлина.

Мина над реките, заглъхнали в нощен покой под вършинака на тъмните ракити.

Прехвърли езера и морета, в които плуваха закъснели платноходи.

Издигна се над най-високите планински върхове.

Отнесе заспалия момък много надалеч. Спусна се на една полянка и го сложи кротко на тревата. В дъното на полянката бълболяха чучурите на друга чешма, досущ като оная, край която замръкнаха. Само че нейните корита бяха четири на брой.

Като отнесе Най-малкия брат накрай света, странникът се върна и взе Най-големия. Хвана го за краката и то метна през рамо. Главата и ръцете на Най-големия увиснаха надолу, но той спеше толкова дълбоко, че не усети нищо. И него отнесе.

Трети път се върна за Средния.

На четвъртия път неуморимият носач пренесе магарето като го хвана за ушите, както децата носят зайците.

Сутринта братята се пробудиха, без да знаят какво се е случило с тях през нощта. Средният дълго търка очите си и се прозява.

– Ех, братя – рече той, – да знаете как сладко съм спал! Сякаш някой ме люлееше в позлатена: люлка над едно дълбоко езеро.

Един след друг отидоха към чешмата и се надвесиха над коритата. Наплискаха си очите с вода.

Тогавя Най-големият се изправи, загледа с премрежени очи чучурите и рече на братята си:

– Хей, момчета, да можеше от чучурите на тая чешма да потече вино вместо вода, че да си отворя аз една кръчма, че да се разположа зад тезгяха. На богатите ще продавам с пари, а на бедните, то се знае – без пари.

Очите на Средния брат светнаха:

– Само че – продължи той – от левия чучур трябва да потече червено вино, а от десния – жълто. Най-напред ще се напием и да видите каква сила ще добием! Никаква Ламя не може да излезе насреща ни.

Странникът, като чу думите им, дигна десница и благослови чешмата:

– Тъй да бъде!

И стана чудо: от чучурите на чешмата бликна червено и жълто вино. Водата в коритата бързо почервеня. Най-големият и Средният брат се втурнаха, залепнаха на двата чучура. Засмукаха ненаситно. Само за миг се откъснаха – да си поемат дъх, и пак продължиха пиенето.

Странникът бутна е ръка Най-малкия по рамото:

– А ти?

Най малкият поклати глава:

– Аз не пия вино!

Когато четиримата отново потеглиха по следите на Ламята, Най-големият и Средният извърнаха очи е голямо съжаление. Мъчно им беше за винената чешма. И нали бяха направили главите, Най-големият скърцаше със зъби.

– Де е Ламята – да я насека на парчета! А Средният ломотеше:

– Ще я разчекна като варена кокошка! Странникът яхаше магарето и се усмихваше под мустак.

СУХИЯТ КЛАДЕНЕЦ

Подир пладне приближиха до един кладенец, направен от дълбан дънер. Върху побито в земята, раздвоено най-отгоре дърво беше поставена дълга кобилица с повесено надолу ремъчно въже и дървено ведро, опасано с железни обръчи. Вятърът клатеше кофата, кобилицата, скърцаше, един гарван седеше кацнал върху гривната и се взираше с едното си око надолу. Когато пътниците затрополяха съвсем наблизко, гарванът изграка тревожно и хвъркна.

Ламските дири стигнаха до самия кладенец и там свършваха.

Странникът посочи с пръст кладенеца:

– Ей го Сухия кладенец, където влиза и откъдето излиза Ламята. Той е пресъхнал преди хилядо години. Слизайте долу и търсете Ламята!

Щом изрече тия думи, странникът изведнъж стана невидим, сякаш потъна в земята.

Магарето усети, че му олекна, озърна се, тропна с предния си крак и хукна към гората. Тримата братя се спогледаха озадачени.

– Дой ще слезе първи? – попита Най-малкият. Най-големият се изпъчи и направи две крачки напред. – Аз! – рече той.

Изкачи се върху гривната и нали беше пиян, олюля се, насам, натам-аха-ха – да падне в кладенеца. Криво-ляво успя да намести единия си крак във ведрото. С две ръце стисна ремъчното въже. Предното рамо на кобилицата се наклони надолу.

Най-малкият му поръча:

– Бате, ако се уплашиш от нещо – поклати силно въжето и ние ще те измъкнем.

И като хвана въжето с две ръце, Най-малкият налегна надолу и започна да спуска брата си в кладенеца. Кобилицата скрибучеше плачливо.

Колкото по-дълбоко потъваше оня, дето беше във ведрото, толкова по-страхливо се озърташе. В полумрака се виждаха само камъни, покрити с мъх. Но ето че когато ведрото наближи дъното,

измежду камъните се източи една змийска глава. Нейната разтворена уста с жълто езиче засъска и се устреми към единия крак на Най-големия.

Той разтвори широко очи, изрева и разлюля силно въжето. Горните подхванаха ремъка на кобилицата и ведрото отскочи нагоре: Гдавата на Най-големия се показва над гривната. Устата му започна да пелтечи:

– Ззмия!

Във ведрото не стъпи, а седна Средният брат. Той се намести удобно, отпусна надолу краката си и захвана да се люлее.

– Най-малкият увисна на ремъка и ведрото потегли надолу. Додето кобилицата се наклоняваше, Средният брат се прозя сладко-сладко и затвори очи, защото ведрото му се стори като залюляна детска люлка. Къде дъното змията източи повторно главата си и ухапа калпака на човека във ведрото.

Средният се стресна. Опули очи и опипа главата си. Щом разбра, че калпака му го няма, той се развика, почна да маха с ръце и разклати въжето.

Най-малкият бързо измъкна и него.

Като стъпи на земята Средният, заговори плачливо:

– Някой ми открадна калпака!

Тогава на мястото му във ведрото стъпи Най-малкият. Той стоеше прав. С лявата си ръка стисна ремъка, а с дясната измъкна меч си.

– Спускайте ме! – викна той.

Пияните братя го блъснаха надолу. Ведрото потъна. Втренчил очи в полумрака, Най-Малкият съзря отдалеч змията, която се беше източила нагоре и го чакаше. Ръката на смелия момък притръпна. Той стисна силно меч си и го дигна нагоре. Замахна и отсече змийската глава, която падна долу. Острието на меч закачи един от зидовите камъни и събори половината му. Откъртеният камък отиде на дъното с грохот.

Раздвиженото ведро се устреми още по-бързо и – туп! – удари се върху здрава земя.

Най-малкият излезе от ведрото и видя камен свод. Под свода – четвъртитата ръждива желязна врата. Заключена.

В туй време двамата братя се надвесиха над гривната и надникнаха в кладенеца.

Най-големият заплеска с ръце и извика: – Бухна!

– На дъното! – добави Средният. – Сега какво ще правим? – Я хайде да го оставим в кладенеца, а пък ние да се върнем на чешмата, от която сега тече вино! Искаш ли? – предложи Големият. – Искам! –

отговори Средният. – Там можем да си отворим кръчма и ще продаваме на пътниците червено вино!

– И бяло! – напомни му Големият. – Ех, че пари ще спечелиме, ех, че...

– Но – прекъсна го Средният – аз не съм съгласен да поим сиромасите с вино без пари. Само оня, който има пари той-ще пие вино!

– Тъй, амче как! – рече Най-големият и извади меча си от ножницата. Удари ремъчното въже с острието и го преряза.

Въжето се свлече в кладенеца и падна в краката на Най-малкия брат. Той разтвори широко очи, разбра какво е станало и прехапа устни.

От очите му потекоха две сълзи.

– Моите братя ме оставиха в кладенеца – да ме изяде Ламята – прошепна той, – но аз ще я убия!

И като изви поглед нагоре, изоставеният изрече тези думи:

*Братчета, какво направихте?
Що ме в тъмното оставихте? Нали щяхме,
обещахме,
брат на брат да се облягаме,
в битката да си помагаме?
И дома когато се завърнете,
и стареца наш прегърнете,
той ще ви запита: – Кам го третия
и защо го няма, клетия?
Где синеца ми изгубихте
или негде го погубихте?
– Вий какво ще му отвърнете?
Но аз няма да се дам!
Злата Ламя ще открия,
с този меч ще я убия,
златна ябълка ще ям!*

НАЙ-МАЛКИЯТ БРАТ ЯХВА ЧЕРНИЯ ОВЕН

Най-малкият брат удари силно с юмрук желязната врата. Повтори, потрети. Никой не отговори. Натисна с рамо, но вратата не мръдна, защото беше здраво заключена отвътре. Тогава той доближи окото си до ключовата дупка и погледна през нея. И видя равна

зелена поляна. Далечно някъде тичаха на ежени един срещу друг два овни: единият бял като памук, другият чер като въглен.

Надясно от вратата се възземаше нагоре дънерът на един клонат дъб. В дънера имаше побит гвоздей, а на гвоздеа висеше окачен зъбат ключ. До самия дънер на припек дремеше гуцер, голям колкото котарак, с коронка на главата. Камъчетата на коронката блещукаха като росни капки. Едното от задните крачета на гуцера беше завързано със златна верижка. Краят на верижката завършваше омотан около желязно колче, побито в земята.

Най-малкият брат свирна продължително с уста. Вързаният гуцер трепна, завъртя глава, послуша се и проговори с човешки глас:

– Кой си ти, дете свирна през дупката?

– Човек съм! – отговори Най-малкият.

– Какво искаш? – попита гуцерът и захвана неспокойно да мятка опашката си.

– Да вляза! Отвори желязната врата!

Гуцерът поклати глава. Коронката му сякаш почна да прави поклони.

– Не може! – писна той. – На човеци не отварям!

– А на кого отваряш?

– Само на Ламята.

– Ти какъв си тук? – попита Най-малкият.

– Ламски ключар.

– А защо носиш коронка на главата си?

– Някога бях цар на гуцерите в Голямата пещера. Мои бяха всичките подземни съкровища. Две вкаменени кучета с очи като паници пазеха съкровищата на пещерата, но веднъж, когато бях забравил вратата отключена, Ламята се вмъкна в пещерата, налапа вкаменените кучета, задигна колкото можеше от скъпоценните камъни, пък-мене направи роб. А ти кой си?

– Аз съм най-малкият син на онова козарче, което някога спаси твоето гуцерче от наводнението. Моля ти се отключи ми да вляза!

Гуцерът много се зарадва, като чу тия думи. Чевръсто запълзя по кората на дъбовия дънер, ухапа окачения на гвоздеа ключ, слезе долу, сетне се изкачи по желязната врата, навря ключа в дупката и го завъртя с предните си крачета.

Вратата се отвори.

– Добре си ми дошъл – рече заробеният цар Гуцер. – Аз никога няма да забравя добрината, която твой баща направи на моето гуцерче. Много ми е мъчно за него. От петнайсет години не съм си го виждал.

Най-малкият влезе, изправи се под дъба и попита:

– Кажи ми къде е Ламята?

– На Долната земя – тихо прошепна Гущерът, – но ти се пази от нея! Не се мяркай пред очите ѝ, защото е ранена и фучи.

– А как мога да стигна на Долната земя? – загледа се Най-малкият брат към поляната.

– Видиш ли ония овни, дето удрят челата си? – посочи с крачето си гущерът. – Те се бият от незапомнени времена. Когато надвие белият – на небето се показва ясно слънце, а когато вземе връх черният – на небето грейва месечина. Ако яхнеш черния овен – той ще те смъкне на Долна земя, метнеш ли се на белия – ще излезеш на Горна земя, откъдето си дошъл.

Най-малкият брат изслуша внимателно думите на гущера, наведе се, хвана с ръце златната верижка и я скъса.

– Благодаря ти, гущерко, дето ми отвори! – рече той. – А ти си вече свободен! Иди си пак в пещерата да си видиш гущерчето и да пазиш подземните съкровища!

– Ами Ламята? – разтревожи се Гущерът.

– Дните на Ламята са прочетени! – викна юначното момче и гласът му прокълнтя по цялата поляна.

Гущерът запълзя по зидарията на Сухия кладенец – нагоре към гривната, а Най-малкият брат се затече по тревата към овните.

И тъкмо в оня миг, когато черният и белият овен удариха челата си и искри изскочиха от рогата им – Най-малкият брат се хвърли стремително и яхна... черния овен.

Земята мигом се разтвори под краката на овена и той стремглаво почна да пропада надолу.

Потъна в мрака.

ВЕЙХАЙВЕЙ И НЕЙНИЯТ БАЩА

Слънцето се беше вдигнало високо над небосклона, когато княгиня Вейхайвей се пробуди. Най-напред две ръце с дълги нокти раздвоиха кадифените завески на балдахина, направен от черно абаносово дърво и слонова кост. Навън се подаде рошава женска глава. Княгинята протегна лениво голата си ръка и пое огледалото от нощната масичка. Приближи го до лицето си. В огледалото се появиха две сънливи мигави очи и един дълъг нос като чукундур.

Вейхайвей се усмихна. Откри зъбите си, които не бяха твърде за пред хората, и тъй като помисли, че огледалото ѝ прави зъбите грозни – захвърли го към задрямалата котка до порцелановата камина. Котката побягна през отворения прозорец и се спусна в градината по водосточната тръба.

Вейхайвей грабна звънчето от масичката и нервно почна да звъни. Само след един миг в спалнята влязоха една след друга с балетни стъпки осемнайсет слугини и паднаха на колене. В един глас се провикнаха слугините:

– Заповядайте, ваше височество!

Вейхайвей се намери в голямо затруднение, защото сама не знаеше какво иска да заповяда.

– Заповядвам... – почна да мънка тя – заповядвам... заповядвам...

Тогава се обади първата слугиня, за да ѝ помогне:

– Ваше височество е благоволила да забрави какво иска да заповяда. Вие може би ще благоволите да заповядате да ви донесат мляко с шоколад в прозрачна чашка от планински кристал?

Вейхайвей поклати глава отрицателно:

– Тц! Мразя млякото!

– Тогава да ви донесем пържени дробчета от мисикоми в златна чинийка, осемнайсет карата! – предложи първата слугиня.

Вейхайвей пак поклати глава като кон на празни ясли:

– Тц!

– Ах, досетих се! – плесна ръце първата слугиня. – Ще повикам вашата княжеска колесница, пред която бягат дванайсет коне. Тя ще ви откара на синьото езеро да направите една освежителна баня и да си съберете мидени черупки покрай брега.

Вейхайвей проточи глас глезено:

– Не мооога да понасям езерото!

Първата слугиня учудено я попита:

– Защо, хубавичке?

– Защото е пълно с водаааа! – отговори княгинята. Първата слугиня изгледа другарките си и разтвори безпомощно ръце. Умолително дигна очи към Вейхайвей.

– Ваше височество, благоволете да помислите мъничко! Навярно ще си спомните какво искахте да заповядате, когато се пробудихте!

Вейхайвей сбърчи вежди, подпря глава с показалеца си и почна уж да мисли. Очите ѝ зашариха наоколо и паднаха върху разтворената книга. „Български народни приказки”. Изведнъж тя скочи права върху пружинения балдахин и захвана да се друса. Обхвана я голямо веселие, запляска с ръце:

– Досетих се какво, щях, да заповядам! Аз, княгиня Вейхайвей, дъщеря на най-великия цар Патаран, заповядвам вед-на-га да ми се до-не-се ед-на злат-на я-бъл-ка!

Слугините зинаха от удивление. Наведоха се една към Друга и всяка зашепна на ухото на другарката си:

– Златна ябълка! Златна ябълка! Златна ябълка! Вейхайвей тропна с крак сърдито: – Я да мълчите. Вашата господарка иска златна ябълка и туйто!

Тогава първата слугиня рече:

– Ваше височество, позволете да ви обърна внимание, че на Долна земя няма такъв плод.

Но Вейхайвей се развика:

– Има. В приказката пише, че на Горна земя имало едно дърво... После дървото раждало всяка година само по една златна ябълка... После, щом ябълката узреела, Ламята я отнасяла в двореца на сина си. Ох. Искам тазгодишната златна ябълка!

Първата слугиня се опита да я вразуми:

– Но да вземеш ябълка от страшната Ламя е все едно да отнемеш агне от устата на вълка!

Вейхайвей изпухтя:

– Я па тая! Баща ми могъщият цар Патаран, има един милион войници. И като му изпратят отнякъде още сто милиона на помощ, ние ще нападнем Ламята и ще я направим на пух и прах.

За да покаже как ще бъде смачкана Ламята – Вейхайвей стисна зъбите си и удари юмруците си един върху друг. Сетне дигна ръка:

– Повикайте царя!

Първата слугиня се поклони с почит: – Негово Величество не е благоволил да си отвори очите.

– Нека ги отвори! – викна княгинята. – Събудете го! Веднага да дойде!

И тропна с крак.

Слугините се навървиха една след друга като патици. Безшумно се измъкнаха.

Подир малко пристигна цар Патаран по нощница. Той пристъпваше важно и се подпираше на жезъла си. Беше брадясал като таралеж. Сплъстената му коса, като на калугер, стигаше до раменете. Короната му, вързана с конец, се клатушкаше върху гърба му.

Негово величество пристъпи страхливо и протегна ръце към дъщеря си – да я прегърне. Пригответи устни да сложи бащина целувка върху челото ѝ.

– Пиленцето ми – рече той, – какво има?

– Татко – започна Вейхайвей, – няма да ти позволя да ме целунеш, додето не ми донесеш една...

Царят я прекъсна:

– Всичко, каквото пожелаеш – ще го имаш, гълъбче ненагледно.

– Не ти вярвам, закълни се!

– Заклевам се в моя непобедим царски меч! – викна величеството.

Тогава Вейхайвей викна тържествено:

– Аз искам една златна ябълка!

Дарят се стъписа, сякаш беше ударен от гръм:

– Каквооо?

– Една златна ябълка, глухчо! – кресна на ухото му княгинята. – От ония, които Ламята носи всяка година на своя син.

– Как ще взема ябълка от Ламята? – стъписа се царят и направи три крачки назад.

– Най-напред ще я убиеш! Царят дигна очи към тавана:

– Чувате ли, звезди небесни?

– Или прати войниците си да я пометат! Ти имаш един милион войници! Защо ги хранутиш, ако не могат да се разправят с една нищо и никаква Ламя?

Царят смирено отвърна:

– Че аз не ги храня. Те сами ядат. Всеки носи в ботуша си по една дървена лъжица и с нея сърба чорба.

– А кой ги командува? – попита хитро Вейхайвей. Царят отговори гордо:

– Аз!

– Тогава заповядай им още утре да потеглят на бой срещу Ламята! – извика в самото му ухо Вейхайвей. – Нито думичка повече!

Царят дигна ръка към челото си и отдаде чест:

– Слушам, котенце!

А на себе си изломоти:

– Сега я оплескахме.

И като удари три пъти с жезъла си по мраморния под, негово величество се възправи, както подобава на един безстрашен владетел, и гласът му прокълтя в целия дворец:

*Подчинени,
разберете
моите царствени слова:
аз съм царя,
господаря
на царете,
а не лукова глава!
Имам кон,
имам трон
и войници –*

*милион,
и министри –
важни птици!
Всички до един се
те натискат,
искат
бой
за царя свой!
Щерка ми е
Вейхайвей,
с нея царя се гордей!*

НА БОЙНОТО ПОЛЕ

На другия ден по безконечното равно поле, което се ширеше между града на цар Патаран и Ламската гора, настъпиха един милион войници. Настана голямо оживление. Бойни викове огласиха цялата околност. Засвяткаха шлемовете и щитовете на войниците, звъннаха копията и мечовете им. Тръбачите възправиха нагоре сребърни тръби и ги надуха. Барабанен грохот отмерваше крачките на два милиона ботуши.

Всичките зайци в полето се разбягаха, лалугерите потънаха в дупките си, тревичките полегнаха.

Накрай полето, където се надигаше като стена мрачна гора, бяха застанали Ламята и нейният син Ох.

И нали бяха много далеко – те изглеждаха съвсем мънички. Колкото повече приближаваха войниците към границата на враговете, толкова Ламята, и великанът Ох ставаха по-големи.

Ламята беше троеглава. На всяка глава имаше по две очи като месечини. Тия страшни очи мятаха блясъци. От ноздрите на главите ѝ излизаха пламъци. Час по час от трите ѝ уста се показваха три езика, надаваха змийски съсък и пак се прибираха.

Ох стоеше прав, разкрячен, мрачен и безочлив. Беше гол до кръста. Нямаше никакво оръжие. На шията му висеше старовремски телескоп, задигнат от наблюдателницата на древен звездоброец. Дигнал десница над челото си, той наблюдаваше мълчаливо настъпващия противник.

Когато първата военна верига наближи на петстотин разкряча, великанът рече на майка си:

– Не виждам царя. Къде е царят им? Ламята изръмжа:

– Крие се зад гърбовете на войниците си, както всичките царе. Ох хвана телескопа си с две ръце и го насочи към войнишките редици:

– Аха – кимна той, – виждам го, гледам го! Най-отзад се е сгушил в една колесница. Конете го теглят напред, а той се озърта назад!

Очите на Ламята се разшириха още повече:

– Не съм решила с огън ли да ги изгоря, или да ги изгълтам. Великанът се обърна към майка си:

– Моля ти се, майко, остави ми ги!

– Защо ти са?

– Ще ги заробя. Един милион души ще намъкна в моите подземни работилници. Ще ги накарам да ми работят, докато са живи. Те са много изкусни майстори. По всичките пазари на света ще се продават моите стоки. Ти, майко, остани тук, а пък аз ще ги посрещна.

И великанът закрочи с гигантски разкрочи срещу милионната войска.

Царската колесница се люшкеше като пияна, тъй като колелата ѝ се катереха по къртичините. Негово величество беше покрил лицето си с две ръце и гледаше през пръсти. Вейхайвей стоеше до него права като върлина, вирнала нагоре дългия си нос.

Като видя, че Ох тръгна срещу войниците, княгинята сръга баща си по ребрата с лакът:

– Уф! Какъв противен великан! Татко, иди и му зашлеви една плесница, че да изскочат искри от очите му!

Царят подскочи:

– Моля ти се, не ме карай на умряло куче нож да вадя! Защо ми са тези войници, щом не могат да се разправят с някакъв си великан! Мене господ ме е поставил на туй място...

В този миг колелото на колесницата застъпи една висока къртичина. Колесницата се наклони и насмалко щеше да изтърси царствените особи.

Вейхайвей цапна колесничаря по главата с ръка:

– Простак! Ще ни изтърсиш!

Царят намести разклатената си корона и продължи:

– Мене господ ме е поставил на туй място само да командвам! И се изправи в колесницата. Издигна високо копието си и се провикна с дрезгав старешки глас:

– Войници, на колени!

Цялата войска падна на колене пред Ох.

– Готови за стрелба! – повторно изкомандва царят. Войниците сръчно със замах наместиха лъковете си и насочиха един милион стрели срещу великана.

Ох се спря, скръсти ръце и застана насреща им – грозен и надменен. Царят кресна:

– Стреляй!

Облаци от стрели полетяха към великана и го засипаха, но той се отърси от тях както дивата свиня в гората се отърсва от боровите иглички и започна да се смее с див смях.

Цялото поле ечна.

– Стани! – чу се отново трепкавият гласец на царя. Войниците се възправиха.

– Хвърли копието!

Като вихър се понесоха копията на войниците към Ох, но нито едно не можа да пронже дебелия му кожа. Копията чаткаха по челото му, по гърдите му, по голите му ръце и се трошаха сякаш бяха сухи клечки.

Ох продължаваше да се смее заплашително и зловещо.

А в царската колесница Вейхайвей кършеше пръсти отчаяно:

– Ах, този великан е просто непобедим!

Царят се обърна объркан и уплашен към дъщеря си:

– Ами сега какво ще правя? В коя миша дупка ще се навра? Разтрепера се, изтърва жезъла си. Короната му се изкриви като калпак на пиян човек.

В този съдбоносен миг Вейхайвей му даде такъв съвет:

– Много просто, татко, ще идеш при Ох, ще паднеш на колене и ще се предадеш. Тъй правят победените царе.

И тя почна да блъска грубо баща си с две ръце.

Негово величество неохотно слезе от колесницата и промърмори:

– Ах, що ми трябваше от мечка ремък!

Упъти се към великана. Войниците се раздвоиха – да му сторят път. Когато стигна до краката на Ох, негово величество разпаса сабята си и я поднесе на победителя, без да го погледне в очите. Ох пое царската сабя и я дигна нагоре. Цар Патаран легна на корем и прегърна единия му ботуш. Великанът замахна и захвана да го млати по гърба:

– На ти една златна ябълка! Щ ти още една! Още една! Царят изви умолително глава нагоре:

– Аз се предавам! Кажи ми какви са условията за мир! Ох отговори:

– Първо, искам да ми предадеш всичките си войници!

– Миличък, вземи ги. Второ?

– Второ – почеса се по врата великанът и извади от ухото си едно копие, – ще даваш на майка ми, Старата Ламя, всеки ден по една

девойка. Тя много обича да яде млади момичета. Сутрин обречената девойка трябва да бъде изведена на площада, където е чешмата. Подписвай договора!

Царят се изправи и повика с пръст един барабанчик:

– Момче, дай си барабана!

Барабанчикът сложи напреде му барабана и го намести като маса. Удари го с пръчките, за да привлече вниманието на войската. Ох извади от джоба си един пергаментов свитък и го хвърли върху барабана. Царят намести очилата си, подписа договора, изправи се и попита Ох:

– Сега свободен ли съм?

Великанът махна пренебрежително с гърба на ръката си:

– Махвай се, старо харо!

Царят обърна гръб и се затече към колесницата си. А Ох се огледа наоколо и очите му се спряха на едно огромно дърво. Закрачи към него. Посегна с две ръце, хвана го за най-големите клони, напъна се тъй, че вратните му жили щяха да се скъсат, и изтръгна дървото с корените. Размаха го наляво и надясно. Цялата войска наемете, тъй както сърдит пастир гони с вършина стадото си.

Войниците тичешком се втурнаха към Ламската гора и бягаха, додето напреде им се отвори една желязна врата. Всичките войници – един милион на брой – се намъкнаха в подземните работилници на великана.

Ох застана на прага, провикна се грозно и гласът му забуча в подземията:

– Роби, отсега нататък аз съм вашият господар! Ще работите за мене, додето ви изпаднат зъбите от челюстите и ноктите от пръстите! Искам от вас секири и мечове, ножове и копия, всичко искам! На ден ще получавате по една коричка сух хляб, натопен във вода.

Робите опасаха кожени престилки, застанаха пред наковалните, раздухаха ковашките мехове и хванаха чуковете. Ох тръшна вратата и я залости.

ЕДИН ОВЕН ПАДА ОТ НЕБЕТО

Какъв е този овен, който пада от небето? От блясъка на слънцето рогата и копитата му лъщят като позлатени. Върху гърба му се е наместил Най-малкият брат. Той се държи с две ръце за рогата и гледа тревожно надолу.

И в оня миг, когато овенът удари копитата си върху земята, ездачът се преметна презглава, заора с нос тревата и започна да мига като плъх в брашно. Наоколо се ширеше безмълвно и пусто поле. Никъде не се мяркаше жива душа. Виждаха се само разпръснати стрели, копия, барабани. Неми свидетели на неотдавнашна битка.

Едно голямо дърво, изтръгнато с корените, лежеше, захвърлено сред полето. Над полето прелитаха гарвани и търсеха леш.

В далечината се тъмнееше гъста гора. От време на време над върхарите припламваха огнени езици. Те плискаха облаците с кървава светлина и сякаш се мъчеха да подпалят небето.

Надясно се виждаше скупчен град, окръжен от зъбчата стена. Зад стената се надигаха островърхи кули, църковни кубета, каменни колонади.

Като изтърси ездача от гърба си, черният овен побягна по безконечното поле. Захвана да намалява, стана като калпак, като врабец, като зърно от броеница и изчезна.

Най-малкият брат доде на себе си, изправи се на краката си и рече:

– Тази трябва да е Долна земя. Ще ида да видя какво има в оня бял град.

И се упъти към зъбчатата стена. Градската порта беше широко разтворена. Не се виждаше никакъв пазач. Гостенинът от Горна земя влезе в града и захвана да се озърта. Никой. Улиците бяха пусти. Прозорците на къщите – затворени, завесите им – спуснати. Капаците на работилниците и дюкяните бяха залостени с пречнати дървета, зарезани със ключалки.

Най-малкият брат спря пред една къщурка, снишена боязливо зад белосана ограда. Керемидите ѝ – покрити със зеленясали лишеи. Хвана мечата си и почука с дръжката му по вратата. Отвътре се чува тихи стъпки на чехли. Вратата скръцна и се полуоткрехна.

Показа се главата на една стара-прастара бабичка, белокоса и набръчкана, с черна забрадка накачулена. Коланът ѝ – закопчан с жълти врахели.

Бабичката изгледа чужденеца и попита:

– Кой си ти, синко?

– Гостенин от Горна земя – отвърна Най-малкият.

– От Горна земя? Влез, гостенино, да си починеш. Момъкът прекрачи прага. Влезе в една сиромашка стая, измазана с белилка. Под полицата лъщяха окачени на дървени куки празни менци за вода. Върху полицата се мъдреха наредени един до друг шест добруджански калпака, над калпаците върху едно гвоздейче висеше мънистено герданче.

– Какви са тези калпаци? – попита гостенинът.

– Калпаците ли? – замислено поклати глава бабичката. – Те са на синовете ми, а герданчето е на дъщеричката ми Златушка.

Бабичката тежко въздъхна, дигна престилката си и избърса очите си.

– А къде ти са синовете? – попита пак гостенинът.

– Роби са, чедо. Те бяха най-добрите майстори на фенери в нашия град, но царят им сложи островърхи шлемове на главите, даде им лъкове и копия и ги помъкна да се бият срещу Ламята, която върлува на Долна и на Горна земя. Там на бойното поле Ламският син ги зароби и натикд в занданите си. Отидоха ми момчетата. Гладен ли си, рожбо?

Най-малкият, който отколе не беше слагал къшей хляб в устата си, отговори:

– Умирам за хляб.

Бабичката му подаде ниско трикрако столче:

– Седни да си починеш, а пък аз ще ти изпека една питка.

И тя отиде под камината. Наведе се. Отвори една писана ракла. Нагреба брашно с дървено гребало, изсипа го в ситото и започна да го пресява над нощвите. Ситото тепкаше в ръцете ѝ, а домакинята нареждаше:

Днес погача

ще замеся от сърце!

Бяло, бяло брашънце,

ти ще станеш погача,

но аз трябва да плача!

Старицата обори глава и сълзите ѝ затупкаха в нощвите като пчели. Раменете ѝ се затресоха.

И тя започна да замесва тестото със сълзи наместо с вода. Гостенинът остана много учуден и я попита:

– Защо плачеш, стара мале, и защо мокриш брашното със сълзи, наместо с вода? Няма ли кладенец, или чешма в този град?

Бабичката го погледна с блесналите си очи:

– Имаше голяма чешма с много хубава студена вода, но от седем дни великанът Ох я задъни с желязна запушалка. Злодеят е намислил да измори целия град от жажда. Черната чума да го тръшне!

– Защо? – попита Най-малкият брат.

– Защото цар Патаран не рачи да даде дъщеря си на Ламята, Трябва да ти кажа, че всяка сутрин от Ламската гора в нашия град пристигаше един елен с ей такива рога. Той теглеше колесничка, цялата направена от стъкло, и отнасяше по една девойка. Такъв мирен договор сключи царят с Ламята: всеки ден да ѝ даваме по едно момиче. Царят разпореди да предаваме чедата си наред. И ние ги давахме, а сърцата ни се обливаха в кръв. Но когато доде редът на царската дъщеря Вейхайвей – негово величество отказа да я предаде, не била за ядене, в жилите и течала господарска кръв. Стъклената

колесничка се върна в гората за първи път празна. През същия ден в града се изтърси великанът Ох, кипнал от гняв, и задъни чучура на чешмата. Седем дни не сме слагали капка вода в гърлата си. Плакахме, простирахме ръце, молихме се на царя да даде Вейхайвей, но той не послуша народната молба. Тогава решихме всички да напуснем Пата-рана и да го оставим сам – да пукне от глад. Уплаши се Патаран от народа и склони да даде дъщеря си. Днес царедворците отведоха Вейхайвей на чешмата – пременена, нагиздена.

Навън се чува звънчета, като се приближиха, зачуруликаха силно и се отдалечиха.

– Стъклената колесничка пристига! – рече бабичката, – Чули звънчетата й. Тя е дошла за Вейхайвей.

– А твоята дъщеричка къде е сега? – попита гостенинът.

– Моята Златушка замина преди седем дни с тази същата колесничка и вече не се върна, миличката. Взе си и котенцето, дете много си го обичаше. Остана само герданчето й.

Старицата дълбоко въздъхна, погледна мънистеното герданче и продължи:

– Ох, чедо, мамино, дали си ми живичка, или те е нагълтала ненаситницата! Заведох я аз сутринта пред чешмата, под орловото гнездо. Щом спряхме – зададе се еленът, който тегли стъклената колесничка...

В МРАЧНИЯ ДВОРЕЦ НА ЛАМЯТА

Ето какво се беше случило през оня тъжен ден, когато старицата се раздели с дъщеричката си. Стъклената колесничка спря. Звънчетата се сборичкаха по шията на елена и изведнъж млъкнаха. Вратичката се отвори. Една дълга костелива ръка се протегна навън, хвана момичето за десницата и го намъкна вътре.

Еленът изви колесничката и се втурна назад към гората, над която припламваха огнени езици. Колесничарят беше нищо и йикакво човече – Педя човек, лакът брада. Момичето погледна през рамото му и видя една огромна стена, от неравни камъни изградена, ръждива и опушена. Тя заобикаляше кулите на Ламята.

Нещо грозно и страшно вееше от тия кули. Почернели комини бълваха – кълба от дим и пламъци. Чуваше се тежък грохот на подземни работилници. Звънтяха наковални, сякаш стада с хлопки се прибираха вечерно време в кошарите.

Покрай стената се точеше дълбок ров, напълнен със зелена вода. От водата показваха глави лениви крокодили. Змии приплясваха като камшици.

Щом еленът стигна до стената, една висока порта разтвори крилете си, отвътре се източи навън скърцащ железен мост, протегна се като изкаран език на чудовищно влечуго и се намести над рова.

Каручката се плъзна по моста и влезе. Мостът се дръпна назад, крилете на портата хлопнаха и се затвориха.

Мрачен дворец се възправи пред очите на Златушка, която си показва главата през прозорчето на стъклената колесничка и уплашено захвана да примигва.

Напреде ѝ се извишаваха колонади от чер святакащ мрамор, набразден с малахитови нишки. Между клоните нагоре се виеше стълбище от гранит. Двуглаво куче със златен синджир вардаше стълбището.

Наблизо се чуваха гласове на кукумявки. Прилепи размахваха криле в мрежи от паяжини. Мяучеха диви котараци.

Великанът Ох слезе бавно по стълбището и застана на най-долната площадка. Трий беше висок колкото мраморните колони. На шията му висеше гердан с ключ.

Стъклената каручка спря пред нозете му. Педя човек отвори вратичката и Златушка посегна да скочи. Тогава двуглавото куче налетя стръвно и се опита да я захапе с двете си глави, но великанът го ритна толкова силно, че синджирът му се скъса и разяреното животно отхвъркна в градината.

Ох се наведе, хвана за ръка смъртно изплашената Златушка и я повлече по стълбището.

Отмъкна я в една широка задимена стая с катранясапи от сажди греди. Насред стаята клокочеше подкладен казан. Под казана пращяха главни от вековни дървета.

В къта имаше миндер, постлан с червеникави мечи кожи. На миндера някой беше захвърлил една тамбуричка с три жички. Железен светилник с три лоени свещи осветяваше стаята на Ох.

Великанът се обърна към пребледнялата си гостенка:

– Имала си късмет – рече той. – Нощес майка ми се върна с окървавена уста. Някой е пронизал езика ѝ със стрела. Затуй не може сега да те изяде. Седни там! – посочи ѝ миндера и я блъсна.

Златушка покорно седна, сви се и започна да наблюдава великана.

Клепките ѝ затрепкаха катр крилца на пеперудка, която се върти край пламък.

Ох отвори един долап, извади кръгла старовремска софра и я намести до казана. Посегна и взе от полицата две пръстени паници – едната голяма като корито, друга, та – бебешка, и ги сложи на софрата. Бръкна в лъжичника ѝ извади две лъжици. Едната като копаня, а другата колкото детска шепичка. Малката лъжичка сложи до

малката паничка, а с голямата бръкна в казана, загреба цял бут от крокодил и го сипа в голямата паница. В паничето задели едно малко парче месо, колкото пилешко дробче. Грубо блъсна паничето пред Златушка и изръмжа:

– Яж!

Златушка поклати глава с отвращение:

– Не ми е гладно.

Великанът се намръщи и скръцна със зъби:

– Или ще ядеш, или ще те хвърля жива в казана!

Седна на пода разкрячен, гърбом към гостенката. Софрата остана между краката му. Замляска лакомо и неприлично.

Златушка не снемаше от него очи, втрещена и пребледняла. Без да я забележи домакинът, тя бръкна в пазвата си, извади котенцето. Котенцето, което беше изгладняло много, сложи предните си лапички върху златушкината паничка и захапа месото. Измъкна го и се мушна с него под миндера.

Ох се обърна към Златушка задавен. В лакомията си той беше налапал целия крокодилски бут, който преседна на гърлото му.

– По-по-по-тупай ме по гърба! – едвам проговори великанът и изблеци очи.

Златушка се залови да го тумка с два юмука. Великанът преглътна с мъка и я спря:

– Стига! Мина ми. Моят гръб не е барабан. Голямко парче налапах, затуй се задавих. А ти, както виждам, си изяла крокодилското месо. Утре ще ти дам ухо от мечка стръвница.

Остави лъжицата и посегна към тамбурата. Взе я, сложи я на коленете си и започна да дрънка:

Тамбур-тамбур-тамбуричка

яворова, малка

и звучна дрънкалка!

Ех, че сладка беше,

ех, че сладка беше

крокодилската чорбичка!

Сетне се обърна към Златушка: –

– Знаеш ли да пееш? Златушка отговори тихо:

– Знам.

– Изпей ми една песен! – заповяда великанът. – Ако ме преспиш – утре ще кажа на Ламята да не те яде. Ще живееш при мене и ще подклаждаш казана, когато ме няма тук.

Подаде ѝ тамбурата. Златушка я пое, едвам докосна с пръсти жичките ѝ, въздъхна и запя с ярешки глас:

*Ламята се кани
и мене да хване.
Как ли ще надвия
тая страхотия
с моите слаби сили?
Де сте, братя мили,
да ме отървете
и ме изведете
от тия зандани?*

Ох се прозя, изтегна се на миндера и проговори лениво:

– Пееш, сякаш котенце мърка...

Протегна ръцете си, намести ги под главата си, заспа. Захвана да хърка.

Златушка се наведе и заразглежда: рунтавите му вежди, които приличаха на къдели, страшните му зъби, които бяха глигански, големия ключ на шията му. Посегна към ключа, но тъкмо в туй време някой блъсна вратата.

В стаята се вмъкна Ламята. От пламъка на очите ѝ всичко наоколо грейна.

Чудовището подозрително впи поглед първо в спящия великан, сетне в момичето. Златушка се сви като врабче, над което се е надвесил котарак. Не можа да издържи погледа на Ламята, която пристъпи към нея. Горката Златушка побягна с писък към крайния кът на стаята и се навря под миндера.

Тогава изпод миндера изскочи котенцето на Златушка – цялото настръхнало. Хвърли се срещу Ламята, изправено на задните си крачка, с нокти, готови да се забият в езика ѝ.

Ламята изненадана се спря и наместо да върви напред – заднешком се повлече към вратата. Котенцето, я гони до прага.

Подир малко Златушка си подаде главата, погледна към вратата и като се увери, че страхотията не е вече в стаята, измъкна се и се изправи.

– Трябва да бягам по-скоро – зашепнаха устните ѝ, – защото Ламята ще ме изяде. Този ключ, дето го носи на шията си Ох, дали не отключва пътната врата?

Пристъпи на пръсти. Наведе се и с прехапани устни и затаен дъх полекичка откачи ключа от шията на великана.

Ох през сън долови нещо, размърда се, но не отвори очите си, защото спеше много дълбоко.

Златушка замръзна на място. Подир малко великанът се отпусна и започна пак да хърка.

Тогава момичето зашепна на котенцето:

– Мъркай му, какиното, мъркай! Не му давай да се събуди! Котенцето приближи до главата на великана и започна да преде вретено по котешки. Ох си помисли, че Златушка му пее, и се усмихна. А в туй време девойката излезе навън и тръгна по един дълъг коридор. Отляво и дясно бяха изправени воденични камъни – играчките на великана, когато е бил малък, коридорът завършваше с дървена врата, изпонашита с ковашки гвоздеи.

Златушка изтича към вратата и пъкна ключа в ключовата дупка. Дълго пъшка, додето го превърти. Но ето че вратата се отвори. Девойчето се изправи на прага и що да види? Цялата стая беше пълна с разхвърляни оръжия:

мечове,
боздугани, секири, копия,
лъкове,
стрели,
ятагани...

В дъното на оръжейницата се чернееше втора врата. Златушка боязливо и дълго прескача през оръжията, докато стигне до вратата. Отключи и нея. И що да види? –

монети-сребърни и златни,
скъпоценни камъни-купища,
огърлици от бисер,
ковани гривни,
врахели от седеф,
пръстени...

Златушка прескочи и съкровищата. Отключи и третата насрещна врата, Но щом я отвори, тя се дръпна назад. Тръпки полазиха по гърба ѝ: цялата стая беше пълна, с човешки черепи, нахвърляни един върху друг.

– Ох, майчице! – извика гостенката, закри очи с шъпа и се затече към четвъртата врата.

Когато отключи и нея, тя видя една съвсем празна стая. Нищо нямаше в стаята – само една кошница, а кошницата – пълна със златни ябълки.

Най-подир Златушка отвори и петата врата. Оглушителен шум я накара да си запуши ушите с пръсти. Пред очите ѝ се ширнаха два реда работилници:

ковачи удряха нажежено желязо с чукове върху звънтящи наковални,

обущари набиваха клечки в подметки на войнишки ботуши,

шивачи режеха платове с ножици и нашиваха копчета,

дърводелци рендосваха дървени греди,

златари слагаха рубини върху кубелии пръстени,

бъчвари стягаха бъчви с железни обръчи,

грънчари шареха паници и делви...

Със звънлив глас се провикна Златушка:

– Кои сте вие?

Работниците отговориха в хор:

– Ние сме роби на великана Ох. От нашия труд той трупа съкровища.

– А познавате ли – попита ги Златушка, – моите братя шестимата майстори на фенери?

– Познаваме ги – отговориха робите, – тяхната работилница е в дъното на подземиято.

Златушка се затече към дъното с протегнати напред ръце и се развика:

– Братя, мили братя, къде сте? Братята я посрещнаха, радостно разтревожени.

– Тука сме, Златушке! Тука сме, сестричке! – сграбчи я първият, дигна я нагоре и я целуна по челото.

А останалите петима протегнаха ръце и почнаха да я милват по главата.

Златушка задъхана им заговори:

– Ах, да знаете що съм изпатила! Отървете ме от Ламята! Нали няма да ме дадете на страшното чудовище с огнените очи? Ако не беше котенцето ми, сега нямаше да съм при вас!

Братята се спогледаха. Първият отговори за всичките: – Ще те отървем, пиленце! Бъди спокойна. Ти си мъничка и можеш да се скриеш в този фенер. Днес Педя човек ще изкара фенера на пазара. Ще те изнесе навън, без да му дойде на ум, че ти си вътре. Златушка запляска ръце зарадвана.

– Но и ти ще ни помогнеш – обади се шестият брат – да се измъкнем оттука. Нали обещавах?

– Обещавам, мили братя, обещавам! – врече им се Златушка и влезе във фенера.

ЮНАКЪТ СЕ БИЕ С ЛАМЯТА

Всичките корита на градската чешма в столицата на цар Патаран бяха сухи и празни. Чешмата имаше само един чучур, но и от него не течеше вода, защото беше затулен с желязна запушалка. Под запушалката висеше червен печат с изобразена крокодилска глава.

Над площада пред чешмата шумолеше столетно дърво с бели клони. Между два чуковати клона се чернееше орлово гнездо. От гнездото подаваха навън главички голокрили орлета. Те гледаха надолу. Какво ли гледаха?

Под дървото беше спряла стъклената колесничка. През отворената ѝ вратичка тъкмо беше протегнал хищните си ръце ламският лакей Педя човек и се мъчеше да докопа княгиня Вейхайвей, която се теглеше назад и викаше:

– Не ща! Не ща!

Зад гърба на Вейхайвей се беше изправил царят и блъскаше с усърдие дъщеря, си към каручката:

– Не бой се, сладушке, тя е добра Ламя! Нищо няма да ти направи, защото си дъщеря на мое величество!

Но в този миг изневиделица се появи Най-малкият брат, дигна ръка и викна:

– Стой, къде блъскаш дъщеря си?

Царят се дръпна назад, а Педя човек подаде брадата си от колесницата:

– Да се махаш, чужденецо, или ще те обадя на Ламята! Преди да те налага, аз ще ти избалакам очите! – закани се малкото човече и брадата му гневно заподскача.

Най-малкият брат, без да каже нищо, пристъпи напред, хвана ламския лакей за брадата, завъртя го няколко пъти във въздуха над главата си и го запокити с голяма сила към гората, където димяха комините на робските работилници.

– Иди ме обади на Ламята! – викна гръмогласно Юнакът. Сетне се обърна към царя, който зяпаше, поразен от дързостта на чужденеца:

– А ти прибери дъщеря си в двореца! Веднага!

Царят хвана Вейхайвей за ръката, дръпна я силно и двамата търтиха да бягат, без да се обръщат назад.

Най-малкият брат изкара меч си и бързо закрачи към чешмата. Спря до камъка, където стъпват конниците, за да се качат на конете си, Замахна и го удари. Изскочиха искри. Мечът разсече камъка на две.

Юнакът погледна острието на своето оръжие. – от удара не се виждаше никаква следа.

Обърна се към вековното дърво, направи няколко крачки, повторно дигна меча си и го насочи срещу дънера на дървото, но изведнъж Долови гласовете на орлетата в гняздото, за миг задържа ръката си и вместо да стовари меча върху дънера, удари най-големия страничен клон.

Хлонът изпраця и се строноляса на земята.

Но ето че откъм Ламската гора се зачу шумотевица и грохот, сякаш приближаваше градоносен облак.

Светнаха шест прожектора – очите на Ламята.

Орлетата, уплашени, се скриха в гняздото и там притихнаха.

Цялата земя затътна. Къщите край площада се раздвижиха и търтиха да бягат като живи. Комините им се заклатиха.

Най-малкият брат дигна ръка над челото си, погледна към далечината и рече:

– Ламята иде! Моят час удари!

Само след един миг Ламята прелетя над дървото с гръм и трясък. Всичките клони се огънаха и приведоха, сякаш ги беше налегнала страшна стихия. Крилатата страхотия описа три колела – над дървото и кацна наред площада.

И трите й глави трепереха от ярост. От ноздрите й излизаха пламъци. Опашката й се дигаше и отпускаше неспокойно. Ноктите на краката й стръвно деряха земята, къртеха камъните на площада.

А Юнакът, застанал прав, леко разкрячен, неподвижен, сякаш беше вкаменен, я гледаше неустрашимо. Десницата му стискаше Дръжката на меча, чието острие потреперваше леко, отпуснато надолу.

Наоколо нямаше жива душа. Само едно от орлетата подаде главичка от гняздото и се ококори. То искаше да бъде свидетел на историческия бой.

Троеглавата Ламя извика на три гласа:

– Ти ли си оня, дете ми прониза езика със стрела? Юнакът кимна с глава:

– Аз съм!

– А сега ще получиш, каквото заслужаваш! – с голяма омраза го погледна Ламята и тръгна бавно и застрашително към него.

Кривите й нокти се размърдаха, готови да го разкъсат. Разперените и крила се заклатиха. И колкото повече приближаваше, толкова по-широко се разтваряха челюстите на първата й глава. Показаха се дълги заострени зъби.

Щом усети ламския палец дъх, Юнакът светкавично отскочи настрана, издигна меча си и със страшна сила го стовари върху източената шия на чудовището.

Едната ламска глава се търкулна отсечена, удари се върху каменните корита на чешмата, отскочи нагоре като футболна топка, и падна в най-крайното корито.

Ламята, притръпнала от болка, нададе страховит рев на два гласа. Цялата земя се раздруса.

Без да се мае, тя разтвори челюстите на втората си глава, грозно зашумя с крилата си, политна слепешката напред, но Юнакът повторно отскочи настрана и мечът му блесна още един път като светкавица.

И втората отсечена глава на Ламята се бухна в коритото до първата.

Тежко ранената страхотия се завъртя бясно около себе си и ревна само с един глас:

– Олелеее!.

Но преди да раздвои челюстите на третата си глава, Юнакът налетя върху нея. За трети път светна мечът му.

– Их!

И последната, ламска глава отхвъркна към коритото.

Победителят избърса с длан челото си, отиде на чешмата, скъса червения печат, хвана желязната запушалка, разклати я, напъна се и я изтегли. Силна водна струя-бликна от чучура. Водата забълбука в коритата. Юнакът подложи под чучура меча си, изми го хубаво и пак го прибра в ножницата.

Тогава от всичките краища на града се втурнаха жени с кобилици и медници, с бакърени гюмчета и кратунки. Всичките тичаха презглава към чешмата и викаха:

– Вода! Вода!

И почнаха да пълнят съдините от чучура, гребяха от пълните корита, плискаха си лицата и очите им горяха от радост.

Дотърчаха й малки деца. Те посрещаха майките си, изправяха се на пръсти, протягаха ръчички, хващаха медниците, навеждаха ги надолу и жадно смучеха. С умиление ги гледаха майките им.

Като видя каква буйна веселба е залюляла целия град, Юнакът се усмихна и се прибра под сянката на орловото дърво. Съблече горната си дреха, постла я до дънера и полегна – да си отдъхне от лютия бой. Сложи ръце под главата си и се загледа към листата, които весело трепкаха, сякаш му ръкопляскаха като зелени ръчички. Погледът му се замрежи. Сънят затвори клепките му.

По едно време го стресна писък на уплашени пилета.

Ламският победител скочи, погледна нагоре към гняздото и видя една змия като копраля – пълзи и съска с отворена уста, приближава гняздото.

– Само змии и лами ли ще срещам на тоя Долна земя? – си рече Юнакът и подскочи. Хвана се за най-долния клон и чевръсто почна да се подема. До двата чуковати клона той стигна тъкмо когато змията се беше надвесила над гняздото. С немощни крилца пърполяха орлетата и жално-милно пискаха.

Юнакът безшумно измъкна мечата си и без да замахва, чукна лекичко змията с острието през кръста и я разреже на две. Двете змийски половици се свлякоха между клоните.

Тъкмо в този миг тъмен облак засенчи целия площад. То не беше тъмен облак, а една орлица със сребристи великански крила. Тя отдалече беше съзряла човека, наведен над гняздото, и налетя стремглаво – да му изкълве очите.

– Стой, мамо – запищяха и се раздвижиха орленцата. – Какво мислиш да правиш? Този човек ни отърва от змията, а ти искаш да го погубиш!

Орлицата изви главата си, погледна с едно око към земята, видя двете змийски половици и разбра всичко. Кацна на земята и отпусна крилата си успокоена. И Юнакът слезна от дървото. Тогава орлицата му проговори с човешки глас:

– Спасителю на малките ми рожби, ти ми направи голяма добрина. Откак съм почнала да мътя – орлета не съм отглеждала, защото всяка година змията ме издебваше и изядваше рожбите ми, преди да са им пораснали крилата. Кажете ми с какво мога да ти се отплатя?

Юнакът отговори:

– Аз отплата не искам, но ако можеш, изнеси ме на Горна земя, защото овенът, дете ме смъкна тука-тръгна по полето и се загуби от очите ми.

– Ще те изнеса, когато поискаш! – рече орлицата. – Всичко ще направя за тебе, защото си юнак.

И като изви глава, тя отскубна с клюн едно перо от опашката си и му го подаде:

– Вземи туй перо и го накочи на калпака си. Когато ти потрябвам – подхвърли го нагоре и кажи: „Да ми дойде орлицата!“. Перото ще литне като стрела и ще ме намери, където и да съм!

Победителят пое перото и го закичи на калпака си.

В ТРОННАТА ЗАЛА

В тронната зала на двореца негово величество седеше на трона си, полузатворил очи, отпуснал ръцете си надолу, изпружил краката си напред. Отметнала короната му настрана, Вейхайвей го пощеше с усърдие.

– Ох, таткооо – рече тя, – нали не си се къпал, откак ламтурникът запуши чешмата, главата ти се е превърнала на кошара за мисикоми.

– Какво е туй мисикоми? – попита величеството.

– Не знаеш ли? Ей, че си бил прост! Мисикомите са ония малки животинки, които се развъждат в косата и те карат да се чешеш.

Влезе маршалът на двореца, изкашля се в шепата си и съобщи:

– Дошъл е придворният художник Блюдолиз! Негово величество кимна с глава:

– Да влезе!

– Слушам, ваше величество! – с висок глас извика маршалът, обърна се и изскочи навън.

След малко той се върна и въведе художника Блюдолиз в тронната зала.

Художникът мъкнеше една голяма картина с позлатено кръжило. С мъка я отнесе до трона и я изправи срещу царя и княгинята.

Като видяха какво е нарисувал придворният художник, царят и Вейхайвей зяпнаха от учудване.

– Ааааа! – извика царят.

– Ооооо! – обади се княгинята.

На картината досетливият, художник беше нарисувал самия цар с гол меч в десницата. Надменен и велик. Десният му крак е стъпил върху туловището на Ламята, а три отсечени ламски глави показваха на какво е способен цар Патаран.

Царят поклати глава и рече: – Прекалил си го, драги. Победител на Ламята не съм аз.

– Все едно, ваше величество – лукаво се усмихна Блюдолиз, – ако оня не беше яubil, вие щяхте да я насечете на парчета. Всички знаят, че по-безстрашен цар не се е раждал на земята.

– Ти каза истината! Заслужаваш двойна награда: първо, защото си придворен художник, и второ, защото обичаш истината. Дръж!

Негово величество извади от джоба си една кесия с пари и му я хвърли като на куче.

Художникът пое майсторски кесията, поклони се до краката на Царя, окачи картината на най-видното място в тронната зала; и се изтегли заднешком, с лице към владетеля.

Тогавя Вейхайвей се обърна към баща си и започна глезено:

– Таткооо!

– Кажи, кукло! – рече царят.

– Сега пък искам да се оженя!

– Тъй ли? – скокна царят. – За кого?

– За оня, дето уби Ламята! – тропна с крак княгинята.

– Е – разпери ръце царят, – ти вече го прекаляваш! Завчера: „искам златна ябълка“, днес: „искам мъж“! Добре, да го приберем в двореца, но защо ни е, когато не е достоен за тебе?

– Как да не е достоен? – пресече го Вейхайвей. – Много е хубав!

– В жилите му не тече царска кръв! – натъртено рече цар Патаран.

– Ами кой уби Ламята? Кой ми отърва живота? – попита Вейхайвей.

Царят посочи с пръст към картината:

– Героят е нарисован там!

Вейхайвей подскочи и наемалко щеше да каже нещо неприятно на баща си, но си затули с шепа устата и задържа думите си. От устата ѝ излезе само едно:

– Ауууу!

Царят строго я погледна:

– Защо аукаш?

– Нищо – нацупи се Вейхайвей. – Татко, казвам ти, ако не ми го доведеш – ще ти се разсърдя и вече няма да те пощя!

Най-сетне царят отстъпи, защото не можеше нищо да откаже на дъщеря си, па и главата го сърбеше много. Удари три пъти с жезъла си по пода. Намести короната си.

Дотърчаха осемнадесет слуги и паднаха на колене пред негово величество. Наведоха си главите до пода и извикаха едногласно: – Заповядайте, ваше величество!

– Заповядвам ви – викна цар Патаран – да ми доведете оня с орловото перо на калпака. Веднага! Додето прочета до десет – тука да е!

Вейхайвей запляска с ръце, изкара от джоба на роклята си едно кръгло огледалце и захвана да се оглежда, сетне бръкна пак в джоба си, извади едно щипало и се залови с изплезен език да си скубе веждите, за да изглежда по-хубава.

А в туй време слугите тичаха презглава надолу: щяха да си изпочупят краката, А някои се плъзнаха по парапетите на стълбището.

Додето царят прочете до десет (а той можеше да чете само до десет!), Най-малкият брат влезе в тронната зала. Строен и напет.

Калпакът му беше леко накривен, на калпака – перо пауново, а ризата му – майсторски извезана.

Вейхайвей като го видя, въздъхна, прехапа си устните, скри се зад трона и рече:

– Леле какъв е хубавец! Царят викна с важен глас:

– Добре дошъл в моя дворец!

– Благодаря, ваше величество! – поклони се победителят на Ламята.

– Знаеш ли защо съм те повикал?

– Вие ще кажете, ваше величество!

– Намислил съм да те оженя.

– За кого? – учуди се Най-малкият брат.

– За дъщеря си! – рече царят.

– Сега я наредихме – проговори на себе си момъкът. – Къде е тя?

– Тука е, зад гърба ми! – посочи с пръст царят зад гърба си. Вейхайвей се изправи:

– Тук!

Поразен от нейната грозотия. Най-малкият брат се обърка и отстъпи три крачки назад.

Царят изви глава и пошепна на дъщеря си:

– Видя ли го как се зарадва? Дай му пръстена си! Вейхайвей изтича напред, хвана десницата на гостенина и без да го пита иска ли, или не иска – наниза на едина му пръст златен пръстен.

– Аз... аз... такова... – почна да си дърпа ръката Най-малкият брат.

– Какво? – пресече го царят. – Искаш да кажеш, че не си достоен? Не бери грижа за тая работа, щом като моята дъщеря ти е хвърлила око. Но трябва да знаеш, че аз току-тъй няма да ти я дам. За да я заслужиш, най-напред трябва да убиеш великана Ох, който, ме посрами пред очите на цялата ми войска. Хайде да е честито!

Юнакът смънка две-три думи, от които нищо не се разбра.

– Къде си отседнал? – попита царят.

– Накрай града има една самотна бабичка. В нейния дом съм се настанил.

– Не може! Не позволявам! – разгневи се величеството. – Ти ще ми бъдеш гост в двореца! Заведете го в готварницата! Гостенин човек най-много се радва, когато го настаниш в кухнята. Пригответе му – обърна се той към слугите, които се бяха натрупали на вратата – най-добрия кон! Нека се разходи из града – да види на колко народ заповядвам!

КАКВО СТАНА В ГОТВАРНИЦАТА НА ДВОРЕЦА

Заведоха гостенина в дворецовата готварница. Юнакът надникна вътре и се намръщи: никъде не беше виждал по-голяма бъркотия: тигани, нощви, лопати, метли, немити паници, лъжици, триножници – всичко беше нахвърляно в безредие. До камината имаше миндер, но върху него се бяха изтегнаели две затлъстели котки. Светлина

влизаше само през едно дълбоко прозорче. Някой беше забравил нажежената ютия върху масата и покривката димеше.

– Тая готварница на нищо не прилича! – обърна се гостенинът към царските слуги. – Кой е забравил ютията? Угасете покривката, защото ще изгори дворецът на цар Патаран!

– Одеве – отговори главната готвачка – тука беше влязла княгинята, тя е разбъркала всичко и забравила ютията.

– Наредете готварницата – поръча Най-малкият брат, – а пък аз ще се поразходя из града и ще потърся светилник, защото тука е много мрачно.

И като се метна на най-хубавия кон от царската конюшня, той излезе на улицата. Подире му се навървиха цяла дружина царедворци.

С голяма почит го посрещнаха столичаните. Старите го сочеха с пръст и казваха на децата си:

– Яжте хляб и пийте вода, за да пораснете и станете като този юнак!

Юнакът свърна по най-близката странична уличка и спря пред един дюкян с разтворени кепенци. Под прозорците бяха изнесени чудесни свещници от ковано желязо, а до вратата стоеше изправен оня същият фенер; в който шестимата братя бяха скрили своята сестричка Златушка.

Юнакът дръпна юздата на коня си, спря го, разгледа фенера и викна:

– Хей, кой е тука продавачът?

От магазина показва брадатата си глава ламският лакей – Педя човек. Като видя кой седи напреде му, Педя прежълтя от страх.

– Аха, ти ли си бил търговецът! – навъсено го погледна Юнакът и попита сурово: – Колко пари струва този фенер?

Педя човек запелтечи:

– Фффенера ссструва... хиляда жълтици!

– Колко? – кресна Юнакът толкова силно, че продавачът подскокна и се дръпна в дюкяна. – Ще ти оскубя брадата, задето ме лъжеш! – закани му се с пръст купувачът. – Де се е чуло и видяло един фенер да струва хилядо жълтици? Излез въл!

Педя човек се показва отново:

– Той ссструва... ссссто жълтици, но аз ще ти го дам за една жълтица. Вземай го!

Юнакът се обърна към царедворците:

– Дайте му една жълтица и отнесете фенера в готварницата!

Като обиколи целия град и надвечер се прибра в готварницата, Най-малкият брат завари всяко нещо подредено и сложено на мястото

му. Котките ги нямаше, запалената покривка беше сменена с нова – чиста и снежнобяла. Макар че на огнището под камината гбряха дебели главни – в готварницата цареше полумрак.

Фенерът стоеше изправен зад вратата.

Юнакът се разположи на миндера и плесна три пъти с ръце. Вратата скръцна и в кухнята влязоха дванайсет готвачки с бели престилки, с червени герданчета и кривнати шапчета на главите. Всяка беше боднала на ухото си по една латинка, а главната готвачка – две.

Готвачките се наредиха в полукръг и се поклониха.

Главната готвачка рече:

– Заповядай, Юначе!

– Запалете фенера! – поръча гостенинът.

– Ей сегинка – връцна се главната готвачка, затече се към огнището и се наведе за главня, но додето я вземе – фенерът блесна сам с ослепителна светлина и озари цялата покъщнина.

Готвачките до една ахнаха, поразени от туй чудо. Развикаха се:

– Фенерът се самозапали! Фенерът се самозапали!

– Тихо! – накара ги да млъкнат главната готвачка. – Друго какво искаш, юначе?

– Искам да ям, да ям! – отвърна Най-малкият брат и отвори устата си, за да видят колко е гладен.

Готвачките се разшетаха. Наредиха трийсет и две паници, търколиха един бял хляб като воденичен камък, донесоха димящи тенджери и почнаха да сипват разни яденета. Като сколасаха, главната готвачка покани гостенина:

– Наздраве, Юначе, да ти е сладко!

Сетне тя направи знак с глава на другите готвачки и всички се измъкнаха от кухнята.

Юнакът седна до масата, хвана големия хляб, но додето го разчупи – три пъти се изпоти. Захвана да тика в устата си големи зальци. Загреба с лъжицата ядене, сръбна и си каза:

– Ох, че сладко! Откога не съм ял топло ядене!

Но в същото време вратичката на фенера скръцна и се откряна полекичка. На прагчето се появи Златушка.

– И аз съм гладна! – каза тихичко момичето.

Юнакът извърна очи и изтърва лъжицата върху покривката:

– Коя си ти?

– Аз съм едно непознато момиче, но ти изцапа покривката.

– Нищо – отговори Юнакът, – готвачките ще я изперат. А ти що щеш във фенера?

– Досега бях робиня на великана Ох – почна да разказва Златушка, – после моите братя ме скриха във фанера, после Педя човек ме откара със стъклената каручка в магазина за Продан, после ти се появи на кон и ме купи за една жълтица.

– Ти да не си дъщерята, на оная, крайната бабичка с шестимата синове? – попита Юнакът.

– Аз съм, ами коя! – отвърна Златушка.

– Слизай тогава да ядем!

Златушка посегна да скочи, но момъкът я превари, протегна ръце, пое я от фенера и я сложи да стъпи на краката си.

– Хоп! – извика весело момичето и се намести на масата срещу него.

Грабна една лъжица. Нагреба си ядене. Тя държеше хубаво лъжицата и внимаваше да не си окапе роклята. А Юнакът не снемаше очи от нея. Златушка го попита:

– Защо ме гледаш тъй?

– Защото си най-хубавото момиче на света.

– Не приказвай такива думи – дяволито го заплаши с пръст девойчето, – защото имаш пръстен на ръката си.

Юнакът погледна пръстена на Вейхайвей, намръщи се, изкара го от пръста си и го пусна в кратунката за сол, окачена над камината.

– Този пръстен – рече той – не беше за мене, нито съм го искал. Навря ми го на пръста едно бостанско плашило. Сега вече нямам пръстен! Искаш ли да дойдеш с мене на Горна земя?

Златушка наведе глава. Клепките ѝ паднаха срамежливо. Те бяха като две златни метлички, а очите ѝ приличаха на кюстендилски хрущялки.

– Искам – рече тя, – но не мога да тръгна, преди да са излезли моите братя от тъмницата на Ох.

Тогаво Юнакът се удари по челото:

– Бре, аз забравих оная проклет великан, но утре ще се разправя с него!

След вечеря момичето седна на миндера, хвана коленете си с две ръце, заклати се напред-назад и запя:

*Аз съм мамина Златушка,
аз съм мека медна крушка,
досега аз бях робинка,
занапред ще съм латинка –
росна, румена, в градинка!*

Най-малкият брат въздъхна от сърце и я помилва по главата. Златушка скочи, стъпи върху едно столче, пак влезе във фенера и затвори вратичката му. Фенерът угасна.

ПОСЛЕДНИЯТ ДВУБОЙ

Рано на другата сутрин, преди изгрев слънце, царските вратари разтвориха железните порти на двореца. Негово величество в нощница и по чехли на бос крак стоеше облегат на балконската преграда, а долу под балкона беше застанал Юнакът, яхнал на кон. По седлото на коня блещукаха златошити коронки. Под сребърните подкови на нетърпеливите му крака изскачаха искри... Царят нареждаше тъй:

– Вземи една главня! Когато стигнеш Ламската гора – запали я! Всичките дървета ще пламнат, ще подхванат двореца и Ох ще изгори вътре. Тогава няма да имаме врагове и ще царуваме хиляда години. Нали, Вейхайвей?

Вейхайвей надничаше през рамото на баща си и подсмърчаше. Искаше всички да видят колко тъгува поради раздялата с годеника си. – Всичко да стане на пепел! – извика тя. Но Най-малкият брат поклати глава.

– Дума да не става – рече той, – гората аз не мога да запаля. Какво са ми криви вековните дървета, че да ги изгоря? Ами знаете ли колко лековити билки растат под дърветата и колко птици са измътили пиленца в гнездата между клоните? Пожар в гората няма да направя!

– А как ще се разправиш с Ох? – попита царят.

Юнакът хвана дръжката на меча си:

– С този меч! Той може да сече дървета, камъни и желязо.

– Убий го, ако можеш! – извика цар Патаран високо и промърмори под носа си: – Ако пък той ти вземе душицата, няма да пророня за тебе нито една сълза. Много си ми притрябал в двореца...

И започна да пъди конника с ръка:

– Заминавай! Заминавай! Какво чакаш?

Вейхайвей се надигна на пръсти и започна да маха с кърпичката си през рамото на царя.

Една бойна тръба ечна над току-що събудения град и конникът препусна вихром по широкото поле към стените на мрачното ламско свърталище.

Конят препуска дълго, докато потъна целият в гореща пот, спря се пред опушената стена, изправи се на задните си крака и почна да цвили.

Върхарите на Дамската гора се люшкаха едвам-едвам. Гората глухо шумеше. От комините на работилниците припламваха огнени

езици, ближеха облаците и сякаш се мъчеха да стигнат до изтънелия рог на месечината. Отвътре долитаха задавени гласове на много хора.

Юнакът се дигна върху стремената, направи тръба пред устата си с две ръце и гръмогласно се провикна:

– Ох! Ох! Ох! Излез, дръвнико!

Никой не отвърна нищо, само зелените крокодили в канала, който окръжаваше двореца, избълбукаха и потънаха на дъното.

– Ще те чакам – пак ечна гласът на Юнака, – додето преброя до петнайсет. Ако не се явиш, моят кон ще прескочи стената и аз ще те измъкна окован в железни вериги. Що те заключа в една клетка и ще те показвам на децата по панаирите! Едно! Две! Три... – започна да брои конникът, но преди да стигне до десет, ламската врата се разтвори с трясък.

Като чер език напред се източи подвижният мост и се намести над дълбокия ров. На прага се показва великанът Ох. Измери с очи гостенина си, мина тромаво по моста, разклати го и се възправи – грозен и мрачен, обрасъл с четина, разрошен, с кръвясали очи:

– Ти, който погуби майка ми, какво искаш от мен? – попита великанът с продран глас.

– Искам да отключиш подземие то и да пуснеш на свобода робите, които си заключил в работилниците! – изговори Най-малкият брат и го погледна с безстрашни очи. – Друго? – присви очи великанът.

– Искам златните ябълки, които Ламята открадна от дървото на баща ми!

Великанът се засмя зловещо тъй, че каменният зид се раздруса от неговия смях.

– А не искаш ли да те сваря в моя казан? – ехидно отвърна великанът.

Юнакът пламна от тая обида. Извади меча от ножницата, смахмузи коня си и връхлетя към Ох, но великанът се престори на страшно изплашен и търга да бяга покрай дълбокия ров към гората. Той искаше да си поиграе с човека от Горна земя, тъй както котаракът си играе с мишката, рреди да я налапа.

– Стой! Стой! – развика се подире му Най-малкият брат, размаха сабята си и го подгони между дърветата.

Изведнъж Ох спря на една полянка и замръзна на мястото си. Обърна се срещу коня и скръсти ръце. Конят също спря като закован и извърна очи настрани, защото не можеше да гледа страшилището.

– Ако не изпълниш заповедите ми, ще ти снема главата от раменете! – със задъхан глас изговори Юнакът.

– Снеми я! – покорно и насмешливо каза Ох, дори протегна дебелия си врат и наклони чутурата си за сечене.

Юнакът замахна.

Мечът му блесна като мълния и се стовари с нечовешка сила върху [???

.....

Какъв народ се беше насъбрал да изпроводи Юнака, който отърва Долна земя от две страшни чудовища!

Братята на Златушка един след друг се изредиха да му целунат ръка. Орлицата, стъпила върху плочата, на своето място търпеливо чакаше.

Прощаването свърши. Юнакът и Златушка влязоха в ковчега. Седнаха на две трикраки столчета, погледнаха се в очите и се усмигнаха. Вратицата се затвори. Тогава орлицата разпери крила и се дигна.

Описа два три кръга над дървото и се спусна към ковчега.

Хвана с нокти стоманената гривна.

Издигна железния ковчег в облаците.

И колкото по-нагоре отлиташе, толкова по-малък ставаше ковчегът.

А долу на земята един милион мъже размахваха калпаците си, жените нещо викаха, децата крещяха. Орлетата писукаха. Крилцата им трепкаха като ръчички, които се прощават.

Но ето че птицата навлезе в буреносен облак и изчезна. Чуваше се само бученето на вятъра, който носеше облака. Златушка се сгуши страхливо до гърдите на своя другар.

Изведнъж блеснаха лъчите на ослепително слънце.

Златушка погледна през прозорчето на ковчега, подири с очи родния си град, но Долна земя вече я нямаше. Тя беше останала под облаците завинаги.

Две сълзи се търкулнаха по страните на девойката.

– Пиу! – пропищя орлицата.

Юнакът отвори вратицата и поднесе пред клюна ѝ медник с вода.

– Га! – повторно се обади птицата.

Юнакът ѝ подаде един хляб.

ЗЛОДЕИТЕ ОТ КРЪЧМАТА „ПОСЛЕДЕН ГРОШ”

Коя е тази кръчма, издигната на същото място, където някога имаше една чешма с два чучура и четири каменни корита? Над вратата бяха сложили надпис:

Питиепродавница
и гостоприемница
„ПОСЛЕДЕН ГРОШ”
На
Братя Върбанови

Един уморен пътник с тояжка на рамо и торбичка на тояжката спря пред врата, прочете надписа и почука три пъти.

Никой не му отговори. Тогава той отвори вратата, боязливо влезе в кръчмата и спря до вратата. Остави торбичката и тояжката си в къта.

Най-големият брат, застанал зад тезгяха, със запретнати ръкави сплескваше наденици с едно шише и ги нижеше на върлина.

Средният брат броеше жълтици в калпака си и свирукаше. Като видя пътника, Най-големият направи с глава знак на Средния – да отнесе жълтиците вътре. Средният влезе в съседната стая. Там между две легла имаше каца, вече пълна догоре с жълтици. Монетите грееха като разровена жар. Средният брат изсипа жълтиците в кацата, излезе пак, затвори след себе си вратата и завъртя ключа.

– Какво искаш, дядо? – обърна се той към пътника.

– Аз ли? От дълъг път ида, затуи ожъднях. Доколкото си спомням – тука имаше една чешма, която...

– Имаше – прекъсна го Средният брат, – но вече я няма.

– Моля ти се – приближи се към тезгяха пътникът. – Налей ми чашка вода!

– Ние вода не продаваме! – обади се оня, който мачкаше надениците.

– А какво продавате?

– Винце.

– Как го давате, мога ли да попитам?

– Жълтичка за паничка!

– Ами като нямам пукната пара! – завайка се пътникът.

– Щом като нямаш пари – няма и да пиеш вино! – викна сърдито Най-големият, а Средният приближи до пътника, подаде му торбичката и тояжката и го изтика навън:

– Хайде, махай се оттука!

– Къде ще ида? – попита пътникът. – Вече мръква.

– Иди в гората. Там има вода, колкото щеш?

– А вълците? Нали ще ме изядат!

– Нека те изядат. С тебе няма да се свърши светът. Един сиромас по-малко!

Изхвърленият пътник, който беше същият оня странник, дето превърна водата на вино, поклати замислено глава, обърна се, дигна десница и бавно изговори: – От чешмата да потече пак вода, а в кацата всичките жълтици нека се превърнат на трици.

И бързо навлезе в гората.

Подир малко над горските върхари се зададе орлицата с железния ковчег. Тя беше много уморена и едвам размахваше крила. Като наближи до кръчмата, птицата се спусна надолу и кацна на поляната. Ковчегът тупна в меката трева. Вратицата му се отвори и отвътре излезе Най-малкият брат. Подире му скочи Златушка с кошничката.

Юнакът се изправи пред орлицата, стори дълбок поклон и рече:

– От сърце ти благодаря, птицо крилата! По-нататък аз знам пътя за бащината къща!

А Златушка сне от шията си мънистеното герданче и го наниза върху шията на орлицата.

– От мене за спомен! – извика тя.

– Бъдете честити до края на живота си! – благослови ги орлицата и раздвижи крилата си.

– А как ще се върнеш до Долна земя, когато всичката вода и всичките хлябове се свършиха? – попита я Най-малкият брат.

– Не ми трябва вече – отговори птицата, – нито вода, нито хляб, нито месо! Надолу пътят е лек. Додето на небето избият първите звезди – аз ще бъда при орленцата си. Прощавайте!

И тя потегли назад по същия път.

Най-малкият брат влезе в кръчмата.

Като го видяха, двамата големи си глътнаха езиците.

– Откъде идеш? – попита Най-големият.

– От Долна земя, ей сега пристигнах.

– Какво направи?

– Убих Ламята, а вие?

– Ние... ние... те чакаме – отвърна Средният.

На прага стъпи и Златушка. Като слънчоглед грейна лицето ѝ.

– А туй момиче отдека е? – загледа се Най-големият брат към момичето.

– То е долноземка. Годеничка ми е! – усмихна се Най-малкият и се обърна към Златушка: – Пристъпи, Златушке, да те видят моите по-големи братя.

Златушка нерешително направи две-три крачки, а Най-големият сръга Средния:

– Наточи вино да почерпим гостите!

Средният грабна една дамаджана и затрополя надолу по стълбата, която слизаше в зимника. Само след два-три мига изпод земята, се чу гласът му:

– Батеее! От чешмата тече водааа! – крещеше оня, сякаш го беше охапало бясно куче.

– Водааа! – развика се и Най-големият. – Я опитай дали е вода!

– Опитах, два пъти опитах! – пак екна долният глас.

– Ами сега какво ще правим? – удари се по челото Най-големият.

– Нищо – рече Най-малкият, – ще си идем у дома, да зарадваме стария.

През същата нощ, когато месечината се появи над гората и посребри керемидите на кръчмата, двамата по-големи братя се измъкнаха крадешком от кръчмата. Най-големият носеше на гърба си чувал. В чувала пъшкаше нещо тежко.

Средният заключи вратата на „Последен грош“ и пусна ключа в джоба си, но ключът неусетно се изхлузи от съдрания джоб и падна пред прага.

Мълчаливо закрачиха двамата между дърветата.

Щом изчезнаха в пущинака, пред кръчмата изневиделица се появи странникът. Остави тояжката и торбата си до прага, наведе се, взе от земята ключа, дето го беше изтърсил Средният брат, и отключи кръчмата. Пристъпи вътре.

Тогавата от зимника се чу заглушителният писък на Златушка:

– Помощ!

Странникът отмести големия камък, с който беше затиснат капакът на зимника, и отвори подземиято. От тъмнината се показва главата на Златушка. Странникът попита девойката:

– Къде ти е годеникът?

– Братята му го вързаха, натъпкаха го в един чувал, затъкнаха с кърпа устата му – да не вика, и го отведоха някъде, а мене затвориха в зимника.

Странникът я хвана за ръката, изтегли я горе и рече:

– Върви подире ми! И недей се плаши! Всичко ще се нареди тъй, както трябва.

В същото време двамата тъмни братя вървяха по една светла горска пътека. Дърветата, притаили дъх, се давеха в безмълвие. Нито един лист не шумолеше. Като стигнаха до едно кухо дърво, поломено от гръмотевица, Средният прошепна:

– Бате, тука е вълчото връвище. Пущай чувала! Щом месечината се потули зад облак – от пещерите ще изскочат гладните вълци и ще го намерят.

Най-големият пусна чувала и го развърза.

От чувала с мъка се извлече Най-малкият брат. Ръцете му бяха здраво вързани отзад, краката му – омотани с дебело въже, устата му – запушена с кърпа.

Най-големият изръмжа:

– Сега вече ще се отървем от тебе! Вълците ще те разкъсат!

А Средният се наведе, извади кърпата от устата му и добави:

– Дишай, защото не искам да се задушиш и издъхнеш, преди да са дошли вълците.

И двамата злодеи поеха назад тичешком.

– Какво зло съм ви сторил, мили братя, че ме оставяте на вълците?

Никой не му отговори.

Месечината, потресена от престъплението, бързо потъна зад един облак. Наблизо завиха глутница вълци. Святкащи алчни очи се появиха между дърветата.

– Свърши се с мене! – простена Най-малкият брат, захвана да се гърчи и направи отчаяни усилия – да се отвърже, но въжетата бяха стегнати до немай-къде.

Вълците приближиха. Но тъкмо когато един грамаден звяр направи вълчи скок към вързания, измежду дърветата се втурна странникът. Той замахна с тояжката си, удари вълка по главата и викна:

– Циба!

Вълкът заскимтя като куче, укроти се бързо, обърна се назад и подви опашка. Тръгна към пещерите. Подире му се повлече цялата глутница.

Златушка се наведе над годеника си и чевръсто развърза ръцете и краката му. Потресен от злодеянието, Най-малкият погледна с безкрайна благодарност странника и го попита:

– Защо ме оставиха моите братя на зверовете?

– Твоите братя не са добри хора. Те искаха да откраднат кошничката със златните ябълки и годеничката ти. А като се върнат в къщи – смятаха да излъжат баща ти, че те са убили Ламята, за да получат имота му. Но който копае яма за ближния си – сам пада в нея.

– А какво ли стана с магарето ми? – досети се изведнъж Най-малкият.

– Нищо му няма. За да не му дават овес, кръчмарите го натириха в гората, да го одрънкат вълците, но то не се предаде, а захвана да троши зъбите на зверовете с подковите на задните си крака. И стана тъй, че наместо магарето да бяга от зверовете – те офейкват, щом го зърнат в гората. Скитори из храсталаците. Сутрин яде малини, а вечер – боровинки. Като се досети за тебе, то захваща да реве тъй, че цялата гора кънти от гласа му.

Най-малкият хвана главата си с две ръце и се замисли дълбоко. Магаре клепоухо, а пък у него има повече човещина, отколкото у братята му. Странникът съблече абичката си и я постла на тревата.

– Легнете си – покани той и двамата – да поспите, защото сте много уморени. Виждам, че очите на Златушка се затварят за сън.

Най-малкият и Златушка се търкулнаха върху постланата дрешка и заспаха като заклани.

Тогава странникът извади от торбичката крилете си, намести ги на раменете си, хвана тихичко юнака с дясната си ръка, Златушка – с лявата и полетя:

над горските върхари, позлатени от лунната светлина,
над реките, заглъхнали внощен покой,
над езерата и, моретата,
над най-високите планински върхове –
към родното село на тримата братя.

След потайна доба крилатият старец се върна, намери магарето заспало пред самите бърлоги на вълците, хвана го за ушите и го издигна към месечината.

Пренесе и него.

У ДОМА

Русата глава на слънцето се окъпа в каменните корита на чешмата.

Настъпило беше светло и радостно утро. Юнакът и Златушка още спяха върху постланата дрешка на странника. Магарето се въртеше край заспалите, душкаше, краката им и мърмореше:

– Тези крака са батювите, а тези – какините!

Първа отвори очи Златушка. Разшава се, поизправи се седнала и почна да оправя косите си. Най-малкият брат я усети, прозя се сладко, скочи на крака и се обърна към странника, който плискаше лицето си на чешмата с вода:

– Къде сме? Странникът се понадигна:

– На същото място, където спяхме с братята ти през оная далечна нощ, когато потеглихме по следите на Ламята. Оттук до бащината ти къща има само един ден път.

Най-малкият брат приближи до странника, разгледа го от главата до петите, втренчи се в очите му и попита:

– Кой си ти, дете ме отърва нощес от вълците, и защо вървиш подире ми?

Чудна усмивка озари устните на странника:

– Аз съм твоят късмет.

– А къде останаха братята ми?

– И братята ти потеглиха насам, но те никога няма да стигнат до бащината си къща.

– Защо?

– Защото от оная къща, където ги оставихме, до бащиния ти дом има сто години път.

Като изрече тия думи, странникът мигом изчезна, сякаш никога не го е имало.

Най-малкият брат и Златушка се наместиха върху гърба на своето магаре. То наостри уши, изрева и се понесе вихром към родното, село.

Ето го бащиния дом! Тежката дъбова порта скръцна и се разтвори, но магарето не мина през портата, а прескочи по стар обичай през оградата.

Дядо Върбан се показва на прага и сложи ръка над очите си – да види кой му е дошъл на гости. И като зърна най-малкия си син, непознатото момиче и магарето, старият баща протегна към тях ръце. Устните му прошепнаха:

– Добре сте ми дошли! Честит съм, че ви дочаках! Най-малкият се наведе и му целуна десницата и Златушка му се поклони до земята.

В клоните на сенчестия орех зачуруликаха славеи. Златушка огледа новия си дом и ахна:

– Колко е хубаво тука!

– Аз, тате – рече най-малкият, – довърших Ламята и ти донесох всичките ябълки, които беше отмъкнала.

И му подаде кошничката.

Старецът я пое и дигна нагоре десницата си:

– Бъди ми жив и здрав, сине! Двамата с тебе ще развъдим тия чудни плодове! От всяка семка ще поникне дръвче. Не е далеч времето, когато по цялата земя ще зашумят ябълкови градини и за всяко дете ще има сочни златисти ябълки. А поколенията ще казват: „Колко са сладки дядовите Върбанови плодове!”

Петелът плесна с криле, силно изкукурига и приказката свърши.